

OSNOVNA ŠOLA
LOG-DRAGOMER

ŠOLSKI ČASOPIS

REGAPIŠ

ŠOLSKO LETO 2021/22

Kazalo vsebine

Ustvarjalne urice 1.a razreda v podaljšanem bivanju	1
1.b razred predstavi najljubšo igračo	4
1.c razred se predstavi	7
Učenci 2.a pišejo, kako se počutijo v šoli.....	9
2.b razred – ilustratorji pravljič	11
2.c razred ustvarja	13
3.a razred bere	15
3.b razred bere z mačkom Murijem.....	18
Novice iz 3.c razreda.....	22
Umetniški utrinki 4.a razreda	24
V 4.b razredu so ustvarjali, se zabavali... ..	30
4. & 5.c razred ter njihovi najlepši spomini	34
Tekmovanje Župančičeva frulica	39
5.a razred in umetnost v mnogih pogledih	40
5.b razred in mnogi novi izzivi	44
Pesniki 6. razredov so zapisali	54
Najbarjanske pravljice.....	58
Življenje s Povodnim možem	77
Rdeča kapica malo drugače	81
Pesništvo v angleškem jeziku	83
Intervju	87
Selitev	90
Moja rodna domovina.....	92
Novičke iz šolske knjižnice.....	96

Dragi učenci, spoštovani starši in vsi ostali bralci Regapisa!

Letošnja izdaja šolskega časopisa ponuja utrinke še enega bogatega šolskega leta, ki mineva, je minilo.

Mladi ustvarjalci se predstavljajo predvsem z literarnimi in likovnimi izdelki, ki so jih ustvarjali dolгих deset mesecev.

Zdaj Regapis potrebuje le še vas, bralce!

Privoščite si prijetno in zabavno branje, potem pa so na vrsti počitnice.

Te naj bodo

dolge, ne dolgočasne,

varne, ne zgolj zabavne,

drzne, ne predrzne,

sladke in malo slane.

Uredniški odbor: Mateja, Alja, Denis, Mojca, Petra

Šolsko spletno glasilo Regapis

Osnovna šola Log-Dragomer

Šolska ulica 1

1351 Brezovica pri Ljubljani

Šolsko leto 2021-2022

Jezikovni pregled: Mojca Bašič, Denis Klampfer, Petra Šabič Sušec

Oblikovanje: Mateja Kregar, Alja Vintar

Likovni in literarni prispevki: učenci in učitelji OŠ Log-Dragomer

Fotografije: arhiv šole

Junij 2022

Ustvarjalne urice 1. A razreda v podaljšanem bivanju

OGLEJTE SI, KAJ SO USTVARILI UMETNIKI 1. A RAZREDA V PODALJŠANEM BIVANJU

Posamezni učenci 1.a so sodelovali v 15. likovnem natečaju Bodi umetnik «Igraj se z mano».

Narisali so različne slike na temo »Zdravko Lidl priporoča«. Slika, ki prikazuje zdrav življenjski slog, je

bila tudi izbrana in predstavljena na razstavi v Koroški galeriji likovnih umetnosti v Slovenj Gradcu.

Učiteljica: »Naj vam povem veselo novico. Zdravko Lidl se zahvaljuje za vse čudovite risbe, ena pa mu je bila še posebej všeč.«

Katrina: »A je bla moja?«

Učiteljica: »Ja, Katrina, BRAVO, tvoja je izbrana. Čestitam!«

Katrina: »Sem vedela, da bo moja zmagala.«

Ustvarjalne urice 1. A razreda v podaljšanem bivanju

Idej za ustvarjanje iz odpadnih materialov nikoli ne zmanjka. Zakaj bi kupili lestenec, ko pa ga lahko naredite sami brez stroškov iz odpadne embalaže. Iz odpadne embalaže in drugih odpadnih snovi pa lahko naredimo marsikaj lepega in uporabnega. Gradivo je zastonj, odpadne materiale pa ponovno uporabimo in s tem varujemo okolje.

V sklopu Eko projekta smo tudi prvošolci zbirali embalažo KEMS (kartonska embalaža za mleko in sokove) in jo uporabili za ustvarjanje.

Gozd je dom številnim prebivalcem, bogatijo ga gozdne rastline in živali. V naših gozdovih kraljuje jelen, ki je največji rastlinojedenec. Samci s svojim rogovjem so prav elegantni, zato je tudi nas očaral in prepričal v izdelavo.

Ustvarjalne urice 1. A razreda v podaljšanem bivanju

»Prihaja zima in z njo sneg ... Kaj ko bi naredili zimsko vasico?«

Potrebujemo: večji karton, časopis, papirnate brisačke, mekol lepilo, vodo, KEMS embalažo, škarje, čopič in tempera barve.

Veste, kaj še potrebujemo?

Spretne roke, voljo in veselje do ustvarjanja in naša zimska vasica je postavljena.

Učenec 3.b razreda Lan Rojec pa je v podaljšanem bivanju ustvaril podobo iz gozda, s katero je sodeloval na likovnem natečaju LEAF z naslovom »Gozd in biotska pestrost« in dosegel 1. mesto v svoji starostni kategoriji. Bravo, Lan!

1. B razred predstavi najljubšo igračo

UČENCI 1. B SO SE Z RISBAMI PRIPRAVILI NA GOVORNI NASTOP O SVOJI NAJLJUBŠI IGRAČI. OGLEJTE SI NJIHOVE PREDSTAVITVE.

1. B razred predstavi najljubšo igračo

1. B razred predstavi najljubšo igračo

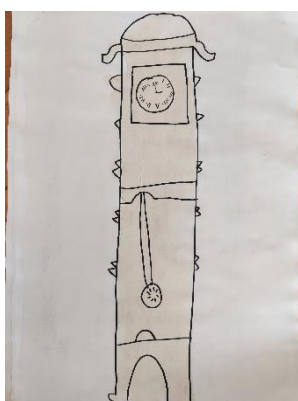

1. C razred se predstavi

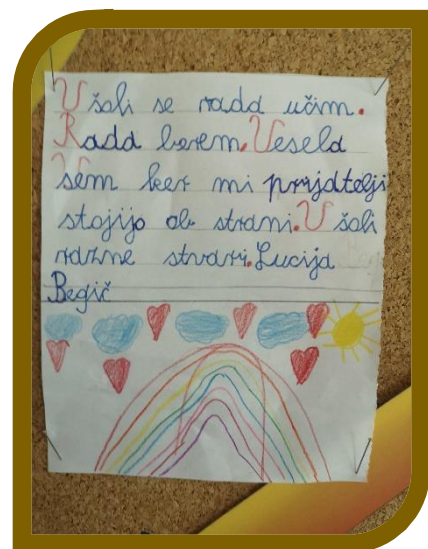
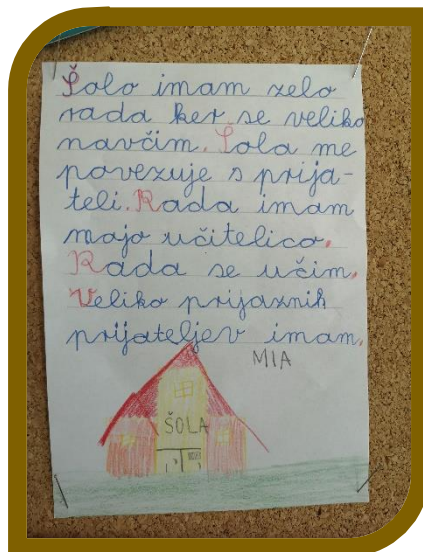
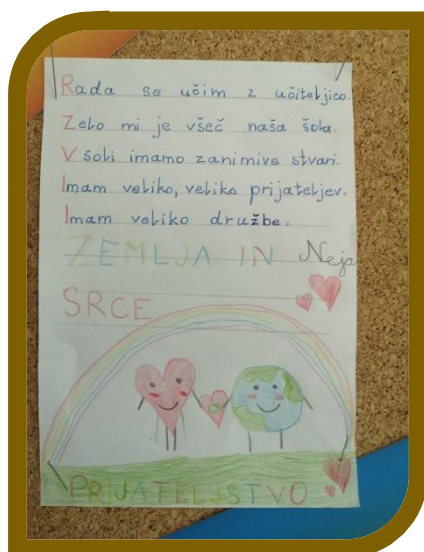
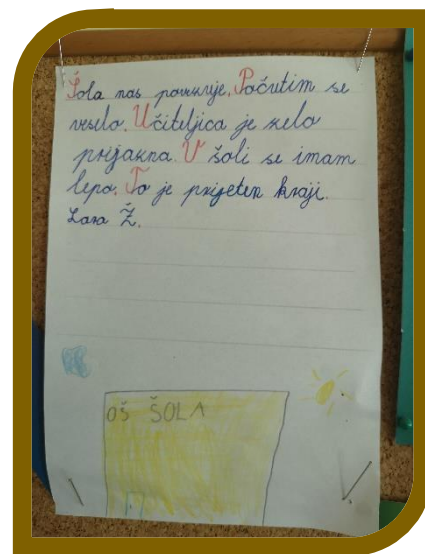
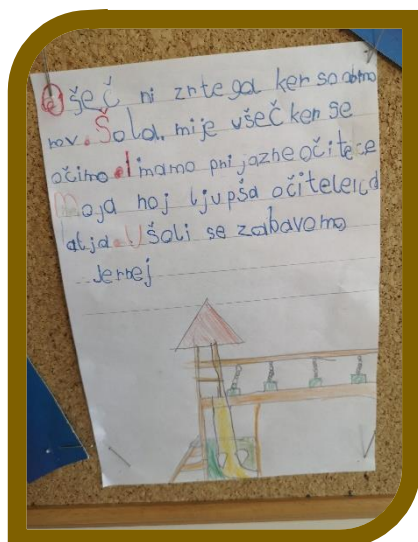
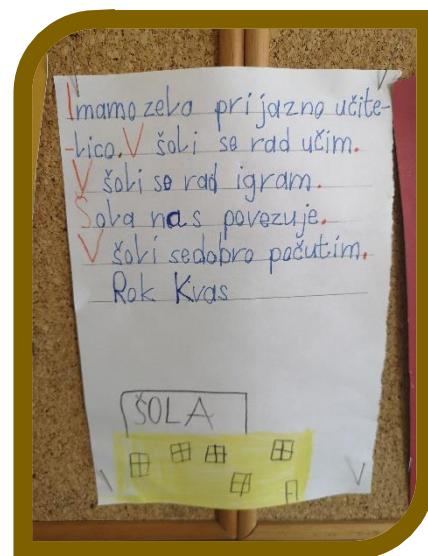
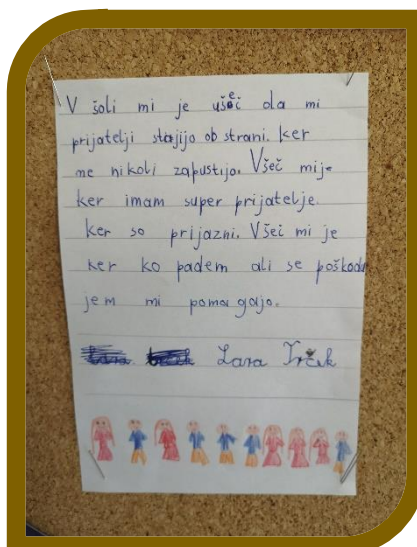
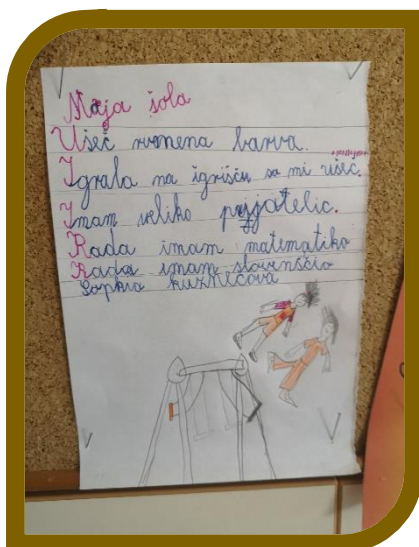
OGLEJTE SI PRISPEVKE KREATIVNIH IN IGRIVIH UČENCEV 1. C RAZREDA.

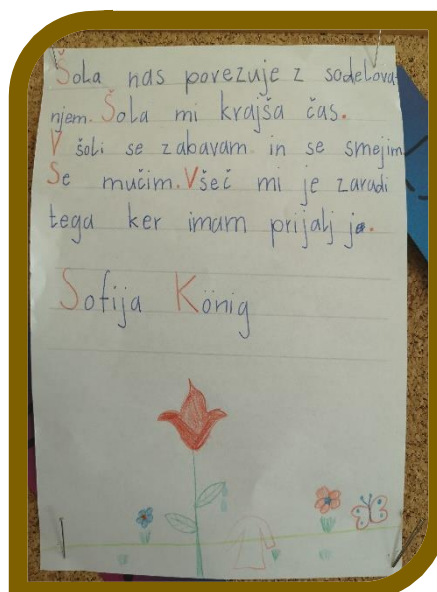
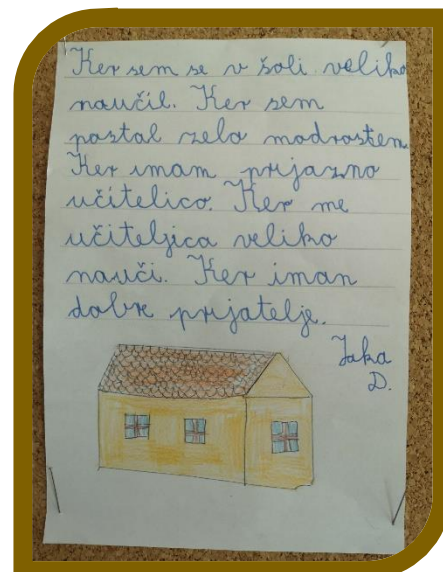
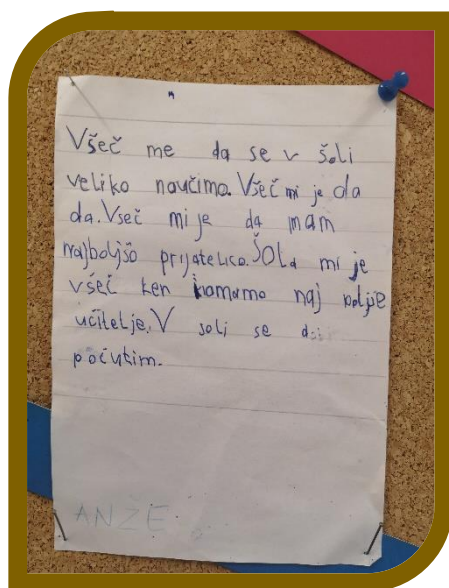
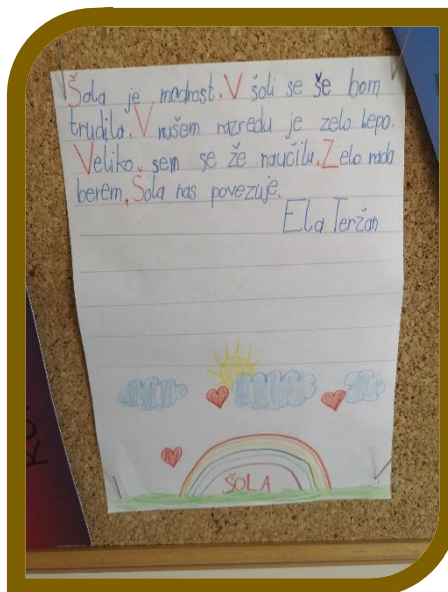
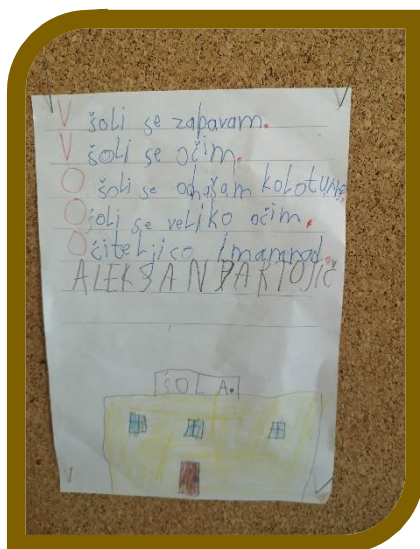
1. C razred se predstavi

Učenci 2. A razreda pišejo, kako se počutijo v šoli

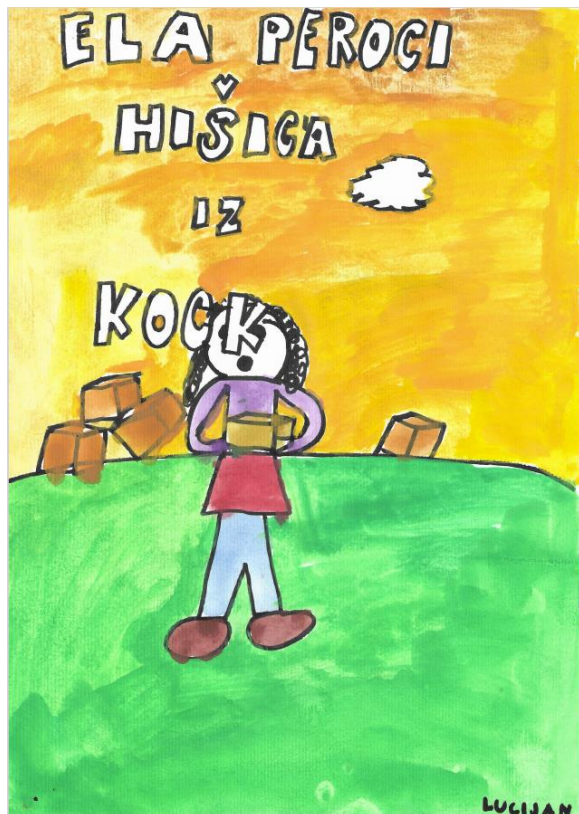
Učenci 2. A razreda pišejo, kako se počutijo v šoli

UČENCEM 2. A RAZREDA JE V ŠOLI VŠEČ. PREBERITE NJIHOVE MODRE MISLI O ŠOLI.

2. B razred – ilustratorji pravljic

ELA PEROCI JE NAPISALA PRAVLJICO HIŠICA IZ KOCK. UČITELJICA NAM JO JE PREBRALA, UČENCI 2. B SMO JO ILUSTRIRALI.

SREDI TRAVNIKA JE STALA HIŠICA IZ KOCK IN V NJEJ JE STANOVALA JELKA. OB SONČNEM VREMENU JE SEDELA PRED HIŠO IN POSLUŠALA PTIČJE PETJE, V DEŽEVNIH DNEH PA SE JE SPREHAJALA PO SOBAH, KI NISO BILE NIKOLI DOLGOČASNE. BILE SO VSE POSLIKANE.

V PRVI SOBI JE BILA NA KOCKI SREDI STENE NASLIKANA BELA KOKOŠ. KADAR JE BILA JELKA V TEJ SOBI, JE SLIŠALA, KAKO JE KOKOŠ KODAKALA: »KO-DAK, KO-DAK! PRIŠEL BO BEDAK!« JELKA JI JE ODGOVORILA: »NE BO GA, NE!«

V DRUGI SOBI JE BILA NASLIKANA ČRNA MAČKA. JELKI JE PRAVILA: »PREDEM, PREDEM – KO BOM SPREDLA, BOM ODŠLA.« »PRI MENI OSTANI!« JO JE PROSILA JELKA.

V TRETJI SOBI JE BIL ČEZ STENO NASLIKAN DIMNIKAR. VEDNO SE JE SMEJAL IN PRAVIL: »Z BELO KREDO JE BILO ZAPISANO V DIMNIK, DA SE BO PODRL.«

»KDO SE BO PODRL? ALI DIMNIK? SAJ TRDNO STOJI!« SE JE SMEJALA ŠE JELKA.

PA JE BIL DEŽEVEN DAN IN PRI SOSEDNJI HIŠI SE JE STRGAL PES Z VERIGE. ŽE DOLGO JE TO NAMERAVAL. UCVRLO JE ČEZ DVORIŠČE IN ČEZ PLOTOVE. OD SAMEGA VESELJA, DA JE SVOBODEN, SE JE ZALETEL V HIŠICO IZ KOCK. SLIŠAL JE, KAKO SE PODIRA, A SE NI USTAVIL.

HIŠICA SE JE PODRLA ČISTO DO TAL IN JELKA NI IMELA VEČ STREHE NAD GLAVO.

ŽALOSTNO JE STALA SREDI KOCK. DEŽ JO JE MOČIL IN VETER JO JE PREPIHAL DO KOSTI.

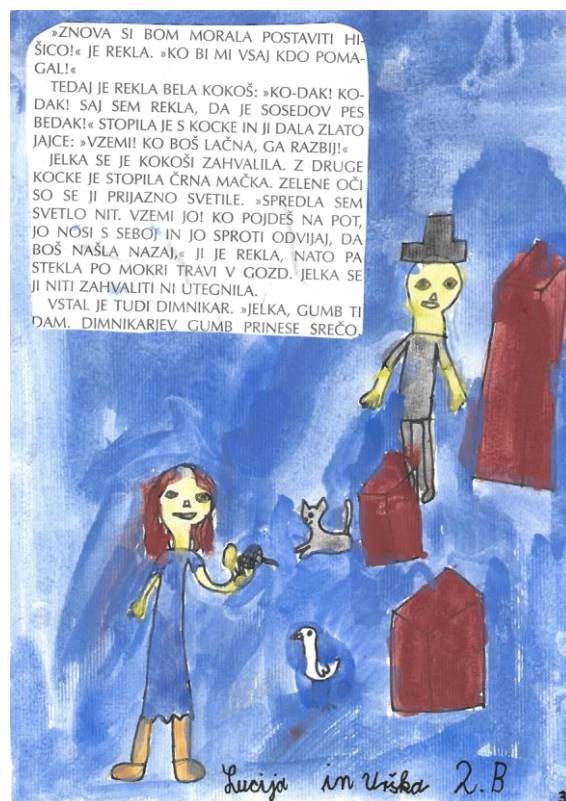

»ZNOVA SI BOM MORALA POSTAVITI HIŠICO!« JE REKLA. »KO BI MI VSAJ KDO POMAGAL!«

TEDAJ JE REKLA BELA KOKOŠ: »KO-DAK! KO-DAK! SAJ SEM REKLA, DA JE SOSEDOV PES BEDAK!« STOPILA JE S KOCKE IN JI DALA ZLATO JAJCE: »VZEMI! KO BOŠ LAČNA, GA RAZBJI!«

JELKA SE JE KOKOŠI ZAHVALILA. Z DRUGE KOCKE JE STOPILA ČRNA MAČKA. ZELENE OČI SO SE JI PRIJAZNO SVETILE. »SPREDLA SEM SVETLO NIT. VZEMI JO! KO POJDEŠ NA POT, JO NOSI S SEBOJ!« IN JO SPROTI ODVIJAJ, DA BOŠ NAŠLA NAZAJ,« JI JE REKLA, NATO PA STEKLA PO MOKRI TRAVI V GOZD. JELKA SE JI NITI ZAHVALITI NI UTEGNILA.

VSTAL JE TUDI DIMNIKAR. »JELKA, GUMB TI DAM. DIMNIKARJEV GUMB PRINESE SREČO.«

2. B razred – ilustratorji pravljic

PRISITI GA MORAS NA OBLEKO. DOKLER TEGA NE STORIŠ, NE ZIDAJ HIŠICE, DA SE TI SPET NE PODRE.« »HVALA!« JE REKLA IN VZELA GUMB; DIMNIKAR PA SE JE KOT PREJ SMEHLJAL S SLIKE.

JELKA JE ŠE VEDNO STALA NA DEŽJU. DAROVE JE SPRAVILA V ŽEP IN ISKALA ŠIVANKO, DA BI SI PRIŠLA GUMB. DOLGO JE ISKALA, VSE KOCKE JE OBRNILA, A ŠIVANKE NI NAŠLA. »K ŠIVILJI POJDEM,« JE POMISLILA IN SE ODPRAVILA NA POT. VSO POT JE ODVIJALA NIT, DA BI SE ZNALA VRNITI.

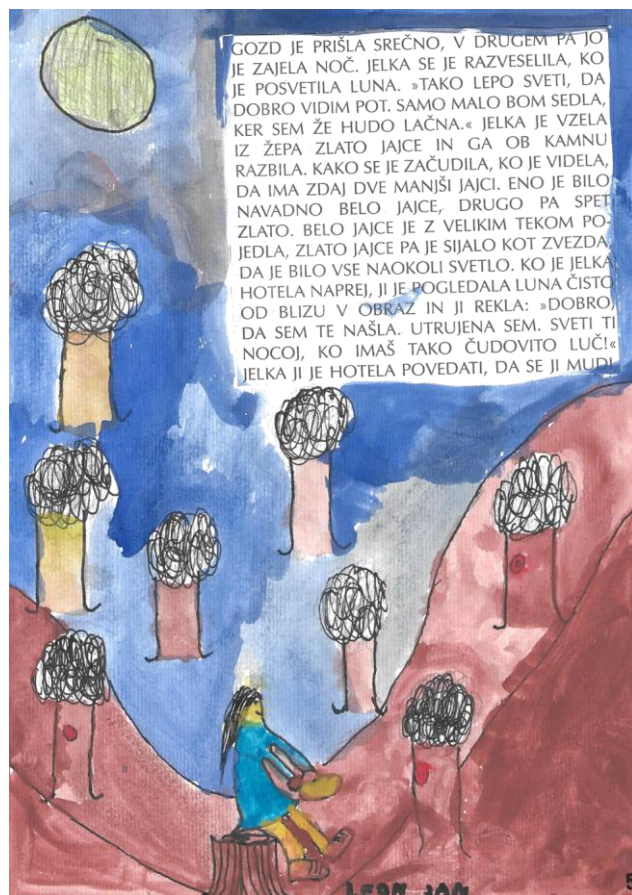
PRIŠLA JE DO PRVE VASI IN SPRAŠEVALA PO ŠIVILJI. »PRI NAS JE NI,« SO JI REKLI, »TAM DALEČ, V VASI POD GORO JO BOŠ NAŠLA, HODITI BOŠ MORALA SKOZI TRI TEMNE GOZDOVE.«

ŠLA JE. KAMOR SO JI POKAZALI. SKOZI PRVI

NIKA IN IZA

GOZD JE PRIŠLA SREČNO, V DRUGEM PA JO JE ZAJELA NOČ. JELKA SE JE RAZVESELILA, KO JE POSVETILA LUNA. »TAKO LEPO SVETI, DA DOBRO VIDIM POT. SAMO MALO BOM SEDLA, KER SEM ŽE HUDO LAČNA.« JELKA JE VZELA IZ ŽEPA ZLATO JAJCE IN GA OB KAMNU RAZBILA. KAKO SE JE ZAČUDILA, KO JE VIDELA, DA IMA ZDAJ DVE MANJŠI JAJCI. ENO JE BIL NAVADNO BELO JAJCE, DRUGO PA SPET ZLATO. BELO JAJCE JE Z VELIKIM TEKOM POJEDLA, ZLATO JAJCE PA JE SIJALO KOT ZVEZDA. DA JE BIL VSE NAOKOLI SVETLO. KO JE JELKA HOTELA NAPREJ, JI JE POGLEDALA LUNA ČISTO OD BLIZU V OBRAZ IN JI REKLA: »DOBRO, DA SEM TE NAŠLA. UTRUJENA SEM. SVETI TI NOCOJ, KO IMAŠ TAKO ČUDOVITO LUČ!« JELKA JI JE HOTELA POVEDATI, DA SE JI MUZI

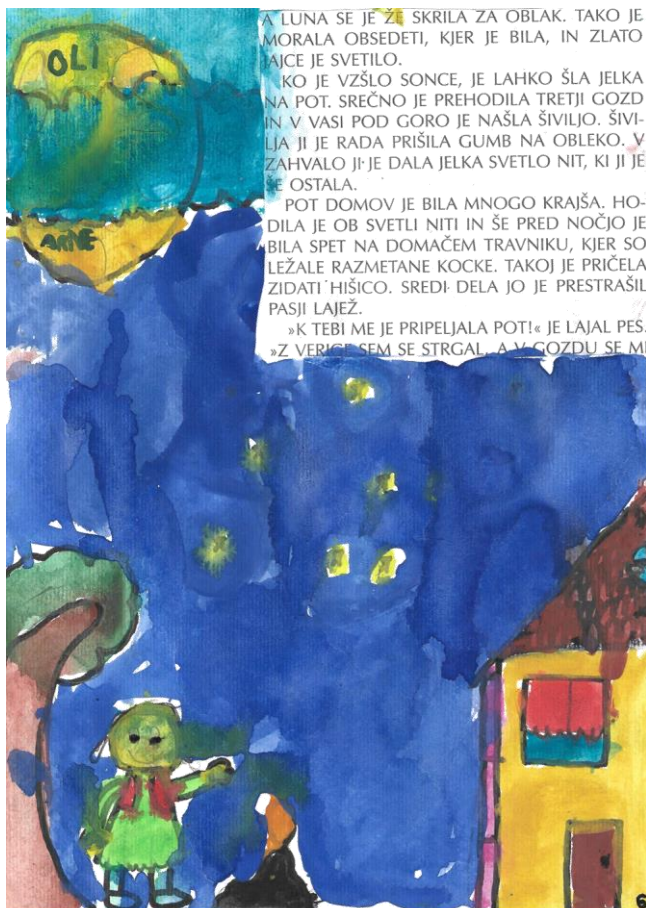
LEON JAN

A LUNA SE JE ŽE SKRILA ZA OBLAK. TAKO JE MORALA OBSEDITI, KJER JE BILA, IN ZLATO JAJCE JE SVETILO.

KO JE VZŠLO SONCE, JE LAHKO ŠLA JELKA NA POT. SREČNO JE PREHODILA TRETJI GOZD IN V VASI POD GORO JE NAŠLA ŠIVILJO. ŠIVILJA JI JE RADA PRIŠLA GUMB NA OBLEKO. V ZAHVALO JI JE DALA JELKA SVETLO NIT, KI JI JE OSTALA.

POT DOMOV JE BILA MNOGO KRAJŠA. HODILA JE OB SVETLI NITI IN ŠE PRED NOČJO JE BILA SPET NA DOMAČEM TRAVNIKU, KJER SO LEŽALE RAZMETANE KOCKE. TAKOJ JE PRIČELA ZIDATI HIŠICO. SREDI DELA JO JE PRESTRAŠIL PASJI LAJEŽ.

»K TEBI ME JE PRIPELJALA POT!« JE LAJAL PES. »Z VERIGO SEM SE STRGAL, A V GOZDU SE MI

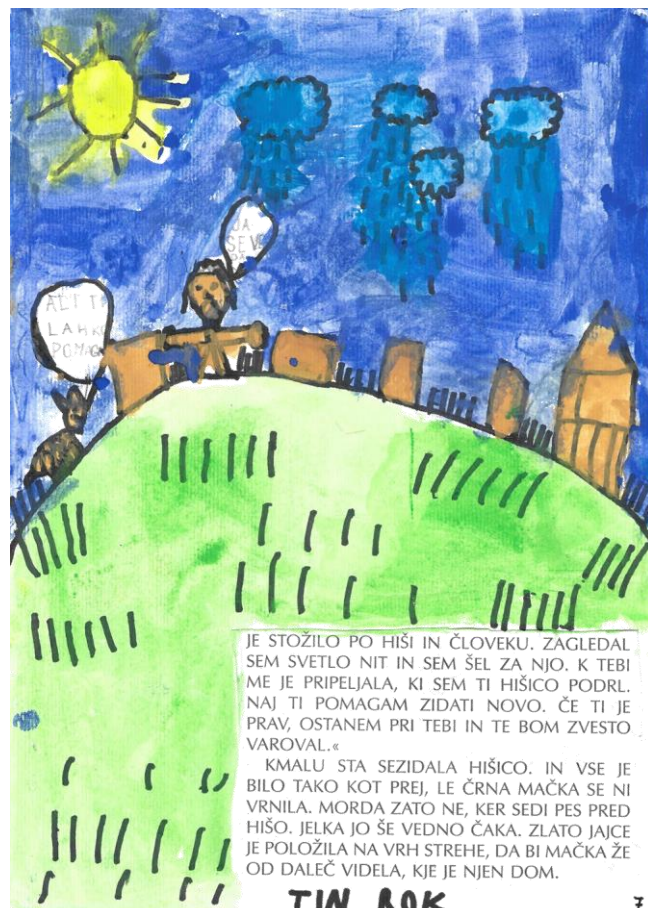
12

JE STOŽILO PO HIŠI IN ČLOVEKU. ZAGLEDAL SEM SVETLO NIT IN SEM ŠEL ZA NJO. K TEBI ME JE PRIPELJALA, KI SEM TI HIŠICO PODRL. NAJ TI POMAGAM ZIDATI NOVO. ČE TI JE PRAV, OSTANEM PRI TEBI IN TE BOM ZVESTO VAROVAL.«

KMALU STA SE ZIDALA HIŠICO. IN VSE JE BIL TAKO KOT PREJ, LE ČRNA MAČKA SE NI VRNILA. MORDA ZATO NE, KER SEDI PES PRED HIŠO. JELKA JO ŠE VEDNO ČAKA. ZLATO JAJCE JE POLOŽILA NA VRH STREHE, DA BI MAČKA ŽE OD DALEČ VIDELA, KJE JE NJEN DOM.

TIN ROK

7

2. C razred ustvarja

2. C razred ustvarja

3. A razred bere

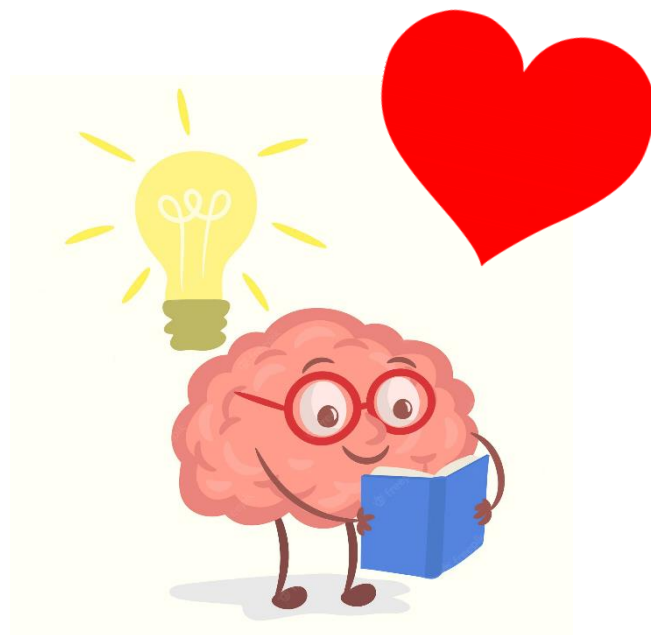
VESTNI BRALCI IZ 3. A SO SE POGLOBILI V OMENJENO TEMO IN NAPISALI NEKAJ PESMI O BRANJU IN NJIHOVIH BRALNIH NAVADAH.

Branje

Kaj je branje?

Branje je izražanje ljubezni do knjig.
Z branjem plujem v različne domišljjske dežele.
Branje nima konca.
Branje je osnova za učenje.
Branje je lahko – samo potruditi se moramo.
Z branjem se naučim veliko besed.
Kdor veliko bere, veliko misli.
Z branjem hranimo možgane.
Več berem, več znam.
Z branjem krepim domišljijo.
Poznavanje črk nam pomaga pri branju.

(Pika, Jaka M., Luna, Timi)

Kdaj berem?

Berem, ko sem otožen.
Berem, ko imam prosti čas.
Berem, kadarkoli si želim.
Berem pred spanjem.

(Viktoria, Erik, Špela)

3. A razred bere

Kaj berem?

Berem stripe.

Berem jabolka z dreves.

Berem pesmi.

Berem različne knjige.

Berem podnapise na televizijskem ekranu.

Berem besede.

Berem časopise.

Berem vse, kar vsebuje črke.

Berem znake.

Berem uganke.

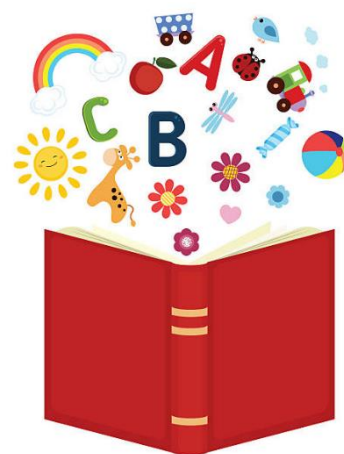
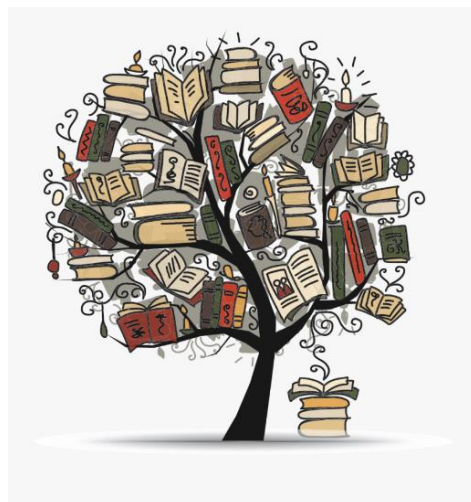
Berem, da naredim nalogo.

Berem navodila.

Berem pismo.

Berem čestitko za rojstni dan.

(Tai, Nika G., Jaka B., Lani)

Rime

Rad berem, zato se ne derem.

Berem in ne perem.

Branje podpira znanje.

Branje za nadaljevanje.

Branje je dejanje.

Branje je iskanje.

Branje je garanje.

Branje je potovanje.

Branje je raziskovanje.

Branje je igranje.

Branje je za lepe sanje.

(Ožbej, Nik H., Julija, Nik M.)

3. A razred bere

Branje v povedih

.

Berem strip, regapis in potopis.

Učenci v 3. a-razredu radi beremo.

?

Kaj bereš?

Kaj je branje?

Kako bereš?

Kdaj bereš?

Zakaj bereš?

Ali bereš?

!

Pojdi brati!

Pridi, greva brati!

(Mark M., Ajda, Lovro)

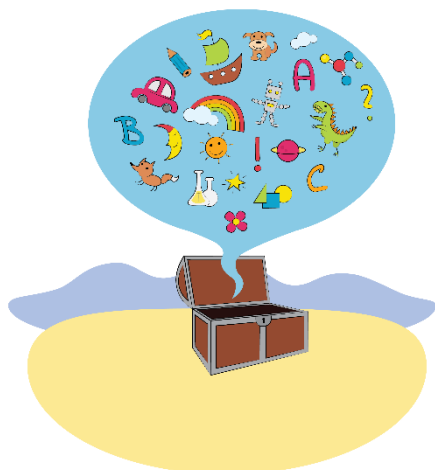
Branje v besedah

Sopomenka: brati – čitati

Nadpomenka: brati

Podpomenka: knjiga, strip, časopis, revija.

(Bor, Nika K.)

3. B razred bere z Mačkom Murijem

3. B RAZREDU SODELUJEMO V PROJEKTU BEREMO Z MAČKO MURIJEM, S KATERIM ŽELIM SPODBUDITI BRANJE IN IZBOLJŠATI BRALNO PISMENOST. V MURIJEVI VREČI SO: MAČEK MURI, NJEGOVE NAJLJUBŠE KNJIGE IN BRALNI DNEVNIK.

Zapisi učencev iz dnevnika:

7. razred, 8. April 2020

Z mačkom Murijem sva se imela zelo lepo. Z njim sem prebral knjigi Peter Klepec in Bela muca. Z njim sem spal in se zelo dobro imel. Z Murijem sva sestavljala lego kocke.

(Dian Djipan)

Z mačkom Murijem sem prebral knjigi Petra Klepca in Maček Muri. Z mačkom Murijem sem tudi spal. Medtem ko sem bil na treningu, je imel Muri udobno posteljo. Z mačkom Murijem mi je bilo zelo všeč.

(Enej Cukjati)

Z mačkom Murijem sem prebrala knjigo Bela muca ter Mačka Murija. Z mano je preživel praznični vikend. Skupaj sva barvala jajca in pekla velikonočne zajčke. Spal je z mano. Branje z mačkom Murijem mi je bilo zelo všeč, saj me je ves čas poslušal. Veliko sva se tudi zabavala.

(Ema Čamernik)

Z mačkom Murijem sva se igrala, brala in spala. Brala sva knjigo maček Muri. Medtem ko sem jaz risala, mi je on dajal barvice. Knjige, ki so bile na izbiro: Maček Muri, Bela muca, Čarobni muc, Mačji zakaji in Čudežna bolha Megi. Z mačkom Murijem sva se imela zelo dobro.

(Eva Antolović)

3. B razred bere z Mačkom Murijem

Z mačkom Murijem sva se imela zelo lepo. Muri in jaz sva se skupaj igrala in potem tudi skupaj zaspala. Muri me je poslušal pri branju knjig Mačji zakaji, Maček Muri, Peter Klepec in Bela muca. Muri je z mano vadil govorni nastop. Predstavila bom poklic učiteljice likovne umetnosti. Škoda, da sva bila tako malo časa skupaj.

(Zoja Prelogar)

Z mačkom Murijem sva šla na morje. Z njim sem tudi spala, se igrala in zabavala. Skupaj sva prebrala naslednje knjige: Maček Muri, Čudežna bolha Megi in muca Živka, Bela muca in Peter Klepec.

(Lana Kušar)

Maček Muri me je pospremil na prvomajske počitnice. Zelo sva se zabavala. Poslušal me je, ko sem brala Petra Klepca, Čudežno bolho Megi in mucu Živko in Mačka Murija. Z mano je plezal na drevesa in igral tenis. To je bil skoraj najboljši dan.

(Zala Kušar)

Lepo je bilo z mačkom Murijem. Brala sem mu knjige. Prebrala sva Mačji zakaji, Peter Klepec, Čudežna bolha Megi in muca Živka, Maček Muri in Bela muca. Ponoči je spal z mano. Naslednje jutro ga nisem našla na postelji, saj je bil na tleh. Tudi igral se je z mano. Pomagal mi je čistiti flavto. Medtem ko me ni bilo je lahko lenuharil. Skupaj sva risala in pisala. Muri je hotel, da bi prebrala še Čarobnega muca.

(Cecilija Podobnik)

Z mačkom Murijem sva prebrala knjige Maček Muri, Bela muca, Mačji zakaji in Peter Klepec. Zvečer sem mu prebral uspavanko. Z Murijem sva se imela zelo lepo. Skupaj sva sestavljala rubikove kocke.

(Val Pleško)

Z mačkom Murijem sva brala knjigo Bela muca. Imela sva se zelo lepo. Sestavljala sva tudi rubikovo kocko. Za lahko noč sem mu prebral še knjigi Peter Klepec in Maček Muri.

(Žan Petrovčič)

Ko sva z mačkom Murijem šla iz šole, sva skupaj prebrala knjigo Bela muca. Skupaj sva pojedla kosilo, ob 16.30 sem odšla na trening. Maček Muri pa je zadremal na moji postelji. Zvečer sva gledala MasterChef in odšla spat. V soboto zjutraj sem prebrala Čudežno bolho Megi. Popoldne sva skupaj vadila slovenščino. Zvečer sem prebrala Petra Klepca. V nedeljo sva kolesarila, plezala in se igrala. V najinih dogodivščinah mi je bilo zelo lepo.

(Anamarija Novak)

3. B razred bere z Mačkom Murijem

Mačka Murija sem domov prinesel v vrečki skupaj s knjigami. Z njim sem spal in gledal televizijo. Z Murijem sva se zelo zabavala. Ko sem bral knjigo Maček Muri smo se vsi smejali, ker so mački v knjigi imeli smešna imena. Zdaj skupaj piševa v zvezek. Maček Muri je zelo luškan in jaz ga imam rad. Danes bo še zadnjič spal z menoj. Jutri ga bom moral vrniti učiteljici Polonci Peček in ga bo dala naslednjemu učencu. Z mačkom Murijem sem se imel zelo dobro.

(Jan Kecman)

Z mačkom Murijem sva prebrala knjigi Peter Klepec in Belo Muco. Z Murijem sva po televiziji gledala motogp dirko ter se igrala z avtomobilčki. Navijam za Marc Marqueza, ki je iz Španije. Z Murijem sem se imel zelo lepo. Zadnji dan sva skupaj tudi spala.

(Lan Rojec)

Prvi dan sem z mačkom Murijem delala domačo nalogo. Drugi dan me je gledal v šoli, kako vadim karate za tekmovanje. Skupaj sva gledala Evrosong. Z Murijem sem prebrala Mačka Murija in Mačji zakaji. Zadnji dan sem z njim spala. Maček Muri je bil zelo prijazen in z njim sem se imela zelo lepo.

(Helena Vidic)

Z Murijem sem bral knjigo Bela muca. Ob 17.30 sem odšel na trening, on pa se je razgledal po moji sobi. Ko sem prišel domov, me je čakal pri vratih. Usedla sva se na posteljo in prebrala knjigo do konca.

(Tilen Kovač)

Mačku Muriju sem prebrala dve knjigi. To sta Peter Klepec in Čudežna bolha Megi. Pokazala sem mu moji morski prašički Beti in Cveti. Z njim sem risala in se igrala. Imela sem se zelo lepo.

(Iva Verbič Vuković)

Z Mačkom Murijem sem prebral dve knjigi. Skupaj sva se igrala. Učil sem ga plezati in voziti BMX. Spoznal je vse moje živali. Doma imam kokoši, dva psa Pinat in Jaka, dva mačka in račko Mili. Racman Pato in maček Muri sta postala prava prijatelja.

(Max Felix Dolinar)

Ko sem prišel domov, sva z mačkom Murijem najprej nekaj pojedla. Potem sem mu prebral knjigo Bela muca in se medtem zelo zabavala. Zvečer sva skupaj odšla spat. Naslednji dan, ko sem prišel iz treninga, me je maček Muri zelo razveselil. Komaj je čakal moje druženje in branje. Prebrala sva še knjigo Peter Klepec. Skupaj sva se odšla igrati in nato spat. Zjutraj sem ga odnesel v šolo.

(Tjaž Krese)

3. B razred bere z Mačkom Murijem

Z mačkom Murijem sva skupaj risala. Jaz sem narisal njega, on pa mene. Skupaj sva brala knjigo Bela muca, ker mi je bila najbolj všeč. Z mačkom Murijem sva gledala televizijo. Preko youtube sva gledala pravljico o mačku Muriju. Mačka Murija sem predstavil vsem mojim pliškam. Skratka imela sva se lepo.

(Izak Čamernik)

Z mačkom Murijem sva prebrala knjige Bela muca, Peter Klepec in Maček Muri. Zabavala sva se na vrtu, igrišču in v moji sobi. Z njim sem delala kolesa, prevale, posadila rože in gledala televizijo. Z mačkom Murijem so se igrali tudi moji sosede Melisa, Miha, Nahla in Dženifer.

(Zarja Sedić)

Ekološko Mačje mesto, ki so ga izdelali učenci, je narejeno iz odpadnega materiala.

3. C RAZRED JE PREŽIVEL RAZBURLJIVO LETO. OGLED SI NEKAJ RAZREDNIH UTRINKOV.

Končno spet šolsko leto, ki smo ga lahko preživeli v šolskih klopih in ne pred računalnikom ...

Leto nam je postreglo s številnimi zanimivimi dogodki in dejavnostmi. Seveda pa smo tudi trdo delali in ustvarili veliko čudovitih izdelkov ... Nekaj umetnin in utrinkov z dejavnosti vam predstavljamo na spodnjih fotografijah ...

... Iz gline smo oblikovali posodice in pujske za srečo ter slikali zasneženo pokrajino ...

... poštevanka malo drugače ...

... Covid je poskrbel, da smo Prešernov dan obeležili v zmanjšanem številu...

... pust nasmejanih ust ...

Novičke iz 3. C razreda

... leva, desna, leva, desna, ...

... obiskala nas je tudi Mlečna kraljica...

...čas za pobiranje jajč in božanje kozic... ☺

Učenke in učenci 3. c

NA SLEDEČIH STRANEH SI LAHKO OGLEDATE DOKAZE TAKO O PISATELJSKIH IN PESNIŠKIH KOT KREATIVNIH SPOSOBNOSTIH UČENCEV 4. A. MED DRUGIM SO SE PREIZKUSILI V PISANJU NAJ BARJANSKE PRAVLJICE IN POEZIJE O SVOJIH HIŠNIH LJUBLJENČKIH TER IZDELOVANJU ROBOTOV.

Krastača Hrasti

Nekoč je na čudovitem kotičku sveta živela krastača Hrasti. Potikala se je po barju čisto sama. Veljala je za pametnejšo žival na barju. Ni bila ravno družabna, kar je ni prav nič motilo.

Nekega dne se je zgodila grozna stvar. Umrli ji je babica. Bila je zelo žalostna in nikogar ni bilo, da bi jo toplo objel in potolažil.

Odločila se je, da se bo odpravila v svet oz. na drugo stran barja, kjer si bo zgradila novo hiško in poiskala kakšnega prijatelja, ki ji bo stal ob strani.

To pa za grudasto krastačo ni bilo ravno lahko. No, s tem se sprva ni ubadala in je raje šla po material za hiško. Najprej se je odpravila v gozd po les. Tam je srečala vidro, ki je glodala drevo. Hrasti je bila sprva navdušena, dokler..., je ni pozdravila in vidra se je tako ustrašila, da je zavpila

- Grudasta POŠAST!!! Krastača je bila tako užaljena, da je čisto pozabila na les. Ko je prehodila že pol poti nazaj, je šele ugotovila, da je pozabila les. Krenila je nazaj proti gozdu. Zajela jo je nevihta. Ni vedela kam naj se skrije. Zagledala je jamo. Hitro je stekla vanjo. Tam je poskušala v solzah zaspati.

Naenkrat pa je v najtemnejšem delu jame zaslišala glasno rjojenje. Začela se je tresti in ni vedela, kaj naj naredi. Zunaj je deževalo in ni mogla zbežati. Iz temine je pri pripodplatal medved. Takoj, ko jo je zagledal, jo je vprašal – Kaj delaš v mojem brlogu, ti grdoba mala? Hrasti si je v tem trenutku zaželela, da bi bili ob njej njeni starši, da bi jo branili. Ker jih ni bilo, je pogledala proti izhodu jame in na nebu se je naredila čudovita mavrica, ki ji je dala moč, da se je obrnila k medvedu in rekla – Veš, medved, tukaj sem, ker je zunaj padal dež. Kosmatinec je bil ves presenečen, nad pogumnim odgovorom male obiskovalke.

Hrasti je odskakljala iz jame in pri tem ni gledala kam skaklja in se je izgubila. Ni je skrbelo, saj je vedela, da je v gozdu veliko živali, ki ji lahko pomagajo. Rekla si je - Šla bom proti jezeru. To pot najbolj poznam.

Prispela je do hiške ob jezeru, v kateri je živel samo en krastač. Vprašala ga je za pot. Krastač je bil do nje zelo prijazen. Ni je zmerjal s pošastjo, ni je odganjal, ampak ji je pomagal priti do njenega doma. No, do mesta, kjer bi si zgradila dom.

Ponudil ji je pomoč, da skupaj zgradita hiško. Hrasti je pomoč sprejela. Skupaj sta gradila dom, se zabavala, družila in na nebu se je pokazalo velikooooooo sonce. To pa zato, ker je bila srečna.

Na koncu sta postala mož in žena. Imela sta lepo hiško in petnajst otrok in sonce je za njih vedno sijalo.

Naša Hrasti je spoznala, da so prijatelji zelo pomembni!

Zoja Kogovšek

Škrat Bine

Nekoč predavnimi časi je živel škrat Bine. Bil je zelo igriv in čeden. Živel je v gozdu.

Nekega dne se je odpravil pogledat barje. Hodil je in hodil, dokler ni začutil nekaj mehkega. To je bil poseben mah. Škrat Bine ga še nikoli ni potipal. Izkoristil je priložnost in se ga je dotaknil. Ko je to storil, je začutil med prsti nekaj nenavadnega. Bil je bel cvet. To ni bil kar en cvet. To je bil cvet zdravilne rože. Ker je bil prehlajen, si je odtrgal en cvet in ga odnesel domov. Doma je cvet opral in ga dal v usta. Naredila se je noč in škrat Bine se je odpravil spat. Ko se je zjutraj budil, ni več smrkal, kašljal in kihal. Bil je zdrav kot riba. Bine je ugotovil, da je barje izvrstno. Vsak dan je začel zahajati nanj. Tam se je igral, pel, raziskoval, poslušal ptičje petje,... Na barju je srečal ježa, srno, volka, lisico in celo škrate Lukasa. Postala sta dobra prijatelja. Vsak dan sta se videvala, se skupaj smejala in zabavala. Nekega dne pa je prišla na barje škratinja Zoja. Oba sta se zaljubila vanjo. Med seboj sta se prerekala, kdo jo bo imel za punco. Odločila sta se za dvoboj. Zmagovalec bo dobil škratinjo Zojo za ženo. Zmagal je škrat Bine. In že čez nekaj dni se je na samem poročil s škratinjo. Takoj sta se poljubila in se skupaj preselila na barje.

Vsak dan sta se igrala, zabavala in objemala,... Srečno sta živela do konca svojih dni.

In otroci, če boste tiho, lahko slišite tihe škratovske zvoke smeha, lahko pa se vam tudi prikažejo. Ampak samo, če boste čisto tiho.

Glorija Gabrijel

Na barju

Nekoč so na Barju živeli trije pogumni škratje. Bili so tako zelo majhni, da so živeli v drevesnem deblu. Bili so radodarni do živali, saj so jih branili in skrbeli, da so imele hrano. Njihova super moč je bila ta, da so bili tako močni kot ljudje.

Nekega dne je v njihov gozd prišla čarovnica. Ni bila prijazna do škratov niti do živali na Barju. Bila je celo zelo nesramna. Čarovnica je škratom nagajala tako, da je med njihovim spanjem spuščala čudne glasove. Zato so se škratje odločili, da ji bodo napovedali vojno. Čarovnici so poslali pismo. In prišel je dan boja. Vojna med njimi je bila strašna.

Najpametnejši škrat se je domislil načrta, da bodo na čarovnico podrli drevo. Sami so se skrili za drevo. Škratje so ga izruvali in ga podrli na čarovnico, ki se je komaj rešila gotove smrti.

Potem se je čarovnica odločila, da se ni dobro kosati s tako močnimi škrtati. Zato se je preselila v drug gozd in škratje so bili presrečni. Tako so vsi škratje in živali mirno zaspali, saj jim čarovnica ni več nagajala.

Ampak njihovo drevo so podrli, da bi rešili gozd. Kako naj si najdejo novo drevo, če pa je bilo največje v gozdu?

In potem so se domislili načrta, da zgradijo drevesno hišico iz drugih ostalih dreves. In končno so jo zgradili. Bili so najboljši gradbeniki v gozdu in živeli so srečno do konca svojih dni.

Julijan Jušič Gornik

Močvirski škratje

Neke temne, meglene in nevihtne noči se je rodila škratinja Lili. Njena družina je živela v najvišji duplini v drevesu, zato je bila velika nevarnost da pade dol. Bila je zelo radovedna, ni pa imela veliko prijateljev. Nekaj dreves stran so živeli škratje Močvirci. Med njimi je bil škrat, ki se je rodil takrat, kot Lili. Ime mu je bilo Niki. Tudi on ni imel prijateljev.

Nekega dne sta se srečala in se spoprijateljila, saj sta mislila, da sta oba iz iste skupine. Tako sta se zabavala, igrala, raziskovala,... Štirideset dni sta se videvala vsak dan. Šla sta tudi plavat in takrat sta ugotovila, da sta iz različnih skupin. To sta ugotovila po različnih barvah kap. Škratje Močvirci nosijo modre kape, Močvirski škratje pa rdeče. Prej tega nista opazila zato, ker sta bila pokrita z blatom.

Lili je ob spoznanju zbežala v svoje skrivališče in se jokala, ker je izgubila edinega prijatelja.

Zjutraj je Lili odšla nabirat jagode in tam je bil tudi Niki. Hotela je zbežati, a jo je Niki prijel za roko in je ni spustil. Škrat se je zaljubil v škratinjo in ona vanj. Poljubila sta se in postala par. Med tem časom so posekali njuna drevesa. Odrasli so se med seboj prepirali. Spor starejših sta razrešila tako, da sta oznanila zaroko.

Skupaj so našli novo, veliko in prostorno drevo in živeli na njem srečno do konca svojih dni.

Eva Bedekovič

Vojna na barju

Nekoč so živeli Ljubljanski škrati. Imeli so velik problem. Niso marali ljudi. Barje so hoteli imeti samo zase. Toda ljudje so se jim upirali. Drug drugega so napadali. Začela se je vojna.

Ljudje so začeli požigati škratom domove in gozdove. Kralj škratov je ukazal, povračilni udar. Vojna je postala vedno bolj kruta. Padali so ljudje in škratje. Nobena stran ni hotela popustiti. V vojno so se pridružile tudi mnoge druge živali medved, volkovi, jeleni, risi, ... vsi so branili gozd.

Ljudje so potrebovali barje za pridelavo pridelkov in pašnike za živino. Škratje pa so bili tu doma in to je bil njihov dom. Vsi so potrebovali barje za preživetje. Z dolgotrajno vojno se je barje manjšalo in manjšalo, brez da bi se obe strani tega zavedali. Nihče ni več pazil na naravo. Vsi so gledali samo zase in za svoje preživetje. Na koncu so uničili vse. Tudi sebe.

Kdo ve. Morda pa je kje še upanje in je kdo še živ in se zaveda, da je rešitev v sožitju obeh strani.

Filip Zorko

Umetniški utrinki 4. A razreda

Moj kuža Barry

Ko dan se naredi,
me Barry prebudi.
Ves srečen k meni priteče
in vuf, vuf mi reče.

Z jezikom mi obraz umije,
da kar z mene lije.
Mehek je njegov kožušček,
božam rad njegov trebušček.

Teče hitro kakor strela,
s tem rekorde on podira.
Kadar pa omaga,
mu pa postelja pomaga.

Barry pravi je junak,
saj dolgočas mi prežene vsak.
Zdaj pa se začinja noč,
kuža moj lahko noč.

Žiga Dolinar

Moj štirinožni prijatelj

Moj lepi kuža ima štiri tačke
in le pisan rep.
Je navihan in igriv,
rad za žogo se podi.
Je brikete
in gloda kosti.
Rad se crklja
pri meni doma.

Gaja Lampe Učakar

Moj najboljši štirinožni prijatelj

Zjutraj me zbudi,
mi polži ves obraz,
da me vidi cela vas.

Ko greva na sprehodec,
mu dam povodec,
Dam mu še en briket,
da prazen ne bo želodec.

Julija Steržaj

Moj pes Sky

Oh, ta moj pes prelepi,
od njegove sline se vse lepi.

Včasih grize, včasih skače,
tudi z mene vleče hlače.

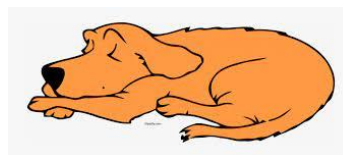
Najraje napada copate,
kar odtrga jim podplate.

Če se kdo na kavč usede,
ga že pes napade iz zasede.

To je vendar njegovo mesto,
jaz grem lahko pa kar na cesto.

Najlepši pa je pes, ko spi,
tako lep in miren se mi zdi.

Val Gabriel Novak

Štirinožni prijatelj

Moja Kimi, bele kepa
z igranjem, malo šepa.

Je bolj lenobna.
Njene sanje so,
postelja sobna.

Rada je, rada spi,
včasih si tudi masaže zaželi.

Ima štiri noge in dvoje oči.
Njena velikost se šteje za tri!

Ima veliko srce v majhnem telesu.
Vendar kako naj to pokaže,
če je podoben peresu.

Pa vendar tole pero ni kar tako.
Zalaja, zdaj nate,
četudi sredi puščave!

Zoja Kogovšek

Umetniški utrinki 4. A razreda

Moj najboljši štirinožni prijatelj

Moja prijateljica je Tačka,
ki je zmeraj mačka.
Je nagajiva in hkrati
se rada preriva.
Rada ima travo
in naravo.
Skače po štali
in po travi.
Rada je brikete
in mačje paštete.
Rada ima miši,
ki skačejo po njeni hiši.

Glorija Gabrijel

Moja psička Oli

Moja psička je buldog,
ji Oli je ime.

Zelo je občutljiva,
samo brikete lahko je.

Njen gobček potlačen,
se smeje v svet.

Je majhna in hitra
kot današnji svet.

Najraje pa žogico od vsega lovi,
kar teče in teče,
noben je ne ulovi.

Eva Bedekovič

Potep

S psom se potikava,
in dogodivščine iščeva.
Pes in jaz,
kričiva že na ves glas.

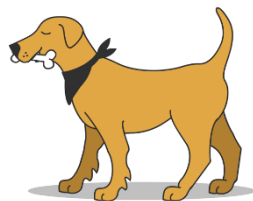
A ko prideva do cilja,
ne veva, kaj bi storila.
A ko pes laja na ves glas,
hitro mineva čas.

Na koncu se spomniva,
da sva blizu drugega cilja.
Pes se spravi v galop,
jaz pa le v skok.

Ko spet prideva do cilja,
naju tam čaka samo riba.
Ko naveličava se potovanja,
prideva do spoznanja:

Ne išči,
če ne veš, kaj iščeš.

Ivan Lukan

Moja Freja

Vsak, ki me pozna ve, da psa imam.
Mala terierka Freja nas je že kot
mladič obiskala,
nas do solz nasmejala in nas vse
osvojila,
ko se je v hrib podila.

Ko nas ni doma hišo čuva,
laja kot da je volčjak,
da vsak ki mimo gre,
od strahu brž odkrade se.

Na vsakega rada skoči,
ker božala bi se in crkljala,
s tem nam pove,
da nas ima vse rada.

Lars Pleško

Živa Nia Mele, 9. a (relief)

Umetniški utrinki 4. A razreda

V 4. B razredu so ustvarjali, se zabavali...

UČENCI V 4. B RAZREDU SO SE PREIZKUSILI V PISANJU HAIKUJEV (haiku – trivrstična japonska pesniška oblika, ki ima 17 zlogov. Prvi in tretji verz imata 5 zlogov, drugi verz pa 7 zlogov). PO MNENJU STROKOVNE ŽIRIJE JE NA NATEČAJU BODI PISATELJ PIONIRKEGA DOMA LJUBLJANA NAJBOLJŠI HAIKU V 2. TRIADI NAPISALA NAŠA NIKA FURJAN, NASTALI PA SO TUDI MNOGI DRUGI IZVRSTNI IZDELKI.

Ptice po nebu
rahlo letijo kamor
zanese jih pot.

Nika Furjan

Valentina Kavčnik, 9. a (linorez)

Ptice so krila
in so kot nežno lice.
Boža jih veter.

Lara Šimunović

Ptica leti! In
prinesi upanje v
naša srca zdaj!

Lucija Osredkar

Sinica poje,
kjer je sončno in lepo,
saj tam je sreča.

Nika Perme

Emma Božič, 9. b (tuš)

Ptica se dvigne,
visoko v svet višav,
kjer je svobodna.

Mark Barborič

Živa Kupljen, 9. b (tuš)

Ptica je lahka,
kot pero, ki leti in
svobodo želi.

Aljaž Remškar Šušteršič

Ptica je stvar, ki
ljubezen prebudi in
nekaj spremeni.

Mija Šabić

Ljudje smo kot ptič,
svobodni, a nočemo
biti zaprti.

Oton Suhadolnik

Ptica nežno po
nebu leti! Ljubezni
raztrosi nam ti!

Zoja Skubic

Izabela Kodba, 9. b (tuš)

Dobra ti ptica!
Zleti v nebo in mi
srečo prinesi.

Sever Iveković

V 4. B razredu so ustvarjali, se zabavali...

TUDI NEKATERI UČENCI 4. B SO SE POMERILI V PISANJU NAJ BARJANSKE PRAVLJICE. PREBERITE SI SPODNJE ZGOBICE, KI SO JIH NAPISALI V OKVIRU PROJEKTA.

Brina Tomše:

Nekoč na Ljubljanskem barju je živela deklica Ana. Ana je razumela vse živali in poznala vse rastline. Najbolj je imela rada želvo sklednico in močvirski tulipan. Nekega dne je Ana šla v gozd z mamo. Mama ji je rekla, da nikoli ne sme zaviti na levo, saj so tam strupene živali in rastline.

Ko je bila stara 12 let, je lahko šla sama v gozd. Zavila je na levo in videla, da pot vodi do mlake, kjer stanuje želva sklednica in kjer je polno močvirskih tulipanov. Ko je prišla noter na levo, je ves gozd ovenel.

Zato se lahko vsak, ki je pameten, tudi zmoti. A le pogumni ugotovi, da se je zmotil in prizna svojo napako.

Andraž Velušček, 9. a (linorez)

Eva Wolf:

Nekoč je na Ljubljanskem barju ob velikem jezeru živela družina s tremi otroci. Najmlajši je bil Janez, ki je imel zelo rad babico Jelko. Starejša sestra Mina pa je imela najraje, da je z dedkom Francijem odkrivala nove stvari. Najstarejši brat Karl pa je z očetom rad lovil ribe.

Nekega dne je Ljubljansko barje poplavilo. Družina je odšla reševati živali. Mina je našla malo želvo, ki je imela okoli vratu ovite debele vrvi. Želvo so vzeli iz vode in vrvi odvezali. Odpravili so se domov. Med delom je Janez spraševal očeta, kako si je želva ovila vrv okoli vratu. Oče mu ni znal odgovoriti. Raje je iz starega debla naredil mali čoln in se z njim odpravil po jezeru pogledati, kako je z želvo.

Čez nekaj ur je prišel in Janezu povedal, da je v jezeru zaradi poplav veliko različnih stvari in vrvi. Vse to škoduje živalim. Mina je predlagala, da vse to odstranijo. Vsi so se strinjali in to tudi naredili. Čez nekaj dni je bilo jezero spet čisto. Tam ni bilo več smeti, ki bi škodovala živalim. Vsi so bili zelo veseli.

Luna Kolar, 9. a (linorez)

V 4. B razredu so ustvarjali, se zabavali...

Stela Svete:

Mina je bila ponosna, da so uspeli rešiti želvo. Ko je prišla pomlad, je Karl opazil, da so na travniku čudoviti močvirski tulipani.

Ime mi je Jelka. Živim na Ljubljanskem barju, kjer je veliko poplav. Živim v hiši, na kolih, zato da nas ne bi dosegla voda. Skupaj živimo jaz, starši, babica in teta. Tudi stric in dedek sta z nami, a veliko časa preživita na lovu, zato imata na koncu barja manjšo hišo na kolih. K nam prideta redko, ko prineseta kože živali in meso.

Zelo rada opazujem živali v gozdu in rišem na les. Rada pa tudi izrezljam kakšen kipec, pri tem pa mi pomaga mama. Imam svojo srnico, ki mi jo je uspelo ukrotiti. Velikokrat opazim zajce, sove, srne, jelene, medvede, divje svinje, žabe, čaplje, veverice in želve. Ne družim se rada z otroci, razen s Simonom in Smreko. Res je, da mi je enkrat prijatelj Bor dal močvirski tulipan, a sem ga takoj zatožila, saj so zaščiteni vrsta.

Ko so poplave, se spomladi in poleti kopam s Simonom in Smreko. Ali pa gremo s čolnom loviti ribe. Po koncu igre grem velikokrat pomagati sosedom, plezam in nabiram storže. Moje preživljanje časa na barju je zanimivo, zato upam, da se mi kmalu pridružiš.

Maj Svete:

Na Ljubljanskem barju se je 30. oktobra zgodilo nekaj groznega. Kolišče dečka Denisa je bilo poplavljen. Vse je bilo uničeno. Najbolj je Denisa skrbelo za njegovega dedka, saj mu je poplava podrla kole in njegova kočja je zgrmela v jezero. Ko je bilo poplave končno konec, je Denis hitro stekel ven. Občutek je bil strašljiv.

Celo za živali je bilo grozno, saj je na Denisovem dvorišču naplavilo ostanke umrlih živali. Najbolj ga je prizadelo, ko je našel oklep želve sklednice.

Njihovo kolišče je potrebovalo vso pomoč, kar jo premore človeški rod. edina dobra stvar je bila to, da sta na pomoč priskočila Denisova teta in stric, ki sta živela v sosednjem kolišču. Trajalo je dober mesec, a nato je bilo vse po starem.

Kmalu so spomladi začeli rasti močvirski tulipani, jezero je bilo polno razigranih živali. Leta so hitro minevala. Sčasoma je Denis bil dovolj star, da se je odločil, kaj bo postal. Nagibal se je k lovcu, ampak na koncu se je odločil, da bo kovač. In res je postal najboljši kovač v svojem in sosednjem kolišču. Vsi so ga spoštovali. Čakala ga je svetla prihodnost.

KDOR IŠČE VEDNO NAJDE RAZLOG ZA ZABAVO IN UŽITEK. NO FOTOGRAFIJAH JE NEKAJ NAJLEPŠIH LETOŠNJIH UTRINKOV 4. B.

V 4. B razredu so ustvarjali, se zabavali...

4. & 5. C razred ter njihovi najlepši spomini

V KOMBINIRANEM ODDELKU 4. IN 5. C RAZREDA SMO SE LETOS ODLOČILI PODOŽIVETI NAŠE DNEVE DEJAVNOSTI. KAJ NAM JE LETOS NAJBOLJ OSTALO V SPOMINU IN ZAKAJ, SI LAHKO PREBERETE V NASLEDNJIH VRSTICAH. (učiteljica Sandra Jovanov)

Opisal bom pustni dan, ko sem se oblekel v Charlia Chaplina. To je bilo 1. marca 2022. Dan se je začel ob 8.30. Prvo in drugo uro smo še imeli pouk. Ker sem bil Charlie sem moral pisati vztrajano in bilo je zelo težko. Vsi v razredu smo bili pustno oblečeni. Nekateri so bili kmetje, mehaniki, strašila, itd. Gospa Sandra je bila nogometaš. Bilo je super. Na kocu smo naredili skupinsko fotografijo. (Maks Pavčič, 4. c)

Opisal bom dan dejavnosti, ko smo delali svetilnik. Ta dan mi je bil najbolj všeč zato, ker smo se zabavali in smejali. Temu se reče dan dejavnosti – moraš se zabavati. Jaz sem se zabaval! Zelo mi je bilo zanimivo, ko je svetilnik sploh začel svetiti. Mislim sem, da bomo dodali stikalo. No, na koncu ga nismo. Učiteljica Mojca nam je pomagala pri izdelavi in se smejala. Svetilnik smo izdelali iz baterije, tulca, žice, žarnice in iz lesene deščice. Ta dan mi je bil najboljši in ga nikoli ne bom pozabil (Matic Škrbec, 4.c)

Opisala bom dan dejavnosti, ko smo pri naravoslovju in tehniki marca delali majhen svetilnik in spoznavali električne sheme. Dan se je začel kot po navadi ob 8.30. Prvo in drugo uro smo spoznavali sheme in gledali poučne filme z učiteljico Mojco Bašič. Po malici pa nas je prevzela učiteljica Andreja Žorž. Z njo smo izdelali svetilnik iz baterije, tulca, podlage, žic, žarnice in držala za žarnico, kamor se priključi žica, da žarnica gori. Tulec smo pobarvali s tempera barvami, ga zalepili na podlago in pritrdili držalo za žarnico. Žico smo delno skrili v tulec, ostali del žice pa smo povezali z baterijo. Ta dan si bom zapomnila zaradi dobrega svetilnika za spomin in zelo poučnega dne. (Lucija Lenarčič, 4.c)

V mesecu aprilu smo šli z avtobusom na Log. Tam so nas pričakali člani Olimpijskega komiteja Slovenije. Prišli so Miroslav Cerar, Mitja Petkovšek in Mojca Rode. Pripravili so nam različne olimpijske igre, kot so lokostrelstvo, velike in male smuči, vortex.... Naredili so nam tudi predstavitev. Vsak razred pa je predstavil tudi svoj del. Najboljša mi je bila predstavitev. Sestri, gimnastičarki, sta izjemno navdušujoče opravili svojo točko. (Maša Zlata Klajder, 5.c)

V mesecu aprilu smo se z avtobusom odpeljali na Log. Tam so bili predstavniki Olimpijskega komiteja Slovenije. Prišli so Mitja Petkovšek, Miroslav Cerar in Mojca Rode. Pripravili so nam tekmovanje deklice proti dečkom. Po uradni predstavitvi je sledil poligon z različnimi športi. Najljubši mi je bil lokostrelstvo, smuči, vortex. Imeli smo še en poligon na katerem smo bili v skupinah. Najboljše mi je bilo vlečenje vrvi, saj smo zmagali. Vrnili smo se nazaj v šolo Bevke in se do kosila še 10 minut igrali zunaj. (Ambrož Japelj, 5.c)

4. & 5. C razred ter njihovi najlepši spomini

Začetek meseca septembra smo se z avtobusom odpravili v Strunjan. Med vožnjo sem naravo spremljal skozi okno. Ko smo prišli na cilj in iz avtobusa razložili prtljago sem odšel po ključke za našo sobo. Po namestitvi smo odšli na sprehod po Strunjanskih solinah. Vrnili smo se, pojedli kosilo, nato pa nas je že čakal test plavanja. Zvečer smo utrujeni pojedli še večerjo in odšli spat. Torek je minil izjemno hitro, čeprav se mi ni zdel nič kaj posebnega. V sredo smo z ladjico odšli na izlet v Piran. Četrtek je bil najbolj vesel, saj smo imeli vodne športe. Jaz sem si izbral pedoline. Na koncu dneva smo gledali tudi film. Petek je nastopil kot bi mignil. Po zajtrku smo se še malo pozabavali in že je bil čas za odhod. Odpravili smo se na avtobus in okoli 15 ure že bili doma. (Anže Golomboš, 5.c)

Bili smo v Strunjanu. En dan smo si vzeli za vodne športe v Portorožu. Ta dan je bil sredo, 15. 9. 2021. Ko smo prišli v Portorož smo se razdelili v dve skupini. Prva skupina je šla na vodne športe, druga pa si je ogledovala stojnice v Portorožu. Jaz sem bila v drugi skupini. Najprej smo odšli na sladoled. Jaz sem si vzela okus piškotka. Ko smo pojedli sladoled smo odšli k stojnicam. Kupila sem si magnetek. Vreme je bilo sončno in toplo. Potem smo se odšli sprehajati po Portorožu. Ko je minila ura in pol, smo bili na vrst za vodne športe. Oblekli smo se v kopalke, da bi odšli v vodo. Nenadoma me je prijelo na stranišče. Gospa Tanja me je pospremila do stranišča. Potem smo odšli na pedoline. Čisto na dnu morja je bilo veliko leščurjev. Plavali smo eno Sandra uro in pol. Potem smo se preoblekli iz mokrih kopalk v suha oblačila. Ko smo hodili nazaj proti domu, smo šli skozi tunel Valeta. Doma smo mokre kopalke obesili na sušilnik. Z nami so bili: učitelj Jaka, Ga., Ga. Tanja, ga. Helena in gđč. Tanja. Ta dan mi je bil zelo všeč zato, ker imam rada vodo. Všeč mi je bil tudi zato, ker sem bila s prijatelji in smo se zabavali. Strunjan, rada te imam in nikoli te ne bom pozabila! (Julija Kozole, 5.c)

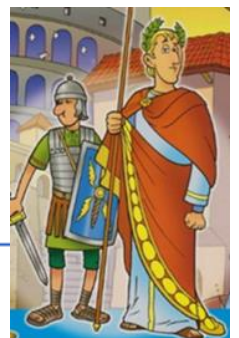

Najbolj so mi bili všeč vodni športi. Dogajali so se v Portorožu. Na vodnih športih smo imeli tudi kajak. Bi sem zelo hiter in zelo dober. Všeč mi je bilo tudi, ko smo se vozili s pedolini. Tisti dan je bilo zelo jasno, sončno vreme. Z nami so bile učiteljice z Loga in učiteljica iz Bevk. Bilo je tudi zelo umirjeno morje. S prijatelji smo se zelo smejali in zabavali. (Tim Vehar, 5. c)

Moj najljubši dan dejavnosti je bil, ko smo šli v Center Gib Šiška. Tam smo trenirali različne športe in bilo nam je zelo super. Najprej smo trenirali judo, nato igre z žogo, trampolin in na koncu še gimnastiko. Obožujem trampolin, zato mi je bil ta tudi najbolj všeč. Všeč pa mi je bil tudi judo (Nick Pegan, 4.c)

V oktobru smo obiskali Mestni muzej Ljubljana, kjer smo imele dan namenjen rimski Emoni. Ves dan sem bila dobre volje, zato mi je ta dan ostal najbolj v spominu. Muzejski vodiči so nas popeljali po sledih obzidja bivše Emone. Vreme je bilo jasno in prijetno. Ogledali smo si tudi opremo rimskega vojaka, javna stranišča in kopališča ter videli kako so Rimljani včasih jedli in pili. Izvedeli smo veliko o Rimljanih. Ta dan, mi je bil zanimiv in poseben. (Lavi Naglič Mušič, 5.c)

V mesecu maju smo imeli tehniški dan. Ustvarjali smo leseno škatlico. Dejavnost mi je bila všeč, saj smo ustvarjali skupaj. Sploh nisem vedela, kaj bomo delali, zato je bilo to zame presenečenje. Izdelala sem zelo lepo škatlico in jo podarila učiteljici Sandri za spomin. Škatlico smo izdelali iz lesenih deščic, ki smo jih skupaj pritrdili z žebli. Škatlico smo na koncu okrasili s servetno tehniko. (Ema Ravbar, 4.c)

4. & 5. C razred ter njihovi najlepši spomini

29. marca 2022 smo odšli v Ljubljano v BIT center. Dan je bil deževen, jaz pa sem se zelo veselila. Najprej smo se preoblekli, nato pa so nas razdelili v skupine. Ločili so nas po spolu. Dekleta in fante posebej. Nato so skupino deklet in skupino fantov razdelili še na manjše skupinice. Najprej smo šli na hokej. Jaz, Ada R. in Ajda C. smo bile skupaj. Premagale smo tri dekleta z Loga in bile smo zelo vesele. Nato smo odšle na plezanje. Ni mi bilo tako všeč, saj je bila stena zelo nizka in majhna. Šlo mi je dobro. Nato smo imeli malico. Za malico smo imeli sirovo štručko, jabolko in jabolčni sok. Nato smo odšle igrat badminton. Odigrali smo dve igri in na žalost sem obe igri izgubila. Badminton smo igrali najdlje. Just dance je bila naslednja aktivnost. Meni je bila najbolj všeč. Odplesale smo štiri igre. Čakalo nas je malo odmora, nato je sledil arkadni ples. Tudi arkadni ples je bil zabaven. Zadnji pa je bil mini fitnes. Ta mi ni bil všeč. *(Nina Iskra, 5.c)*

Zarja Zaplata, 8. a (risba)

Živa Lenarčič, 8. a (risba)

Zgodilo se je 29. 3. 2022. Odšli smo v BIT center, kjer smo igrali in izvajali različne igre in dejavnosti. Bilo je sončno in jaz sem bil zelo vznemirjen, ko smo čakali pred stavbo, da si razdelimo malico. Ko smo končno prišli v stavbo, je bila prva dejavnost, ki jo je moja skupina izvajala, arkadni ples. Pričakala nas je nekakšna plošča s puščicami levo, desno, gor in dol. Pred nami pa je bila majhna televizija, na kateri je kazalo, na katere puščice si moral stopiti. Po dejavnosti sem bil kar prepoten in sem moral popiti veliko vode. Zelo zabavno je bilo. Naslednja dejavnost je bil mini fitnes. Tam smo imeli naprave, na katere smo se usedli ali ulegli. Imeli smo tudi tekmovanje, kdo najdlje drži v položaju »plank«. Ko smo končali s fitnesom, smo odšli na malico. Za malico smo jedli sirovo štručko in pili mleko. Po malici smo šli po kratkih stopnicah v telovadnico in igrali hokej na tleh. Igrali smo z žogico in ne s pakom. Pri hokeju sem jaz bil v голу. Ubrani sem čisto vsak strel. Zabaval sem se. Po

hokeju smo šli na plezanje. Ni mi šlo dobro, ker sem takoj padel nazaj na blazino. Ampak še vedno sem se zabaval. Metali smo se tudi po blazinah in se delali, da smo mehiški rokoborci. Po plezanju smo šli igrat badminton. Igrali smo dva proti dva ali ena proti ena. Badminton je bila moja najljubša dejavnost. Po badmintonu smo šli plesat just dance. Bil sem najboljši v moji skupini. Ta dan mi je ostal najbolj v spominu, saj sem prvič igral/delal, vse te dejavnosti, razen badmintona. *(Tevž Povirk, 5.c)*

4. & 5. C razred ter njihovi najlepši spomini

BIT center mi je ostal v spominu zaradi prijateljev in veliko različnih in zabavnih športov. Ta dogodek se je odvijal v Ljubljani, marca 2022. Igrali smo športe, ki so bili težki in zabavni. Ko smo igrali hokej sem dala štiri gole in bila sem zelo ponosna nase. Plezali smo zelo dolgo časa. Gospod, ki je bil tam, nam je raztegnil prste, da nas ne bi boleli. Ampak, po resnici povedano, so me še vedno boleli. Igrali pa smo tudi just dance. V tej igri nisem nikoli zmagala, sem se pa pošteno zabavala.

Premagale so me vse moje prijateljice in vse smo se zelo zabavale. Imeli smo še arkadni ples, ki mi ni bil všeč, saj smo se s prijateljicami skregale in bila sem žalostna. Pri tenisu smo se zabavale. Tu smo zopet postale prijateljice in imele smo se zelo fino. Z Nino sva zmagali proti Ajdi R. Čakal nas je mini fitness. Imeli so različne naprave, ki so bile težke. Na koncu smo odšli na avtobus in se odpravili na kosilo v šolo. Na avtobusu sem sedela z Nino in Mašo. Ta dan mi je najbolj ostal v spominu, ker je bil poln sreče, zabave in veselja. (Ajda C., 5.c)

Moj najljubši dan v šoli je bil 19. maj 2022, takrat smo opravljali kolesarski izpit. Tisti dan mi je sprednja zavora na kolesu drgnila ob kolo, zato sem bil nekoliko prestrašen. Ker smo bili razvrščeni v drugo skupino smo dan pričeli z malico. Po malici smo se skupaj z učiteljico Matejo odpeljali v Športni park Bevke. Gospod Franjo je tam za nas pripravil prometni poligon. Morali smo ponoviti naše znanje prometnih predpisov in znakov, ter prednosti na križiščih. Vse to je na prometnem poligonu tudi preveril. Čakala nas je vožnja po Bevkah, kjer je naše prometno obnašanje in znanje opazovala policistka Martina. Vozili smo skupaj z ga. Matejo. Spretnostni poligon pa smo opravljali pri gospe Sandri. Največ težav mi je povzročala vožnja po ožini. Vse ovire sem uspešno premagal in opravil kolesarski izpit. (Maj Naglič Mušič, 5.c)

V četrtek, 19. maja smo imeli kolesarski izpit. Imeli smo spretnostni poligon z učiteljico Sandro, vožnjo z učiteljico Matejo po Bevkah, prometni poligon s Franjotom, pri vsem pa nas je opazovala policistka z Vrhnike. Jaz sem s puncami začela pri Sandri, torej na spretnostnem poligonu. Priznam, da me je bilo strah. Ko sem šla petkrat čez poligon, mi je učiteljica Sandra rekla, da sem opravila njen del. Potem sem bila bolj sproščena. Sošolki Nini se je nekoliko zataknilo pri spretnostnem poligonu. Navijali smo zanje, da ji uspe. Potem, bolj proti koncu ji je le uspelo. Super, bili smo veseli za Nino. Nadaljevale smo pri učiteljici Mateji. Vozile smo se s kolesi okoli Bevk. Takrat sem bila nekoliko manj nervozna, saj sem se po Bevkah že velikokrat peljala. Mateja mi je povedala, da dobro vozim. Policistka nas je opazovala večino poti. Ko smo prispeli do športnega parka smo se malo poigrali na igralih. Na vrsti je bil prometni poligon. Bila sem zelo živčna, ampak bilo je zelo zabavno. Ko so bili na vrsti prometni znaki sem vse vedela in policistka je rekla da obvladam. Vrnili smo se nazaj v šolo. Učiteljici, Franjo in policistka so se pogovarjali o tem, kdo je opravil in kdo ne. Po 30 minutah smo se postavili okoli mize in se pogovarjali o kolesu in varni vožnji. Na koncu pa smo izvedeli, kdo je opravil kolesarski izpit. Franjo ni potreboval nič povedati, kdo ga ni opravil, to je pomenilo, da smo ga opravili vsi. No, vsi, razen Maše, ki je takrat manjkala zaradi bolezni. (Ajda Rubin, 5.c)

4. & 5. C razred ter njihovi najlepši spomini

Pozdravljeni! Predstavil vam bom, kako je potekala naša vadba za kolesarski izpit. Prvič, ko smo šli, je bilo vreme lepo. Prva vožnja mi je šla nekoliko slabše. Drugič mi je šlo že nekoliko bolje, pozabil pa sem nakazati smer z roko in pogledati nazaj. Tretjič je bilo že bolje. Učili smo se kako voziti mimo avtobusne postaje. Ko smo se vračali v šolo, sem v napačnem loku zavil levo proti šoli. Četrtrič sem samo narobe zapeljal na bankino. Vseh pet ur smo odvozili, vsak dan po eno uro. Peta ura mi je bila najboljša, saj sem vse naredil prav. Končno je prišel četrtek, dan, ko bomo opravljali kolesarski izpit. Pripravili smo spretnostni poligon pred šolo. Razdelili smo se v tri skupine. Bil sem v tretji skupini. Pričeli smo z malico, nato pa se odpravili na prometni poligon v ŠP Bevke. Tam smo ponovili naše znanje o križiščih in prometnih znakih. Franjo nam je postavljaj veliko vprašanj. Imel je tudi veliko kolo z vprašanji. Ko si zavrtel kolo, ti je pokazalo, na katero vprašanje moraš odgovoriti. Vozili smo

tudi po prometnem poligonu in morali dokazovati svoje znanje prometnih pravil. Ko smo končali smo odšli z ga. Matejo na vožnjo po Bevkah. Ves čas nam je bila za petami policistka, ki nas je opazovala. Vrnili smo se v šolo in pri učiteljici Sandri opravljali spretnostni poligon. Zelo dobro mi je šlo. Na koncu so se vse skupine vrnile nazaj. Učiteljici, Franjo in policistka so se posedli in pogovorili. Ko so končali, so nas poklicali. Povedali so nam, da smo vsi opravili kolesarski izpit. Zelo sem bil vesel. Po kosilu sem šel domov in povedal, da sem opravil. Doma so bili tudi zelo veseli (*Gašper 5.c*)

ŽUPANČIČEVA FRULICA 2022 V 4. IN 5. RAZREDU

Letos se je na naši šoli znova odvijalo tekmovanje Župančičeva frulica. Učenci 4. in 5. razredov so se najprej naučili interpretativno deklamirati izbrane pesmi slovenskega pesnika Davida Bedrače, nato pa se posneli. Posnetke smo nato poslali strokovni žiriji, ki je izmed 115 sodelujočih deklamatorjev iz 30 slovenskih osnovnih šol naredila širši izbor 48 deklamatorjev, ki jih je povabila na predizbor v živo. Naši učenci so se predizbora udeležili na OŠ Ig.

Na predizbor so se uvrstili Oton Suhadolnik, Aljaž Remškar Šušteršič, Stela Svete, Ana Škrbenc, Ilan Lederer, Luka Verhovec, Zoja Kogovšek, Julija Steržaj, Filip Zorko in Veronika Pogačar.

Žirija je izmed vseh izbrala 5 najboljših, med katere se je uvrstila Zoja Kogovšek, ki je bila 11.6.2022 vabljen na finale v Črnomlju.

5. A razred in umetnost v mnogih pogledih

UČENCI 5EGA A SE RADI DRUŽIMO, SE IGRAMO ŠPORTNE IN MISELNE IGRE, POMAGAMO, RADI USTVARJAMO, RAZISKUJEMO, PIŠEMO ZANIMIVE ZGODBE, SMO PESNIŠKO NAVDIHNJENI IN ŠE MNOGO VEČ. NE VERJAMETE? VABIMO VAS, DA SI OGLEDATE SPODNJI NABOR DOKAZOV.

Kako me sobota preživlja

Postelja vstane iz mene zelo zgodaj. Nato me zobje umijejo in obleka me obleče. Potem gre kuhinja vame, kjer me kosmiči pojedjo. Nato me očala nadenejo in me televizija gleda. Potem me čevlji obužejo in hiša gre iz mene. Sprehod gre name. Po sprehodu pride soba vame in me knjiga bere. Nato se avtomobilčki igrajo z mano. Po igri gre vrt name in pomaga očiju. Okrog osmih gre hiša vame, kjer me televizija zopet gleda. Nato gre tuš pod mene in me pižama obleče. Ko me večerja poje, me zobje zopet umijejo in ob pol desetih postelja leže name.

David

Narobe dan

Zjutraj postelja vstane iz mene in obleka me natakne. Ko me zajtrk poje, me umijejo zobje. Potem gre šola vame. Tam me najprej korona testira. Ko me šola dokončno nauči, dom pride do mene. Nato televizija me prižge in kosilo me poje. Ko domača naloga me naredi, me prebere knjiga. Playstation me nato prižge in me igra. Palačinke spečejo mamo. Ko palačinke me za večerjo pojedjo, me pogleda film. Po filmu se postelja uleže name in na meni zaspi.

Anže

Pomlad

Ko pomlad prežene zimo,
živali se zbudijo,
ptice priletijo
in ptički žvrgolijo.
Takrat, takrat
ni zima,
je le pomlad.

Pomlad je res lep letni čas.
Kravice, kozice in ovčice
na travnike spustijo,
male žabice pa iz paglavcev zrastejo.

Ana Lorber, 9. a (linorez)

Živa Kupljen, 9. b (kolaž)

Pomlad je zabavna
in tudi naravna.
Nabiramo cvetje,
to, to je pravo doživetje!

Komaj mine prvo,
že pred vrati je drugo doživetje.
Čas za zdravo življenje.
Sadimo maline in češnje,
solato in korenje.

Potem pa puf
in pomladi več ni!

Anja in Evelin

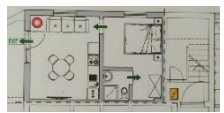
5. A razred in umetnost v mnogih pogledih

Življenje in 1/2

Nekoč je živel ž¹, ki je delala na 100jnici 1/2ni sadja. Njen mož je bil nik. Njeni najljubši živali sta bili uza in 1/2h. Vsak dan po delu je igrala 1ko in brala s3p. Nekega dne pa je dobila na o. To so bile nove erge. Svoji vasi ni nikoli rekla vas, ampak ovina. Njena hči je veliko na100pala in igrala aro. Njen sin je bil 5ošolec in v šoli je potreboval 6ilo. Ž¹ je s svojo družino živel po1/2no življenje.

Nina

1/2arni me2d in lenivec

1/2arni ved Miha in njegov prijatelj lenivec 5er sta se odločila, da osvojita vrh 3 . Ko je na100pil ovani dan, si je Miha oprtal nahrbtnik, 5er pa si je il veliko energijske pijače. Ko je Miha pris na vrh, je na5o čakal še 5ra. Po na ni poti so 5ra bolele ice, zato sta po fonu poklicala reše ce, ki so ju od jali .

Luka

5. A razred in umetnost v mnogih pogledih

NAJ TOPLOGREDNA PONUDBA ! 20 % + Brezplačne 3 vrste sadik

TOPLA GREDA + DARILO
Vrtnarski krožek,
Vrtnarske pripomočki + vrtnarske rokavice

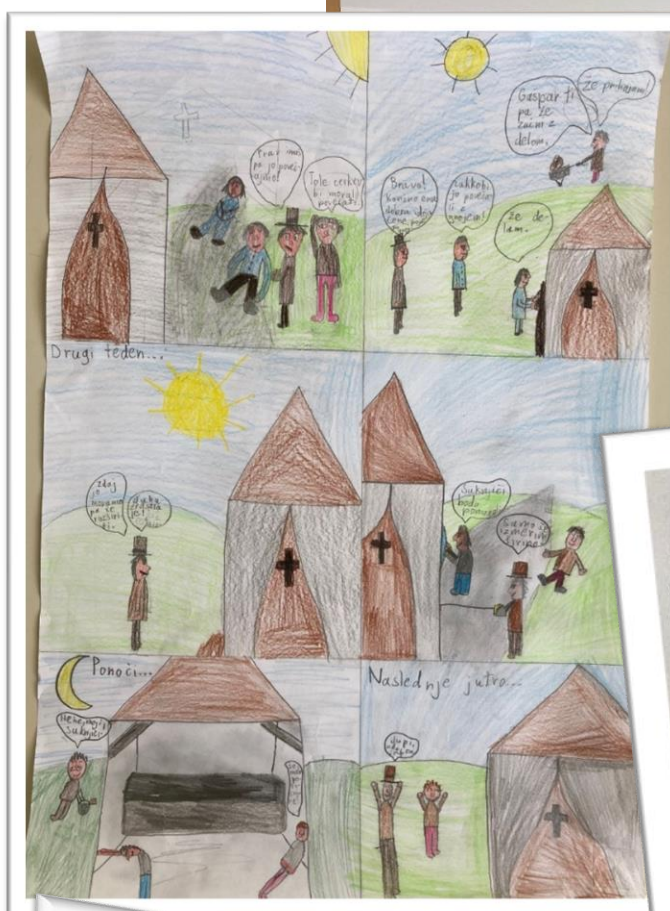
Kupi zdaj!

TOPLO GREDO prejmete
Samo za 199,82€

Novo!
tople grede v različnih velikostih in oblikah

Izkoristite ugodnost
20 % popusta če pokličete
danes dobite še darilo

Novo in še danes
na www.toplogreda.si
707 848 21

5. A razred in umetnost v mnogih pogledih

5. B in mnogi novi izzivi

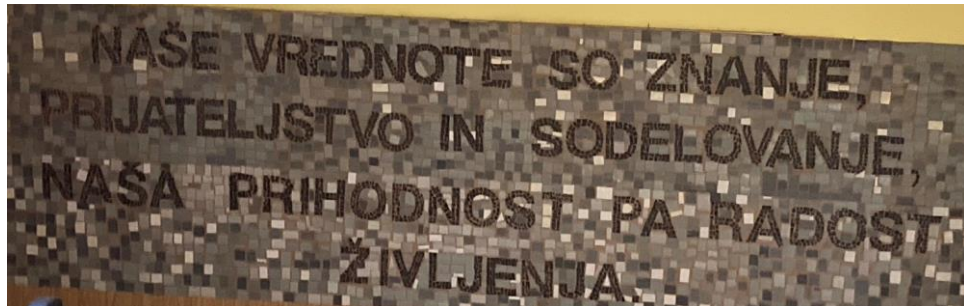
KAKO PA SO LETOS OB ZABAVI IN DRUŽENJU PRIDOBIVALI NOVA ZNAJA UČENCI 5. B?
OGLEJTE SI NJIHOVE PRISPEVKE ...

V razredu se super počutim:

- zaradi dobrih in prijaznih sošolcev,
- zaradi prijateljev, ki jim lahko zaupam,
- ker se ne kregamo in žalimo,
- ker se zelo zabavamo,
- ker lahko zaupam sošolcem in učiteljici,
- ker se učimo, da bomo veliko znali,
- ker se počutim varno,
- ker imam občutek, da sem v dobri družbi in se ob svojih prijateljih zelo dobro počutim in mi njihova družba ogromno pomeni,
- se včasih učimo preko iger.

Učenci 5. a in b smo izdelali mozaik z vizijo naše šole:

5. B in mnogi novi izzivi

IZ DNEVNIKA MALIH ŽIVALI

O mravljici, ki je imela velike oči

Ta zgodba je res dobra, dragi dnevnik. Jaz sem mala mravljica in danes sem doživela res veliko.

Bilo mi je dolgčas, zato sem šla malo po svetu. Prehodila sem celo puščavo, ki se imenuje peskovnik in ogromen gozd, ki mu ljudje rečejo grm. Videla sem tudi asteroid z imenom žoga.

A ni to vznemirljiv dan?

Ivano Novakovič

Močerad v gozdu

Danes je bil nor dan poln osupljivih dogodivščin.

Na makadamu sem premaknil ogromno skalo, ki ji zmešani ljudje rečejo kar kamenček. Sploh ne vedo, o čem govorijo. Videl sem orjaškega psa Clifforda, le da ni bil rdeč in preplaval je ogromno reko, ki ji ljudje pravijo pasji urin.

Preživel sem super dan in upam, da bom odkril še kaj novega. No, sedaj pa se grem umit, ker nekaj obupno smrdi.

Patrik Čamernik

Muhin dnevnik

Danes sem bila cel dan v učilnici 5. b razreda. V razredu je bilo sedemnajst velikanov in učiteljica, ki je razlagala o matematiki. Čeprav je nisem razumela, sem se naučila, koliko je kruh plus sir plus salama. To je sendvič s sirom in salamo. Teh sem pri malici videla veliko.

Sledila je slovenščina. Letala sem mimo zvezkov in preverjala pravopis. Bilo je veliko napak, a nič hudega, saj bodo učenci verjetno morali narediti popravilo. Pri naravoslovju so se pogovarjali o prsti, zraku in dejavnostih okolja. Malo se me je lotilo domotožje. Ko bom prišla domov, me bo mama muha verjetno peljala v hišo Novakovih. Tam je vedno veliko hrane in skoraj nobenega pajka.

Sledila je angleščina in sedaj znam nekaj živali poimenovati po angleško. Pouk se je zaključil s športno vzgojo. Preletela sem tri kroge, se razgibala in naredila nekaj sklec, trebušnjakov in počepe. Vrtela sem glavo, boke in še posebej jezik, ker ne morem biti niti sekundo tiho. Končno sem šla na kosilo, potem pa na avtobus, ki me je pripeljal do Malega placa. Tam me je pričakala mama muha in odpravili sva se na večerjo k Novakovim, kjer sva tudi prespali.

Lucija Vidič

5. B in mnogi novi izzivi

NA DAN IZDELOVANJA PISANIC

Belokranjske pisanice

V četrtek, 14. 4. 2022, smo v našem razredu izdelovali belokranjske pisanice. To so čudoviti izdelki iz jajčnih lupin.

Doma je moral vsak učenec izpihati vsaj eno jajce in jajčno lupino prinesiti v šolo. V šoli smo s čebeljim voskom porisali jajčno lupino, jo namočili v rdečo barvo, še enkrat povoskali in jo namočili v črno barvo. Sprva sem mislila, da je voskanje enostavno delo, vendar se je izkazalo, da to ne drži. Končni izdelek je izpolnil vsa moja pričakovanja kljub strahu, da mi bo vosek kam kanil.

Naslednji dan smo skozi luknjico v jajčni lupini potegnili še rdečo volno s cofkom in fotografirali naše izdelke.

Izdelovanje pisanic mi je bilo zelo všeč, saj sem se pri delu zelo zabavala. Z veseljem bi ta dan ponovila.

Julia Pišek

Zanimivo izdelovanje belokranjskih pisanic

Izdelovanje belokranjskih pisanic se prične z izpihovanjem jajc. Jaz sem jih izpihala kar 9. V šoli smo izpihana jajca povoskali s čebeljim voskom. Zelo me je bilo strah, da mi bo jajčna lupina počila, ali da bi se mi vosek razlil po jajcu. Na srečo se nič od prej omenjenega ni zgodilo.

Na prvo jajčno lupino sem z voskom narisala ptico, ki v kljunčku drži oljčno vejico in prinaša mir, ga pomočila v rdečo barvo in po parih minutah vzela ven. Spet sem risala z voskom in ga nato namočila še v črno barvo. Spraševala sem se, kakšen bo moj izdelek. Upala sem, da nimam previsokih pričakovanj.

Ema Božič, 9. b (kolaž)

Z delom sem vztrajno nadaljevala in na koncu izdelala 3 pisanice. Ko jih je učiteljica naslednji dan razdeljevala, sem bila živčna, kakšna bodo. Bila so prelepa, čisto vsa, tudi tista od mojih sošolcev. Vesela sem bila, da moja pričakovanja niso bila previsoka in zadovoljna sem odšla domov.

Neja Glavina Klampfer

5. B in mnogi novi izzivi

STRIPI:

5. B in mnogi novi izzivi

OLIMPIJSKE IGRE 2022

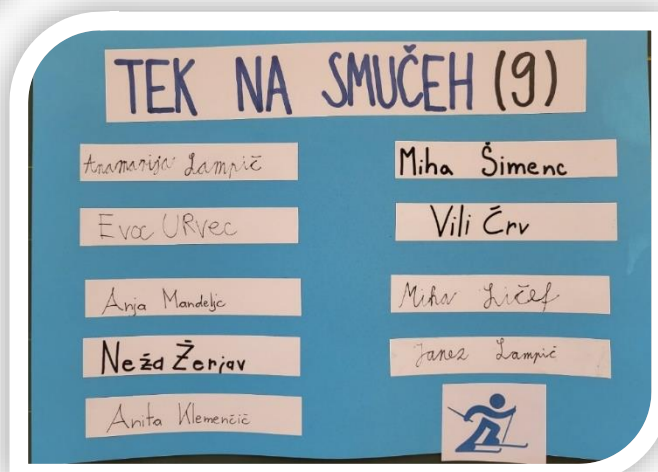
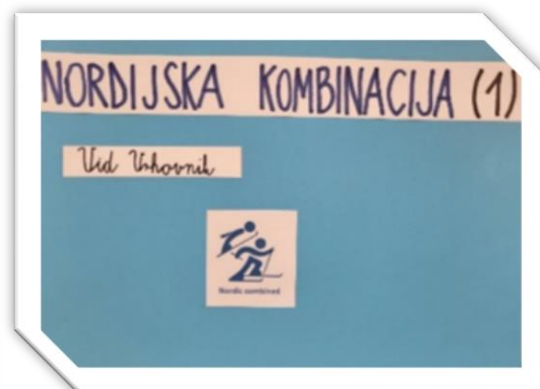
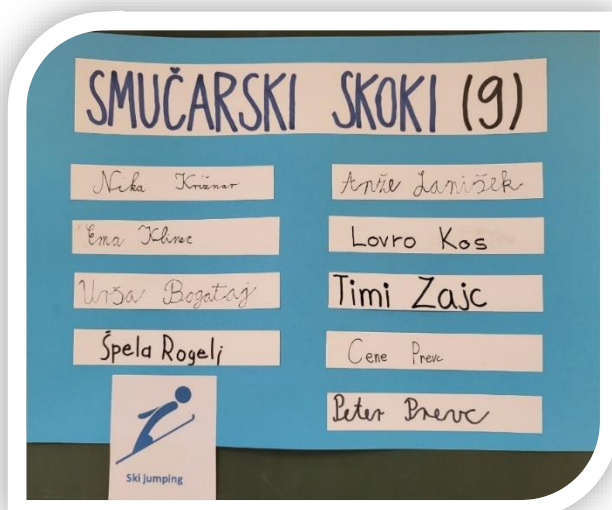
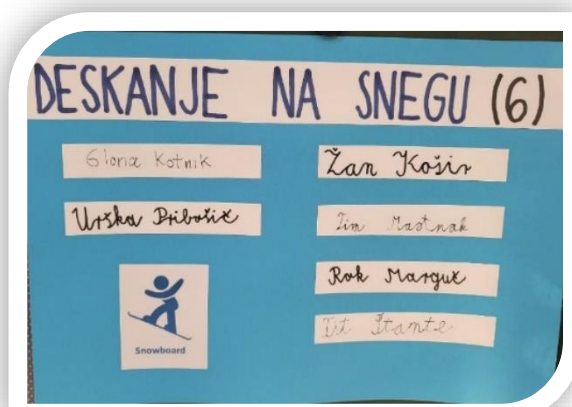
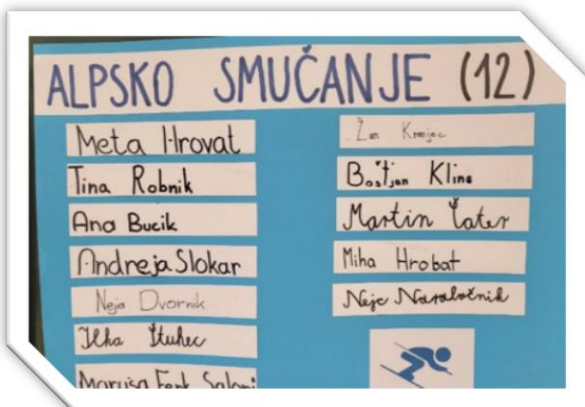
Zimske olimpijske igre

Zgodovina zimskih olimpijskih iger sega v leto 1924. Učenci 5. b smo najprej raziskali in zapisali, kako se je število disciplin, kot tudi število držav udeleženk in tekmovalcev skozi leta spreminjalo.

LETO	MESTO	DRŽAVA	DATUM	Število Tekmovalcev	Število Ekip	Število Disciplin
1924	Chamonix	Francija	25.1.-5.2.	16	232	10
1928	St. Moritz	Švica	11.2.-19.2.	25	464	11
1932	Lake Placid	ZDA	4.2.-15.2.	17	252	11
1936	Garmisch-Partenkirchen	Tretji rajh	6.2.-16.2.	28	668	14
1948	St. Moritz	Švica	30.1.-8.2.	28	668	15
1952	Oslo	Norveška	4.2.-25.2.	30	694	16
1956	Cortina d'Ampezzo	Italija	26.1.-5.2.	32	820	18
1960	Squaw Valley	ZDA	18.2.-28.2.	30	665	21
1964	INNS BRUCK	AVSTRIJA	29.1.-2.2.	36	1091	25
1968	Grenoble	Francija	6.2.-18.2.	37	1158	26
1972	Sapporo	Japonska	3.2.-13.2.	35	1006	26
1976	Innsbruck	Avstrija	4.2.-15.2.	37	1123	27
1980	Lake Placid	ZDA	13.2.-21.2.	37	1072	28
1984	Sarajevo	SFRJ	8.2.-19.2.	49	1274	29
1988	Calgary	Kanada	15.2.-23.2.	57	1423	32
1992	Albertville	Francija	8.2.-23.2.	64	1801	38
1994	Lillehammer	Norveška	12.2.-27.2.	67	1739	38
1998	Nagano	Japonska	7.2.-22.2.	72	2302	68
2002	Salt Lake City	ZDA	8.2.-24.2.	77	2399	78
2006	Torino	Italija	10.2.-26.2.	80	2663	84
2010	Vancouver	Kanada	15.2.-28.2.	82	2566	86
2014	Soči	Rusija	7.2.-23.2.	88	2873	98
2018	Pjongčang	Južna Koreja	8.2.-25.2.	93	2896	102
2022	Peking	Kitajska	4.2.-20.2.			
2026	Milano in Cortina d'Ampezzo	Italija				

5. B in mnogi novi izzivi

Slovenija je letos tekmovala v šestih disciplinah. Za vsako disciplino smo izdelali plakat, na katerega smo zapisali naše tekmovalke in tekmovalce, ki so imeli čast tekmovati za našo državo in se boriti za sanje vsakega športnika, olimpijsko medaljo. Izdelali smo tudi grafike, ki prikazujejo športne discipline.

5. B in mnogi novi izzivi

Ob pričetku iger smo izdelali še zmagovalni oder, ki po zaslugi naših izjemnih športnikov ni ostal prazen. Z velikim ponosom smo dodajali fotografije naših prejemnikov medalj.

Učenci 5. b

5. B in mnogi novi izzivi

UTRINKI Z NAŠIH OI

OI na OŠ Log-Dragomer

Olimpijskim igram v Pekingu so sledile še OI na OŠ Log-Dragomer. Z razredom smo se jih udeležili v petek.

Najbolj sem užival, ko smo streljali z loki in metali obroče, pa tudi tek na smučeh je bil zelo adrenalinski, tako v paru, kot v skupini. Všeč mi je bilo tudi metanje vorteksa in štafetne igre. Tudi vlečenje vrvi je bilo zabavno, čeprav nismo zmagali.

Olimpijci, hvala, da ste prišli obiskat našo šolo in to dvakrat. Imeli smo se super!

Aleks Pečko

Olimpijski športni dan

Od vseh šolskih dejavnosti imam najraje športne dneve in v petek, 8. 4., sem ga dočakal.

Naša šola je tega dne organizirala olimpijski dan, katerega so se kot gosti udeležili tudi naslednji člani olimpijskega komiteja: g. Miro Cerar, g. Aleš Šolar, g. Mitja Petkovšek in ga. Mojca Rode. V telovadnici so nam pripravili športni poligon in mi smo premagovali razne športne izzive.

Športni dan je izpolnil vsa moja pričakovanja in s sošolci smo se zelo zabavali.

Dan Zukanovič

5. B in mnogi novi izzivi

DRUŽENJE S STARIM I STARŠI

Dan mladosti

Ko so bili naši dedki in babice mladi, so 25. maja praznovali dan mladosti. Prav na ta dan smo jih petošolci povabili in se z njimi igrali na šolskem igrišču.

Taja Levec, 9. a

Igrišče je bilo razdeljeno na 7 postaj z različnimi nalogami. Meni je bilo najbolj všeč podiranje kegljev, ki me je spominjalo na bowling, Nona je najbolj uživala v prenašanju teniške žogice na žlički, Saško pa v tapkanju košarkarske žoge okoli stožcev.

Vsi smo se zabavali. Ura je minila kot bi mignil. Učenci smo odšli na malico, dedki in babice pa prijetno utrujeni domov.

Dan Zukanovič

Simbioza giba

Danes je bil za naju z babi poseben dan, saj smo z učiteljicami organizirali gibalno urico za stare starše.

Prišli so dedki in babice učencev 5. razredov. Pripravili smo sedem različnih iger. Učiteljice so pozdravile vse prisotne, učenci pa smo povabili dedke in babice k ogrevanju. Vaje sta vodila sošolca Dan in Ilan. Po ogrevalnih vajah smo se razdelili po postajah. Naša skupina je začela na šesti postaji. Vse skupine so se morale preizkusiti v vseh sedmih igrah. Bili smo kar uspešni v nošenju žogice na žlički. Babi je bila najbolj všeč igra z vodo, meni pa met na koš.

Na koncu smo se postavili še na stopnišče in naredili skupinsko fotografijo. Opazil sem, da je moja babi zelo aktivna za svoja leta.

Lan Gutnik

5. B in mnogi novi izzivi

PESNIŠKI IZDELKI:

Ribolov

Ribe sem lovil,
sem kačico ujel.
Vesel sem je bil,
in sem jo spustil.

V reko je odplavala,
in z repom mi pomahala,
jaz pa sem na bregu stal,
in jo občudoval.

Pravzaprav je lep ta svet,
če v njem znaš živet.
Dovolj je velik in prostran,
da nikomur ni treba stran.

Dan Zukanovič

Tek

Prvi koraki bili so težki,
večkrat pristal sem na rit.
A občutki bili so nebeški,
ko začel sem se lovit.

Tečem, tečem in ne neham
dokler ne upeham.
S tekom moč pridobivam
in zdravje uživam.

Tek postal je moja strast,
ko začel sem tekMOVAT,
se teka v Bevkah udeležil
in medaljo osvojil.

Patrik Čamernik

Pesniki 6. razredov so zapisali

MNOGI UČENCI 6. RAZREDOV USTVARJAJO PRELEPE IZDELKE NA PODROČJU POEZIJE. V DOKAZ SI PREBERITE SPODNJE PESMI.

Tudi učenci 6. razredov so pisali haikuje. Pri tej pesniški obliki se zgoščen prikaz trenutka iz narave povezuje z dogajanjem v človekovi notranjosti.

Veliki smo vsi,
za razliko od tebe.
Pač majhen si ti.

Vid Kovač, 6. a

Debela knjiga.
Dolge zgodbe so mi všeč.
Na potovanju.

Gregor Kosednar, 6. a

Tabla zeleni,
učiteljica žari,
fant sam tam stoji.

Mia Miškić, 6. b

Zunaj lije dež.
Upamo, da neha, a kaj,
ko veter peša.

David Peterlin, 6. c

Trava vsepovsod,
ne vidim drugega kot
travo vsepovsod.

Ajda Njivar, 6. b

Laži

Šola je zabavna,
v šoli se učim,
nikdar ne zamujam,
v šolo že hitim.

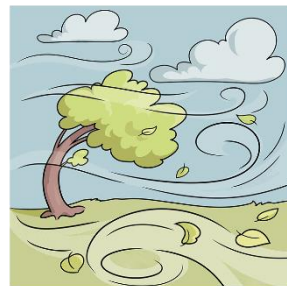
Neznani avtor 6. razreda

Dolgo posedam
in se kislo držim,
ker se učim.

Lucija Remškar, 6. a

Sonce zaide
v oranžnem obzorju tam
in spet zasiže.

Ališa Kramar, 6. a

Veter plapola.
Ko v moji duši je mrak,
strah v meni čepi.

Pia Škrbec, 6. b

Cvetlica cveti,
razpoloženje hlapi,
a misel polzi.

Eva Beranek, 6. c

Ura tiktaka.
Ura zveni, časa ni.
Ura že zvoni.

Maks Naglič, 6. b

Pesniki 6. razredov so zapisali

Prebesedene pesmi

**Starševske besede so bolj blede.
Dajmo ustvarit nove pisane besede.**

(Urban Stanišič, 6. a)

Ko zjutraj me ptičivka zbudi,
se hitro umijem in že hitim.
Z brzolesom zadnje minute lovim.
Ko zvonec zvoni, jaz v klopi sedim,
snov zanimivo se hitro naučim.

Iz torbe vzamem šolsko gradivo,
položim na mizo bogato čtivo,
preberem pesem zabavno, zanimivo.

Vsi v razredu se že veselijo,
saj kmalu bomo šoli rekli adijo.

Matej Klepec, 6. a

Kaj je šilček, če z njim šilimo?
Kaj je postelja, če v njej smrčimo?
Kaj je metlica, če z njo mešamo?

Prebesedimo besede v pravi pomen:
šilček v ošilček,
očijevo posteljo v smrčosteljo,
metlico v meštlico.

Sara Japelj, 6. b

Svet prav težek je,
ker tukaj so vse besede te.

Odrsali jih morda razumejo,
otroci pa samo debelo gledajo.

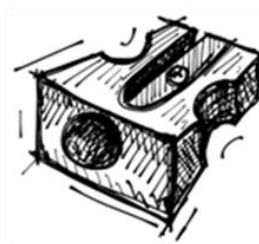
Zakaj bi kavo pili iz skodelice,
če bi jo lahko pili iz kavodelice.

Zakaj bi morali miriti dojenčka,
če moramo paziti teženčka.

Zakaj bi zagrinjali zavese,
če se lahko skrijemo za skritvese.

Zakaj besed je preveliko,
če jih lahko prebesedimo z odliko.

Tjaša Vehar, 6. a

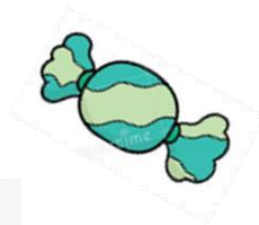

Pesniki 6. razredov so zapisali

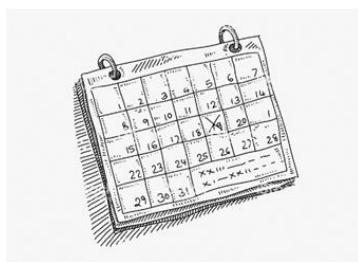
Zakaj je mikrofons,
če oddaja zvok.
Potem je zvokofon.

Zakaj je bombon,
če je iz sladkorja.
Potem je sladkon.

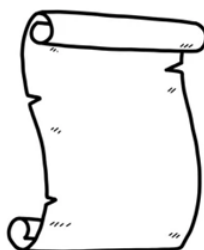
Zakaj je koledar,
če kaže dneve.
Potem je kazalodnevce.

Zakaj je kaktus,
če raste.
Potem je rastus.

In zakaj se reče list,
če nanj pišemo.
Potem je pist.

Jože Jeraj, 6. b

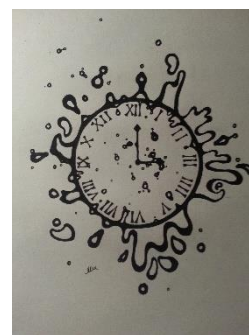
Žogobrc se igra z nogo,
Žogovrč se igra z roko.

Luka Ivanušec, 6. c

V živalskem vrtu so
Žirafe – dolgovratke,
medvedi – brundmedi,
kače so – zvijače
in pande – bambusade.

Viva Žnidarič, 6. c

Časura zvoni,
pouka več ni.

Vsi iz šole bežijo,
se glasno smejiijo,
pred šolo lovijo.

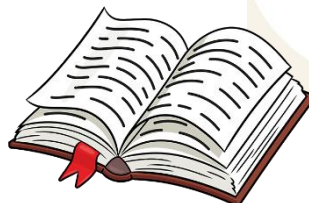
Ana Čubič, 6. c

Pesniki 6. razredov so zapisali

Tistega, ki piše knjige,
kličejo pisatelj.
Jaz mu rečem knjigatelj,
saj knjige piše, menda.

Pa zakaj bi bila knjiga,
če jo berem.
Potem je to beriga.

Enej Slaviček, 6. c

Ko je zbudilnica zazvonila,
je deklica vstala.
Zjutraj je šla v urejevalnico
in potem pojedla zjutralnico.

Tina Kodelja, 6. c

V tetini torbi
je prava zmešnjava.
Tu so šminkala in razna pisala,
pa tipkafon in saksofon,
pa poslušalke in ušesne zamašalke.

Lučka Grilc, 6. c

Nevena Kralj, mag. lik. um., članica Mah teatra

V LETOŠNJEM LETU SO SE ORGANIZATORJI TEKMOVANJA ZA NAJBARJANSKO PRAVLJICO LAHKO VESELILI MNOŽIČNE UDELEŽBE PERSPEKTIVNIH MLADIH PISATELJEV Z OŠ LOG-Dragomer. MNOGE PRAVLJICE BODO TUDI ILUSTRIRANE. VAS ZANIMAJO NAJBOLJŠE IZMED NJIH?

Zmagovalna pravljica:

Pošast z Malega placa

Nekoč je v močvirju na osamelcu, ki ga danes imenujemo Mali plac, živel grozna pošast. Ker so bila vsa barjanska jezera in reke takrat povezane, se je pošast lahko iz močvirja po vodi premikala po vsem Barju in ustrahovala domačine.

Pogosto jim je uničila domove in kradla živino. Večkrat je njeno velikansko telo povzročilo valove, ki so poplavlili polja in s tem uničili pridelek. Ljudem je to povzročalo mnoge preglavice, a so se pošasti preveč bali, da bi ukrepali.

V eni izmed okoliških vasi pa je živel pastirček, ki se je že naveličal poslušanja o grozodejstvih pošasti. Sam je še ni srečal, vendar je komaj čakal, da pride mimo nekdo, ki se bo končno znebil bitja.

Nekega dne je tako pasel čredo goveda, ko se je iz bližnjega potoka pognala zloglasna pošast in s tremi od svojih sedmih čeljusti zagrabila tri krave ter jih pogoltnila na licu mesta. Pastirček ni vedel, kaj naj stori, zato je le stal in gledal, kako se je preostala čreda v strahu razbežala. Zalila ga je voda, ko se je pošast spet potopila in izginila.

Pastirčku je srce še vedno divje bilo, a je vseeno zbral živino in se kar odpravil proti domu, kjer se je nato kujal do večera.

V tihi noči je poskušal zaspati, a se ni mogel otresti prizorov preteklega dopoldneva.

Končno je obupal in se skobacal iz postelje. Splezal je na streho svoje kočice in se zastrmel v zvezdno nebo. Začel je razmišljati, kako naj ustavi pošast.

»Kaj naj storim?« je zašepetal v noč.

Tijan Nartnik 9. a (relief)

Tedaj je zaslišal šumenje in se sunkovito obrnil proti gozdu ob kočici.

»Kdo je tam?« je zaklical, a ni dobil odgovora. Pastirček je še enkrat zaklical in tedaj je iz senc gozda stopil prečudovit mladenič. Zlati kodri so se mu svetili v mesečini in pastirček bi lahko prisegel, da so mladeničeve modre oči žarele same od sebe. Videti je bil kot iz sanj.

Svetlolasec se je spretno zavihtel na streho in sedel poleg pastirčka.

»Torej hočeš ustaviti pošast iz Malega placa?« je začel brez kakršne koli razlage. Nadaljeval je: »Tudi nam je v nadlego, zato ti bom pomagal. Vendar bova morala biti pametna. Imaš morda že kakšno zamisel?«

Pastirček, ki je do zdaj strmел v mladeniča, je odkimal. Nekaj trenutkov sta sedela v tišini, nato pa je tiho vprašal: »Kdo si?«

Svetlolasec se je nasmehnil. »Vilinec sem. In ker sem nekoliko manj zloben kot drugi moje vrste, te ne bom uročil ali zaklel.«

Pastirčku je razmršil lase. »Zdaj pa misli! Kako bova ustavila pošast?«

»Torej, kaj že veva o njej,« je začel pastirček, »Ima sedem glav in luskasto kožo, živi v močvirju na Malem placu, a jo velikokrat opazijo tudi v Podpeškem jezeru, premika se le po vodi ... «

»To je to!« je poskočil vilinec. »Premika se le po vodi. Če nekako zapreva vse prehode iz močvirja, bo morala ostati tam in stradati.«

Kmalu sta imela sestavljen načrt in naslednji večer sta obhodila močvirje in se prepričala, da je vse tako, kot mora biti. Ko je pošast končno legla k počitku, sta se odpravila na delo.

Z vejevjem in zemljo sta zajezila vse prehode in vilinec je vsakega posebej uročil tako, da jih ni bilo mogoče podreti.

Pri zadnjem prehodu sta bila oba že precej izmučena. Med prinašanjem vejevja jima je nekoliko težja veja padla in po vsem gozdu je zagrmelo, ko je udarila ob tla.

Nenadoma je voda vzvalovala in jima zalila noge. Iz nje se je počasi dvignila velikanska postava s sedmimi glavami.

Dolg trenutek se ni nihče od prisotnih premaknil. Končno je pastirček zbral pogum in počasi naredil korak nazaj. In nato še enega. Zaškrtalo mu je pod nogami, ko je stopil na suho vejico.

Ob tem se je pošast pognala nadenj.

»Teci!« je zavpil vilinec, izvlekel bodalo ter skočil nad pošast. Pastirček je stekel, kolikor hitro je moral, proti hribu, kjer ni bilo vode. Bitje se ni zmenilo za vilinca in se je raje pognalo za pastirčkom.

Temu je na klancu spodrsnilo in pristal je pod kremplji pošasti.

Vilinec ni vedel kaj naj drugega stori, zato je do konca odsekal že prelomljeno in viseče drevo, ki je padlo na pošast in jo pustilo ujeto. V trenutku njene nepozornosti je stekel in ji izpeljal pastirčka prav pred nosom. Zadnji trenutek sta se odmaknila iz dosega njenih glav.

Opazovala sta pošast, ki se je poskušala rešiti, a brez uspeha.

Sonce je vzšlo in vrglo zlato svetlobo čez ujeto telo bitja. V jutranjih meglicah se je začelo manjšati in manjšati, dokler ni bilo velikosti močera. Tedaj so se njegove noge spremenile v korenine, telo je izginilo in ostali so le še vratovi in glave. Ko so se meglice razkadile, se je pokazala majhna rastlinica s čeljustmi, na katero so se ujele mušice.

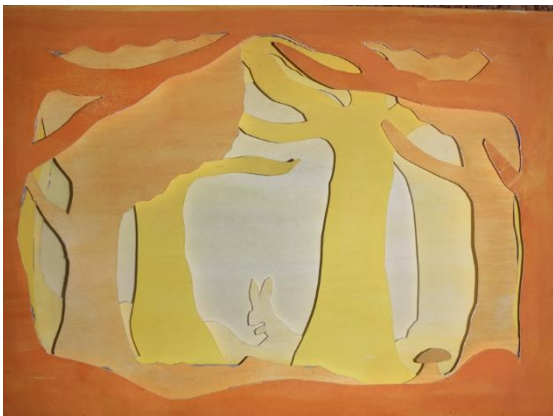
Pastirček je odmaknil pogled od rastlinice in se obrnil proti vilincu. A na njegovo presenečenje, tega ni bilo videti nikjer. Po kratkem sprehodu je spoznal, da so tudi jezovi izginili. Vse, kar je ostalo od njunega boja s pošastjo, je bila mesojeda rastlinica.

Pastirček se je odločil, da se ne bo preveč obremenjeval s tem. Odšel je domov, prespal cel dan in noč in naslednji dan se je odpravil past svojo čredo.

Drugouvrščena pravljica:

Skrivnost ljubljanskega zmaja

Nekoč ... ne pred davnimi časi in tudi ne za devetimi gorami, ampak tukaj na barju se je zgodilo nekaj čarobnega in neverjetnega. Nekoč pred leti je tu med stotinami travnikov na Ljubljanskem barju v enem od gozdov stala mala vas palčkov. Bila je izredno lepa in polna majhnih gobic, v katerih so živeli palčki.

Valentina Kavčnik, 9. a (relief)

Vsako leto je v vas prišel zmaj in sicer vsakič na drug datum. Napadel je palčke in pomendral prav vsako gobico, ki mu je prišla pod noge. Palčki so si vsako leto prizadevali, da bi mu pobegnili, ampak nikoli ni uspelo vsem. Prav tisto leto se je zmaj za napad odločil prvega maja. Zjutraj sta že zgodaj zjutraj stražnika vrat v vas palčkov glasno potrobila na trobento za preplah. Vsi palčki so v vrstah pribežali iz gozda in se zaprli v svoje male hišice in skrivališča iz listja in palčk. Izza drevesa se je pripazila orjaška senca in vsa vas je potihnila. Zmaj je stopil nekaj korakov naprej, se ustavil in se ozrl po mirujočih gobicah in kupih listja. Pozorno je opazoval gobice, da bi opazil vsaj en premik. Čez nekaj sekund se je iz

ene izmed gobic zaslišal zvok kihanja in gobica se je kar stresla. Zmaj se je takoj zbudil iz skoncentriranosti in glasno zarjovel. Vsa vas je ponorela in palčki so se pognali iz hiš in skrivališč in se razbežali po vsem gozdu. Zmaj se je še nekajkrat sprehodil po vasici palčkov, da je preveril, ali je spregledal še kakšnega palčka. Ko ni našel nobenega palčka, je izginil v gozdu.

Ampak za kratek čas pozabimo na to s palčki in se posvetimo drugemu koncu gozda, kjer je v drevesni duplini živelo bitje. Ni bila ne miš ne ptica in tudi krilata miš ne ... bila je vila. V življenju je imela le eno nalogo, in sicer da se je prvega maja zjutraj zbudila, preletela vso Ljubljansko barje in izpolnjevala želje vseh, ki so potrebovali pomoč. Preletela je že celotno barje, ostal ji je le še domači gozd. Letela je čez drevesa in grmovja in opazovala dogajanje v gozdu, ko je opazila prizor, ob katerem ji zastal dih. Spustila se je bližje k tlom in videla celo vas pomendranih gob, ki so jih zalivali in oskrbovali palčki. Takoj je vedela, da jih je doletela nesreča in odšla je do enega izmed palčkov in mu rekla, naj skupaj skliče vse palčke. Čez nekaj minut je vila stala pred celo skupino palčkov in jim povedala, kdo je in kaj počne. Povedala jim je tudi, da jim lahko uresniči tri želje. Palčki so stekli nekaj metrov stran in se postavili v majhen krog in se začeli šepetajoče pogovarjati. Eden od palčkov je odšel do vile in ji povedal, da imajo le eno željo, in sicer da jih zmaj ne bi napadal več. Vila jim je rekla, da jim bo željo izpolnila do konca dne, se poslovila in odšla.

Vila je preletela še drug del gozda, zatem pa se je vrnila nazaj v svojo duplino. Mislila in mislila je in se domislila. Preletela je nekaj krogov po barju in ob izviru Dragomerščice našla Jazona, ki je lovil ribe. Poletela je do njega in ga prosila za uslugo. Še isti večer je v vas palčkov prišel Jazon in palčke začasno odpeljal v drug gozd. Ko se je Jazon vrnil do viline duplinice mu je povedala svoj skrbno skovani načrt. Odšla sta v središče gozda in poiskala zmajevo skrivališče. Jazon je začel oponašati glasove palčkov in zbudil zmaja, ki je jezno prilezel iz svoje jame in ga napadel. Jazon je teklen po gozdu, zmaj pa za njim. Tekla sta dalje in Jazon je skočil skozi luknjo med dvema drevesoma, za njim pa še zmaj in se zagozdil. Poskušal se je izmuzniti iz luknje, a mu ni uspelo in obupal je. Prišla je vila in mu ponudila

Najbarjanske pravljice

izpolnitev želje in zaželel si je, da bi bil svoboden in ne bi bil zataknjen med drevesi. Izpolnila mu je željo, a takoj zatem je zamahnila z roko in ga spremenila v kip. Palčki so se vselili nazaj v svojo vas in jo ponovno uredili. Živeli so srečno in do konca svojih dni so ostali hvaležni vili.

Čez nekaj let je po tistem gozdu hodil star umetnik in naletel na zmaja in takoj dobil navdih za novo umetnino. Izdelal je štiri kipe in zmagal na tekmovanju za najboljši kip. Njegove štiri kipe zmajev so postavili na začetek in konec enega od ljubljanskih mostov in ga poimenovali zmajski most, ki ga danes na dan prečka več sto ljudi.

Julija Klobčar, 7. a

Tretjeuvrščena pravljica:

Kako so barjanske živali preprečile »kolibarje«

Nekega ranega rosnega jutra se je počasi prebujalo veličastno Ljubljansko barje. Ptčki so veselo žgoleli svojo jutranjo dobrodošlico prvim jutranjim sončnim žarkom. Žabe, vidre in ribe so se veselo podile po motni močvirski vodi. Zgoraj na drevesu je na eni nogi še sladko spala štoklja. Na obrobju barja pri majhnih robidovih grmičkih se je pasel trop srnic in srnjakov. Skratka, vse se je zdelo kot, da bodo barjanske živali preživele še en običajen in sproščujoč dan.

Ko je medved Ferdo počasi lomastil po s soncem obsijani jasi, je kar naenkrat zaslišal krik štoklje Tije: »Ferdo, Ferdo pozor prihajajo!« Tija se je spustila k tlom in pri tem skoraj pristala na zajčici Gaji, ki je prav tako prestrašeno skakljala proti medvedu. Medved je začudeno premeril zajčico od tal do uhljev, nato pa še štokljo. »Kdo prihaja?« je vprašal. Za nekaj trenutkov je nastala smrtna tišina. Potem pa se je iz svoje luknje prikazal mišek Miki in zajecjal: »Prišli so tisti, ki se jih najbolj bojimo ... ljudje!« Živali so se prestrašeno spogledale. Tišina je prekinil glasen bojni krik in še preden bi lahko živali ubežale ljudskim plenilcem, so ti že gazili po močvirnatih barjanskih tleh.

Živali so se v strahu skrile v svoja skrivališča in čakale varno zavetje noči. Ko je na barje končno legla tema, so se sestale ob najstarejši in največji brezi na barju. Začudene so opazile, da nič več ni tako kot je bilo ... ob robu jezera je zraslo pravo naselje hiš. Bile so iz lesa in blata, strehe pa so bile slamnate. Hiše so imele le en prostor, stale pa so na nekakšnih lesenih kolih.

»Ljudje so zoprna in nevarna bitja,« je resno rekla sova Ula, ki se jim je pridružila pri oprezanju. »Živijo v hišah na kolih, ravno ob našem napajališču,« je dodal še srnjak Niko. »Kako jim bomo rekli, tem ljudem?« je vprašala štoklja Tija. Mišek Miki je kot iz rokava stresal predloge: »nebodijhtreba, močvirniki ... morda pokončne dvonoge nadloge?« Ferdo pa je hitro sklenil: »Živijo na kolih, pa naj bodo koliščarji!« »Že prav, koliščarji gor ali dol. Nevarni so. Če jih ne bomo ustavili bodo naše barje spremenili v »kolibarje«, je še dodala sova Ula. »Prav imaš, a dajmo jim priložnost. Počakajmo nekaj dni, morda imamo o ljudeh le predsodek, da so nevarni.«

In tako so se živali zopet umaknile v svoja skrivališča. Počasi so minevali dnevi in čez natančno dvanajst dni so se radovedne barjanske živali ponovno zbrale ob stari mogočni brezi ter se hitele posvetovati: »Kaj misliš Ferdo, so se naši koliščarji kaj spametovali?« »Ne vem. Najbolje, da se prepričamo na lastne oči. Tam pa ... Joj, ojoj kaj so zagledali?« »Poglejte!« je zaklicala sova Ula in s krilom pokazala na kolibo, iz katere se je valil dim. »Vse bodo zažgali!« je jezno vzkliknil mišek Miki. »Poglejte kaj so naredili z močvirskimi tlemi,« je žalostno rekel srnjak Niko. Živali so zagledale umazana tla, ki so bila prekrita s sivo črnimi sajami, kamenjem, odrtimi živalskimi kožami, nasekanimi lesenimi trskami, včasih vlažna zelena trava pa je bila popolnoma ožgana. »Kaj neki počnejo z drevesi?« je vprašal medved Ferdo, medtem ko je jezno strmel v dva koliščarja, ki sta sekala drevesa,

drugi pa so iz debel dolbli čolne deblake. »In kaj počnejo tisti tam ob skali?« je skrbelo zajčico Gajo, ko so koliščarji s kamni klesali skalo v obliko kroga, da bi iz nje naredili kolo za voz. Takrat pa je iz kolibe stopila koliščarka, s palico trikrat potolkla po glineni skledi, z njo zajela močvirsko vodo ter jo na dušek spila. Ko so ostali koliščarji zaslišali tri udarce, so v vrstah pritekli do jezera in tudi oni zajemali ter pili vodo iz jezera. Nato je koliščarka prinesla še ploščato skalo. Izza dreves so pritekli lovci, ki so na palici nosili zvezano mrtvo srnico. »Ubožica uboga,« je tarnal srnjak Niko. Na ploščati skali so jo razkosali in pojedli. »Dovolj gorja so nam povzročili ti koliščarji,« je odločno rekla štoklja Tija.

»Pomislite vendar!« je vzkliknil medved Ferdo. »Koliščarji so se tukaj naselili zaradi jezera, ki jim predstavlja pitno vodo ter zaradi nas živali, ki smo jim hrana,« je dejal. »Barjansko jezero je naš dom in ne bomo ga zapustili, lahko pa naredimo nekaj, da ga bodo zapustili ljudje. Vzemimo jim pitno vodo!« »Kaj pa bomo potem pili mi?« je vprašal mišek Miki. »Mi lahko še naprej pijemo iz potoka ob obrobju barja, za katerega oni ne vedo,« je rekel medved Ferdo.

Živali so se vrnile k stari mogočni brezi ter skovale načrt. Ob jutranjem svitu, ko so prvi sončni žarki obsijali barje, so se živali ponovno zbrale ob brezi. »Zberite vse živali na Ljubljanskem barju in njegovi okolici,« je ukazal medved Ferdo in živali so se razkropile. Minila je komaj slaba ura, že so bili vsi zbrani na obrobju jezera. Da se bi zavarovali pred tem, da postanejo koliščarski plen, so se živali prekrile z robidovjem. Okoli jezera se je trlo na tisoče živali, ki jim je ukazoval pogumni medved Ferdo. »Pripravljeni, pozor! Pijte, živali pijte!« je ukazal. Njihov načrt je bil namreč tak, da bodo v devetih dneh popili vso jezersko vodo ter tako izpraznili jezero. Živali so izmenično pile vseh devet dni, nato pa so izmučene popadale po tleh. Koliščarji so z grozo v očeh opazovali, kako se gladina jezera na barju opazno spušča. Vedeli so, da brez jezerske vode ne bodo mogli preživeti. Tako niso imeli druge izbire kot da »zavežejo svoje cule« in si poiščejo nov življenjski prostor. Živalim je uspelo pregnati koliščarje z jezera ter si povrniti mir in tišino.

Pravi razlog za izsušitev jezera na Ljubljanskem barju še dandanes ostaja skrivnost. Barjanske živali jo skrbno varujejo že tisočletja. Zgodba o tem, da so imele vmes svoje tačke in kremplje pogumne barjanske živali, pa se ohranja iz generacije v generacijo in si jo živali, ki prebivajo na Ljubljanskem barju pripovedujejo še danes.

Eva Beranek, 6. c

Posebno pohvalo je zaslužila naslednja pravljica:

Ljubljansko barje in zmaj Ferno

Nekoč je na Ljubljanskem barju, v najtemnejši jami, živel zmaj z imenom Ferno. Bil je zaščitnik barja.

Nekega dne je zlobna vila spremenila zmaja v prah in njegovo jamo spremenila v svoj dom. Od takrat je bilo barje pod njenim nadzorom. Vse živali so se je bale, saj jih je pogosto za zabavo spreminjala v kamen. Živali niso več svobodno tekale naokrog. Zmanjkovalo jim je hrane, saj so velik delež te morale dati zlobni vili.

Na Ljubljanske barju pa je živel tudi škrat z imenom Nik, ki se zlobne vile ni bal. Odločil se je, da bo rešil zmaja Ferna in na barje vrnil mir. Tuhtal je več dni, a se ni spomnil, kako bi to naredil. Sedmega dne, ko je na nebu zasvetila polna luna, se je spomnil svojega praprapradede, ki je govoril, da se ob polni luni v jezeru sredi gozda godijo čudeži. Takrat se lahko iz jezera rodi novo bitje. Škrat je za pomoč poklical jelena, ki je škrate na svojem hrbtu ponesel do doma zlobne vile. Ko sta

prispela do jame, v kateri je spala zlobna vila, je škratek Nik splezal z jelenovega hrbta. Potiho se je dotihotapil v jamo in po kamnitih policah začel iskati posodo, v katero je zlobna vila spravila zmajev prah. Ko jo je našel, jo je vzel in se odpravil proti izhodu jame. Ker pa pred seboj ni videl kamna, se je spotaknil in padel. Hrup je prebudil zlobno vilo. Škratek je hitro pograbil posodo z zmajevim prahom in zajahal jelena, ki ga je čakal pred vhodom v jamo. Oddirjala sta proti jezeru. Zlobna vila jima je sledila. Škratek Nik je v jezero odvrnil posodo z zmajevim prahom. Takrat je vila škratek Nika začarala v kamen. Nenadoma se je iz jezera dvignil rešeni zmaj Ferno. Požrl je vilo in vsi uroki so prenehali delovati. Začarane živali in škratek Nik so dobili nazaj svojo pravo podobo.

Ljubljansko barje je dobilo nazaj svojega zaščitnika in življenje na barju je bilo spet veselo in mirno.

Žiga Dolinar, 4. a

Barjanska pravljica

Na barju, globoko v osrčju gozda, v majhni vasici živijo bitja, ki bi jim na prvi pogled rekli škratek. Imajo svetlo polt, rdeča lička, velike zelene oči, živo rdeče, oranžne ali vijolične lase, ošiljena ušesa in majhne nosove. Imenujejo se Močvirci. Veliki so kot človeški palec. Oblačila si izdelujejo iz listov ali živalskih kož. Domove imajo v majhnih hiškah, ki visijo na vejah dreves ter se povezujejo z lesenimi mostovi. V središču vasice raste čarobno drevo. Moč mu daje močvirski tulipan, zelo redka rastlina. Na njem rastejo sadeži, ki lahko ozdravijo vse vrste bolezni.

V majhni kožnati hiški ob robu vasice je živel mlad Močvirec po imenu Evfrat. Kot vsi mladi Močvirci je hodil v Močvirsko šolo. Tam je spoznal Lili in Filipa, s katerima je postal nerazdružljiv. Z Lili sta bila skoraj soseda, medtem ko je Filip živel čisto na drugem koncu vasice.

Nekega dne, pa je čarobno drevo začelo umirati. Strokovnjaki so ugotovili, da močvirski tulipan gnije. Če želijo, da čarobno drevo ozdravi, morajo najti nov tulipan. Takoj, ko sta za novico izvedela Evfrat in Lili, sta se odločila, da bodo s Filipom našli tulipan. Ta se je sprva obiral, saj se mu je zdelo, da bi morali to prepustiti odraslim, a sta ga Evfrat in Lili prepričala v sodelovanje. Dogovorili so se, da se dobijo naslednji dan po šoli v knjižnici in zberejo čim več podatkov o tulipanu.

Dan je mineval počasi in Evfratu se je zdelo, da se je čas nalašč ustavil. Po pouku so se, kot so se zmenili, dobili v knjižnici. Lili je predlagala, da gre vsak v svojo smer, čez eno uro pa se dobijo pri mizi z računalniki. Evfrat in Filip sta se strinjala z njo. Na koncu so nabrali šestinpetdeset knjig o močvirskem tulipanu. Ko so preleteli vse knjige je bila že noč in vsak je šel domov. Njihov plan je bil, da se še pred šolo odpravijo na pot.

Evfrat se je zbudil zgodaj zjutraj, da ga mama ne bi zalotila pri pobegu. Spakiral si je povečevalno steklo, kalkulator, pulover, škarje, svinčnik, beležko, sendviče in pomarančni sok. Oblekel si je jakno in obul v škornje. Ravno ko je nameraval odpreti vrata, ga je pred njimi čakala mama, s prekrižanimi rokami in radovednim izrazom na obrazu. Vprašala ga je kam se je odpravljaj. Evfrat se je živčno zasmel in poskušal najti izgovor. Rekel je da gre zgodaj v šolo, ker je pozabil narediti nalogo za rastlinoslovje. Mama ga je nezaupljivo pogledala, ga objela in se poslovila.

Evfrat je za sabo zaprl vrata in stekel po dolgem majavem mostu. Ko je prispel do Lilijine hiše, ga je ona že čakala na vrtu. Nabrala sta nekaj papaj, mangov in ananasov ter se spustila po lestvi.

Prišla sta do drugega mostu, ki je vodil do prehoda čez drevo in obnovljenega mosta do pekarnice. Tam sta si privoščila obilen zajtrk s prijazno lastnico Maretno. Ko sta končala sta se po vrvi spustila do z rastlinami poraslega mostu. Na koncu je stala Filipova hiša, porasla z rastlinami. Filipa sta čakala petnajst minut. Evfrat je z nogo brcal v pesek pred hišo, Lili pa si je ježno mrmrala v brado.

Zmanjkalo ji je potrpljenja in po ovijalki je splezala do Filipovega okna. No, vsaj tako je mislila. Potrkala je na steklo in odprla ji je debelušna ženička z očali in vijoličastimi lasmi. Popravila si je očala in nejevoljno vprašala, kaj bi rada. Lili se je opravičila in splezala dol. Evfrat jo je posmehljivo gledal, Lili pa mu je vrnila jezen pogled, češ, kako naj bi jaz vedela, da je to soba Filipove babice.

Tokrat je na ovijalko splezal Evfrat, le da je izbral pravo okno. Filip je še vedno ležal na postelji in se ni ganil, medtem ko je Evfrat ugotovil, da je okno odprto. Zlezel je notri, za njim pa še Lili.

Filip se je, ko je Lili trdo pristala na tleh, zbudil in se takoj opravičil prijateljema. Razjezil se je na staro budilko, ki je stala na omarici in takoj začel pakirati. Prijatelji so se spustili po ovijalki do mostu. Nekaj časa so stali na mestu, dokler se ni Lili spomnila, da sploh ne vedo v katero smer so namenjeni. Filip je predlagal, da gredo do mestne hiše, kjer je lestev do tal ter se nato odločijo, kam bodo šli. Evfratu in Lili je bila ideja všeč, zato so se takoj odpravili.

Do mestne hiše so prispeli hitro, tam pa je nastal problem. Da greš do tal, ti mora odobriti župan, njim pa zagotovo ne bi. Evfrat je pogledal na uro, šola se je že začela. Lili so zadolžili, da preveri, če je kdo v hiši. Opazila je župana in njegovega pomočnika, ki sta se glasno pogovarjala.

Nekako so jih morali zamotiti. Filip je vrgel kamen v okno, vsi pa so se umaknili za hišo. Čez nekaj trenutkov sta skozi vrata prišla župan in njegov pomočnik. Medtem so se prijatelji neslišno prikradli v hišo ter stekli do lopute. Kljub hitrosti, so bili prepozni, gospoda sta že prihajala. Lili se je skrila za omaro, Filip in Evfrat pa za naslanjač. Ko sta župan in njegov pomočnik odšla v drugo sobo, so odprli loputo in se po lestvi spustili do tal.

Lili je predlagala, da gredo proti močvirju, kjer naj bi bili tulipani. Čez nekaj časa so prišli do jase, na kateri so se odločili, da bodo nekaj pojedli. Ko se je Filip želel usesti, ga je nekaj prijelo za nogo. Prestrašeno se je opotekel nazaj in padel. Nekaj ga je vleklo naprej. Lili in Evfrat sta ga prijela za roke in vlekla nazaj. Bitje se ni in ni dalo, prav tako Lili in Evfrat. Ko se je bitje prikazalo iz trave, so ugotovili, da je ptica. Mislila je, da je Filip črv. Na koncu sta prijatelja le izvlekla Filipa ptici iz kljuna. Imel je raztrgane hlače.

Sklenili so, da bi se bilo pametno skriti kam drugam. Na poti je bilo veliko težav. Evfratu se je udrlo in padel je v luknjo polno vode. Filip in Lili sta ga le spravila ven. Kmalu so naleteli na leseno hišo z mačjimi ušesi in repom. Ko so stopili bližje, da bi si jo ogledali, so se odprla vrata. Skoznje je prišla visoka suha coprnica s klobukom. Prijela jih je za lase in potegnila v hišo, kjer jih je privezala za stol.

Nobenemu od prijateljev ni bilo jasno kaj sploh želi. Vedeli so le, da morajo pobegniti. Uporabili so staro metodo s kamnom in ga vrgli v vrata. Coprnica je, misleč da nekdo trka, odšla k vratom, medtem pa se je Evfrat osvobodil vrvi. Pomagal je prijateljema in hitro so ušli skozi okno, odločni, da pridejo do močvirja brez ustavljanja.

V daljavi so zagledali lučke vseh barv. Sledili so svetlobi in prišli do vasice, podobne njihovi, le da je bilo vse bolj rožnato. Opazili so leteča bitja, ki so raztreseno letela naokrog. Filip je povedal, da so vile. O njih je že bral.

Lili je naenkrat stopila na palico. Vse vile so obnemele in jih pogledale. Prišla je vila, ki je bila večja od drugih. Bila je kraljica. Vprašala jih je, zakaj so tu. Lili ji je vse razložila. Ko je končala, jo je vila začudeno pogledala. Povedala je, da tudi one potrebujejo nov tulipan. Odločila se je, da gre z njimi.

Po kratki hoji so prišli do močvirja. Če želijo dobiti tulipan, se morajo potopiti v močvirje. Kraljica je bila uročena in se ni smela potopiti v vodo, zato je prosila prijatelje, če lahko še njej priskrbijo tulipan. Lili si je sezula čevlje in skočila v vodo. Dolgo je trajalo, da je našla en tulipan. Iz vljudnosti ga je najprej dala kraljici. Ko ga je ta dobila v roke, ji je koža pozelenela in oči pordečile. Zlobno se je zasmejala in vzletela, da bi pobegnila. Na srečo je bil Filip dovolj hiter in jo je prijel za noge. Pridružil se mu je še Evfrat in kmalu še Lili. Skupaj so jo spravili na tla in ji vzeli tulipan. Ko se je spravljala na noge, so pobegnili in tekli, dokler niso zagledali lestve do vasi.

Splezali so gor, odprli loputo in prišli v sobo, v kateri so bili njihovi starši in župan. V sobi je bilo nekaj časa tiho, nato pa je spregovoril župan in zahteval, da povejo, kaj se dogaja. Ko so končali, je Filip županu izročil tulipan. Izkazalo se je, da je bila vila pod krinko.

Ajda Njivar, 6. b

Barjanska pravljica

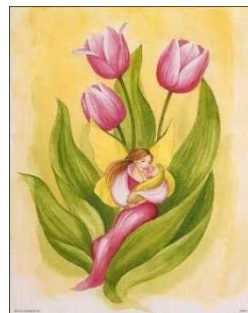
Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami stalo mokrišče. Obkrožala so ga drevesa in ptički so v njem peli najlepše pesmi. Enkrat na leto pa so se zbrali lovci in se odpravili v močvirje. Takrat je močvirje ugasnilo.

Nekega septembrskega dopoldneva, ko so lovci že nabili puške in zajahali konje, je v močvirje zaneslo dečka, ki se je podil za belim metuljem. Metulj, ki se mu je mudilo na posvet živali, je dečka odpeljal do velike skale, na kateri je stal jelen. Mogočno rogovje se mu je svetlikalo v soncu. »Kralj,« so šepetale živali okrog skale in se spustile na kolena.

Deček je vse to dogajanje s strahospoštovanjem opazoval izza drevesa. Ko je jelen spregovoril, so vse živali utihnile: »Drage živali, začel se je lov. Skriti se moramo, če ne, nas bodo ti tirani pokončali. Združiti moramo moči in ubežati temu hudemu koncu!« Takrat je dečku spodrsnilo in zakotalil se je v njihovo sredo. Živali so se ga ustrašile in začele prestrašeno vzdihovati: »Človek je. Mladič je še!« »Vohunil je za nami!« se je slišalo, »Po nas je!«

Nenadoma je k dečku priletel bel metulj in ga trikrat obkrožil. Živali so se pomirile. Jelen je vprašal dečka: »Kaj počneš in kaj hočeš?« Deček mu je odgovoril: »Nič, samo mislim, da vam lahko pomagam,« ter skomignil z rameni. Živali so se vznemirile in ga z zanimanjem opazovale. »Skrijte se, jaz pa bom zamotil lovce,« je rekel deček. Živali so začele zadovoljno prikimavati. »Pridite, gremo k vili Tulipanki, ona nas bo skrila,« je modrovala sova.

Živali so odšle k Tulipanki, deček pa se je odpravil k jami, se skril vanjo ter začel klicati na pomoč. Lovci, ki so slišali njegove klice, so prihiteli k jami, da bi videli kaj se dogaja. Vstopili so vanjo in ker niso imeli luči, so se izgubili v temi. Odšli so pregloboko in v temi niso našli poti nazaj. Deček je stekel iz jame in odšel na travnik, ki je bil poln navadnih tulipanov. Nenadoma so se začeli cvetovi tulipanov odpirati in iz njih so začele stopati živali. Vila Tulipanka je namreč vse živali skrila v cvetove.

Na nebu je tedaj sonce močno zažarelo, ptice so pele še lepše kot prej in prikazala se je mavrica. Tulipanka je pričarala nove cvetlice, močvirske tulipane, ki od takrat naprej krasijo barjanska tla. Živali so plesale na glasbo vode, ki je žuborela v bližnjem potoku. Veselile so se tri dni in tri noči. Za lovce niso nikoli več slišali in tudi lova ni bilo več. Močvirski tulipani so postali simbol zmage nad lovom in bodo rastle, dokler bo v močvirju vladal mir.

Klara Dolinar, 6. b

Kamen prijateljstva

Nekoč je živel sedem škratov. Ime jim je bilo Pek, Godrnjavček, Gobar, Strahopetni, Močni, Vrtnar, Lenko. Živel so v gozdu, kjer so imele dom tudi druge živali, vile in hudobna čarovnica. V tem gozdu pa je bilo nekaj, kar je hotela čarovnica dobiti in to bil kamen Prijateljstva. Brez tega kamna bi v gozdu vladalo sovraštvo med prebivalci.

Bil je lep sončen dan, ko se je Gobar napotil nabirat gobe in gozdne sadeže. Spremljal ga je Pek, ki je točno vedel, kje rastejo najboljši gozdni sadeži. Med sprehodom do jase sta si prepevala različne pesmi. Prispela sta do prelepe, s soncem obsijane jase, na kateri so živele gozdne vile. Vile so bile varuhinje kamna Prijateljstva. Bile so prijazne, igrive in zelo previdne. Gobar se je odpravil na eno stran jase, kjer so rasli najboljši jurčki in lisičke, Pek pa se je odpravil na drugo stran, kjer so rasle najbolj okusne jagode in borovnice. Medtem ko sta bila onadva zaposlena z nabiranjem, pa so ostali škratje opravljali druga opravila. Vrtnar je urejal vrtnice, Močni je žagal drva, Godrnjavček pa je hodil od enega do drugega in kar naprej nekaj godrnjal. Lenko je lenaril na svoji viseči mreži, Strahopetni pa se je kar naprej oziral okoli sebe, ker je bil prepričan, da ga nekdo opazuje.

V gozdu pa je živel tudi hudobna čarovnica, ki so ji ostali prebivalci gozda parali živce zaradi družabnosti in prijaznosti. Na vsak način je hotela dobiti kamen, ker je bila prepričana, da bo potem lahko zavladovala gozdu. Prebivalci gozda so bili zatopljeni v svoja opravila in sploh niso slutili, da jih čarovnica že nekaj časa opazuje in načrtuje kako jih pripraviti do tega, da jo pripeljejo do kamna. Ko so se zvečer škratje zbrali ob ognju in se pogovarjali, kaj so počeli čez dan, in delali načrt za jutrišnja opravila, so na drugi strani gozda enako počele tudi vile. Čarovnica pa je pridno vlekla na ušesa in že se ji je utrnila zamisel, kako bo izpeljala svoj hudobni načrt.

Zjutraj, ko so se škratje prebudili, jih je zunaj čakalo presenečenje. Niso mogli verjeti svojim očem. Zunaj je bila polna košara dobrot. Niso pa vedeli, da so dobrote začarane. Tudi vile so bile presenečene, ko so prišle ven iz svojih hišic, tudi njih so čakale popolnoma enake dobrote. Vsi so nestrpno planili na darilo, saj so bili prepričani, da so jih dobili drug od drugega.

Ko so se pošteno najedli, so se odpravili po opravkih. Močni in Strahopetni sta se odpravila na obisk k vilam, da se jim zahvalita za darilo. Med potjo se je Strahopetni kar naprej oziral okoli sebe. Kar naenkrat pa je čarovnica v hrani začela delovati. Vsi so postali neprevidni in preveč sproščeni, kajti namen začarane hrane je bil, da pozabijo na čarovnico. Škrata sta prišla do jase in vile povabila, naj se

jim zvečer pridružijo na večerji ob ognju. Prosila sta jih, naj seboj prinesejo tudi kamen Prijateljstva, ker bi ga tudi oni radi videli. Potem sta se odpravila nazaj v svojo vas, da opravita svoje delo.

Zvečer so škratje skuhalo večerjo in okrasili vas, saj so komaj pričakovali svoje gostje. Za drevesom jih je opazovala čarovnica in komaj čakala, da se vsi skupaj zberejo in da uresniči svoj načrt. Ko so vile prispele, se je začelo rajanje in počasi so pozabili na kamen, ki so ga odložili na bližnji štor. Čarovnica je končno dočkala ta trenutek in se skrivoma pritihotapila do štora, na katerem je bil kamen Prijateljstva. Ko se ga je čarovnica dotaknila, se je zgodila čarovnija, ki je nihče ni pričakoval. Čarovnica se je kar naenkrat spremenila v Dobra vilo. Škratje in vile so takoj opazili, da imajo novo gostjo, ki pa je niso poznali. Ko so za njo opazili čarovniško palico, so ugotovili, da je to zlobna čarovnica, ki se je z dotikom kamna Prijateljstva spremenila v dobro vilo.

Vsi prebivalci gozda so bili sprva previdni, saj ji niso še čisto zaupali. Čarovnica Dobra vila pa se je trudila, da bi pridobila zaupanje vseh v gozdu. Skupaj so čuvali kamen Prijateljstva in srečno živeli v miru in prijateljstvu do konca svojih dni.

Lana Ogrin 6.a

Barjanska pravljica

Pred davnimi časi so na barju živele tri prijateljice. Štorklja in čaplja sta živeli skupaj na mogočnem jesenu, želva pa je živela v mlaki nedaleč stran. Na barju so bile tudi žabe in koliščarji.

Nekega dne, ko sta štorklja in čaplja srkali čaj, je prihitela želva.

Kričala je: »Čaplja, štorklja, hitro pridita dol!«

»Kaj pa je?« je vprašala štorklja in skupaj s čapljo prišla z mogočnega jesena.

Potem, ko se je želva umirila, je povedala: »Koliščarji so naložili toliko muh, da žabe nimajo ničesar jesti.«

»Kaj bomo jedle?« je še dodala, nato pa nadaljevala, »Si predstavljata, kaj se lahko zgodi?«

»Zakaj pa koliščarji lovijo muhe?« je vprašala čaplja.

Štorklja ji je pojasnila, da so muhe odlična vaba za ribe, ki pa jih koliščarji potrebujejo.

Po končanem pogovoru so se odpravili k vili Barjaniki, ki je živela na drugem koncu jezera. Med potjo so se pogovarjali o nesreči, ki jih je doletela.

Nenadoma pa plumf! Blumf! Želva je padla v luknjo polno vode.

Rekla je: »Pa saj tukaj sploh ni tako slabo.«

Nato pa vzkliknila: »Rešita me!«

»Jejhtata, kako naj jo rešiva?« se je spraševala štorklja.

Čaplja pa je vedela. Rekla je: »Vrv potrebujeva.«

»Ali veš, kje bi jo našla?« jo je vprašala štorklja.

»Seveda, naredili jo bova,« ji je odvrnila čaplja.

In tako sta splekli vrv iz trsja.

Čaplja jo je vrgla k želvi in ji naročila: »Primi vrv, medve pa te bova potegnili k nama. Želva jo je ubogala in kmalu je bila zunaj.

Nato so spet hodili in hodili, dokler ni želva potožila: »Lačna sem.

Tokrat je imela odgovor štorclja: »Če ne moremo jesti žab, bomo jedli kaj drugega.«

In res so. Želva je med oblizovanjem rekla: »Listi so bili tako dobri.«

Naposled so prišli do vile Barjanike, ki jih je nagovorila: »Pozdravljeni, lahko kako pomagam?«

Čaplja je odvrnila: »Koliščarji so polovili muhe, ki so hrana žabam. Me nimamo jesti, saj ni žab.«

»Lahko pomagaš?« je še dodala.

»Seveda!« je odvrnila vila. Izza pasu je potegnila močvirski tulipan ter izrekla urok: »Tubilele, bubilele, barjanski šum, naj se prebudi v tebi ves tvoj um.«

Tresk! Vse je bilo po starem, muhe so brenčale, žabe regljale, prijateljice pa so se zahvalile vili: »Hvala, rešila si nas! Zdaj gremo domov.«

Zdaj se tudi mi poslavljamo!

Valentin Pokovec, 6. c

Naslednjo pravljico bo kot lutkovno igro uprizorilo Kulturno društvo Mah Teater.

Štorclja izgubi svoje gnezdo

Nekega pomladnega dne, ko so se štorclje vračale v svoja gnezda, so zaslišale močan krik, ki je prihajal z južnega del barja. Ni minila sekunda, ko so se govorice razširile po celotnem barju.

Vrane so čivkale in se drle: »Aaa! Štorclja je ostala brez gnezda, aaa, štorclja je ostala brez gnezda! Pazite, da ne dobijo še vas, aaa!«

Vsi so zagnali paniko in se poskrili v svoja gnezda, dupline, rove.

Samo en sam jež je stopil v akcijo in rekel: »Skupaj bomo premagali te okrutneže in jim pokazali, kje je njihovo mesto. Kdo je z mano?«

Zavladala sta tišina in mir, tudi mravljice se ni slišalo in celo vrane so utihnile. Ježu se je malo podrla volja, a vseeno se ni vdal. Vzel je culo in par jabolk. Njegova pot bo zelo dolga, ker njegove majhne nožice ne pridejo kaj daleč.

Minil je že kakšen dan, ali pa že kakšnih 20 ur, no, vsaj ježu se je tako zdelo. Čez nekaj časa si je jež oddahnil in malo zadremal. Bil je tako utrujen, da se sploh ni zavedal, da je zaspal pri štorclji, ki je izgubila svoje gnezdo.

Ko je sonce spet posijalo in ko so rahle dežne kaplje padle na barje, se je mali jež končno zbudil. Štorklja je zaradi njegovega trdnega spanca že skoraj mislila, da je okamenel.

Nato ga je nežno vprašala: »Kaj pa te je pripeljalo sem? Ali si tudi ti izgubil svoj domek?«

Jež je še malo zaspano odgovoril: »Tukaj sem, da najdem storilca, ki je ukradel gnezdo.«

Jež je začel spraševati Štorkljo kot kakšen detektiv iz serije. Štorklja mu je pokazala, kje naj bi gnezdo bilo. Malo sta preiskovala okoli in našla pramen dihurjeve dlake prav na mestu, kjer naj bi bilo gnezdo.

Skupaj sta odšla do dihurjeve dupline in trkala tako močno, da so se vse živali kar malce prestrašile.

Ko je gospod dihur odprl vrata, je jež takoj začel spraševati: »Ali veš, kje je štorkljino gnezdo? Če veš, nama takoj povej, drugače ti vzameva vse iz tvoja majne, a hkrati zelo urejene dupline.«

Dihur ju je rahlo zgroženo pogledal: »Jaz ničesar ne vem o kakšnem gnezdu. Vem pa, da če tukaj kaj izgine, so zato morda krive podlasice ali pa lisice. Že velikokrat smo jih zalotili, kako kradejo našo ozimnico. Lahko vama pomagam. Vem, kje imajo podlasice svoje rove in dupline.«

»To bi bilo super,« je rekel jež.

Ko se je pridružil še dihur, so skupaj odšli proti potoku, kjer imajo podlasice svoje rove, v katerih skrivajo ukradene stvari.

Ko so prišli do potoka, je kar naenkrat nekaj zašumelo. Čez nekaj časa spet, in spet. Bilo je kot v kakšni srhljivki.

Nato se je iz kota zaslišal strašljiv glasek: »Kaj pa iščete tu? Mislim, da dobro veste, kaj se zgodi, če motiš podlasice pri delu.«

Jež je nato z odločnim glasom rekel: »Prišli smo po štorkljino gnezdo in dokler ga ne dobimo, ne bomo odšli in pika.«

Skozi strašljivo, a malce premajhno senco, so stopile tri podlasice. »Kako naj bi me vzele gnezdo, če smo tako majhne in šibke? Še vranjega ne moremo vzeti. Kako bi lahko šele štorkljinega, ki je stokrat večji od nas.

»No, če prav pomisliš, imajo prav. Štorkljino gnezdo je zelo veliko in težko, podlasice pa še do vrha drevesa ne bi mogle splezati,« je sklenil jež.

Naslednji dan so dihur, jež in štorklja odšli do lisičine dupline. Ko so jo zagledali, so potrkali na vrata in vprašali lisico, ali ve kje je štorkljino gnezdo.

Lisica jim žal pri tem ni mogla pomagati, a jim je vseeno rekla: »Kako pa veste, da je gnezdo nekdo ukradel? Morda pa je to povezano s podiranjem dreves na južnem delu barja. Gozdarji podirajo drevesa in številnim živalim uničujejo domove.«

Nihče od njih ni niti pomislil na to, saj so se do sedaj vsi ozirali le za gnezdrom.

Dihur se je spomnil: »Morda lahko gremo še enkrat preverit, ali so tudi tam, kjer je stalo gnezdo, podrt drevesa.«

Pot je bila malce dolga in boleča, vseeno pa so uspeli priti tja do večera. Prenočili so v dihurjevi duplini. Naslednji dan pa so skupaj odšli do kraja, kjer se je nahajalo gnezdo. Malo so pogledali okoli in ugotovili, da so tudi tam podrti drevesa in uničeni domovi.

Štorklja je žalostno povedala: »Zdaj pa ne bom mogla dobiti svojega gnezda nazaj!« Jež in dihur sta jo poskušala tolažiti. Nato se je jež spomnil, da ji lahko onadva pomagata narediti novo gnezdo. Skupaj so nabrali veje, listje in za povrhu še malo mahu. In uspelo jim je. Štorklji so naredili prelepo novo gnezdo. Ne morete si predstavljati, kako srečna je bila štorklja.

Mesec dni kasneje so iz gnezda pokukale štiri majhne glavice in osem svetlečih se črnih oči. Mala krilca in drobceni kljunčki so čivkali in mahali vse naokrog. Štorklja ne bi mogla biti bolj srečna! Jež in dihur sta pa po novem postala strica štirih nagajivih štorkelj.

In kdo bi si mislil – že se je slišalo dretje vran: »Štorklja je dobila štiri mladičke, aaa! Štorklja je dobila štiri mladičke, aaa!«

No, pa je življenje na barju spet tako kot prej ... ali pa mogoče še boljše, saj so živali spoznale, da ni lepo soditi osebe le po zunanosti.

Tjaša Vehar, 6.a.

Čarobnost močvirskega tulipana

Na robu ljubljanskega Barja je pred davnimi časi stala majhna, osamljena kmetija. Tam je živel mladi kmet Frece z ženo Milo. Žena je bila noseča. Kmet Frece je cele dneve delal na polju, vendar sta se kljub temu težko prebijala iz dneva v dan. Imela sta nekaj kokoši in eno kravico. Ko je na svet prišlo dete, sta ga imenovala Adrijan. Žal pa je kmalu po porodu Mila zbolela in umrla.

Zdaj sta ostala Frece in mali Adrijan sama in zanju je življenje postalo težko. Frece je hodil sam obdelovat polja, z njim pa mali Adrijan, ki se je med delom očeta igral v travi ob gozdu, skrivaj so ga opazovale vile jutranje zarje in uživale v njegovi bližini. Adrijan je kmalu zrasel v mladeniča. Nekega dne je oče že delal na polju, Adrijan pa je doma še hranil kokoši in kravo, pripravljaj malico in kasnejše kosilo. Oče je obdeloval njivo in naenkrat ga je, kdove zakaj, pogoltnilo mokro Barje. Adrijan je iskal očeta po polju, vendar je našel le motiko in njegov klobuk. Ves žalosten je odšel domov.

Odločen, da najde očeta, je odšel na pot, kajti upal je, da bo našel nekoga, ki mu bo pomagal. Po nekaj urah hoje je prišel do lepe lesene kočice. V njej ni bilo nikogar in bila je razmetana ter potrebna čiščenja in popravila. Ker je bil Adrijan navajen vsega dela, je počistil kočico, popravil polomljene stole in razmajana vrata in okna. Ko je hotel oditi, se je prikazal mali možic po imenu Hubert. Vprašal je mladeniča, kdo je in se zahvalil za lepo počiščeno in popravljeno kočico. Adrijan se mu je predstavil in povedal svojo žalostno zgodbo. Možic Hubert mu je svetoval, naj v gozdu poišče vile jutranje zarje, ki mu bodo pomagale in vedele kaj storiti. Adrijan je šel v gozd in na lepi veliki jasi zagledal vile, ki so druga drugi česale lase in čudovito prepevale. Povedal jim je svojo zgodbo in vile so se ga takoj spomnile, da so ga opazovale pri igri na travniku. Sklenile so, da mu pomagajo in mu povedale, da lahko njegovo žalost preženejo in najdejo njegovega očeta le čarobni

tulipani, ki pa rastejo le na nekem kraju. Ta kraj pa čuva jezna in sebična stara ženica, ki hoče lepoto tulipanov obdržati le zase. Dale so mu čarobni prah, s katerim bo uspaval ženico in tako dobil čarobne močvirske tulipane. Naročile so mu, naj te tulipane potem posadi tam, kjer je našel očetovo orodje. Adrijan se je zahvalil lepim vilam in odšel naprej na pot. Kmalu je ob robu gozda zagledal staro ženico, ob njej in okrog nje pa polno vijoličnih cvetočih tulipanov. Previdno se je priplazil do starke in še predno ga je zagledala, jo je posul s prahom. Hitro je odkopal nekaj tulipanov ter z njimi odhitel domov. Odšel je na polje, kjer je izginil njegov oče in v zemljo posadil tulipane. Kmalu se je zemlja razprla in pred Adrijanom se je pojavil oče Frece in z njim njegova pokojna žena, Adrijanova mama Mila. Bili so presrečni in živeli skupaj v radosti in ljubezni do konca svojih dni.

Čarobni močvirski tulipani so vsako leto cveteli na kraju, kjer jih je posadil Adrijan in spominjali na dan ponovnega snidenja. Ko sedaj hodite po barju in mogoče kje vidite cveteti vijolični močvirski tulipan, se spomnite, da je mogoče čaroben. Nikoli se ne ve.

Lucija Remškar, 6.a

Kako so nastali bobri

Nekoč, v času koliščarjev, je vaški poglavar razglasil tekmovanje za iskanje rože, lepše od njegove hčerke. Tisti, ki jo bo našel, se bo lahko poročil z njegovo hčerko. Vsak mladenič v vasi je poskušal najti rožo, a nobena ni bila lepša od deklice. V vasi je živel tudi mladenič, ki se je imenoval Dolgozobi Bober. Kot ime sporoča, ni bil najlepši. Ko je slišal novice, koliko mladeničem je spodletelo, je takoj želel poiskati rožo, lepšo od poglavarjeve hčerke, saj je poznal veliko rož. Vedel pa je, da ni nobene lepše rože od hčerke, saj je najlepše dekle na kolišču. Zato je prosil vaškega šamana, da pomaga s svojimi rituali priklicati vilo narave, mati vseh rastlin Natura. Vaški šaman pa ni hotel tega kar tako narediti, zato je zahteval plačilo. Bober je razmišljal, kako bi plačal. Nato se je spomnil! Lahko bi plačal z rožo, saj poglavar ni omenil, da morajo izročiti rožo njemu, samo najti jo morajo. Zato je vaškemu šamanu to povedal in šaman se je strinjal. Ko je bila vila Natura priklicana, jo je Bober prosil za pomoč pri iskanju najlepše rože. A tudi vila je zahtevala plačilo, saj je bilo potrebno kar nekaj časa za iskanje rože. Bober ji je obljubil lepoto rože, saj je šaman hotel edino posaditi več nepoimenovanih najlepših rož. Vila je sprejela ponudbo. Minili so trije dnevi in tri noči odkar so naredili dogovor, ko je vila končno našla najlepšo rožo. Vzela je svoje plačilo, lepoto rože, ter sporočila Bobru, da je našla najlepšo rožo. Ko mu jo je prinesla ovito v krpo, da bi bilo presenečenje še večje, je Bober veselo odnesel rožo do poglavarja in oznanil, da je našel rožo, lepšo od njegove hčerke. Ko je poglavar ukazal, naj pokaže rožo za dokaz, jo je Bober odvil ter v svoje ter presenečenje poglavarja našel čudno rožo, ki ni bila lepa, ampak nenavadna. Poglavar se je razjezil, saj je mislil, da se je Bober norčeval iz njega in njegove hčere, kot da je njegova hčer grda. Ko je šaman videl rožo, je sklenil spremeniti Bobra v vodno žival, samo da bi ga rešil. Medtem ko je Bober bežal, so ga opazili drugi koliščarji, videli so njegovo majhno podobo ter dolge zobe in se mu posmehovali, češ, saj se ni prav nič spremenil. Šaman je videl to ter se jim maščeval tako, da je spremenil v bobra še

poglavarjevo hčer in ji um spremenil v um divje živali. Zato bobri še danes glodajo in podirajo drevesa, saj se maščujejo vili Naturi za prelisičenje njihovega prednika. Vaški šaman pa je bil obsojen na izgnanstvo zaradi izdajstva in nadaljeval je rod rože, ki ji je bila lepota ukradena. Šaman se je odločil poimenovati rožo barjanski tulipan, saj je posumil, da je bila roža z vso svojo lepoto dvignjena kot tulipan.

Gregor Kosednar, 6. a

Škrat Toni išče vilinski prah

Nekoč je v ljubki vasi Škratjedol živel majhen škrat po imenu Toni. S svojo družino je bival v majhni hiši na obrobju vasi. Nekega dne mu je mama pripovedovala o čarobnem vilinskem prahu, ki ga naredijo vile s svojimi krilci. S tem prahom si lahko zaželiš in uresničiš karkoli. Toni je vprašal mamo, kje živijo vile. Mama mu je odgovorila, da so v zgodbi živele v prečudovitem gradu sredi gozda. Toni je bil zelo radoveden škrat, zato ga je seveda hotel najti. Ni bil prepričan, če vile res obstajajo, ampak ga je zgodba nadvse navdušila, zato je šel po svojega najboljšega prijatelja Smukca, da bi šla skupaj v gozd. Smukec je bil takoj za. Naslednji dan sta šla v gozd. S sabo sta vzela culo, napolnjeno z jabolki in oblačili. Okoli vratu sta imela še čutaro vode. Ni minilo dolgo, ko sta na drevesu zagledala dve vrani.

»Hej, greva pogledat kaj je hrupnega tam spodaj!« je zavpila prva in odletela dol.

»Prav, pridem po lestvi,« je rekla druga, ki še ni znala leteti.

»Živijo, palčka, kaj pa vidva delata tukaj? Gozd ni kraj za otroke,« je rekla prva vrana.

»Iščeva vile. Kdo sta pa vidve?« je dodal Toni.

Prva vrana je odvrnila: »Jaz sem Mili, tista tam je pa Tulipka. Živiva na tem drevesu. Sem prav slišala, da iščeta vile? Čemu le?«

»Rada bi imela vilinski prah,« reče Smukec.

Kmalu pride še Tulipka in pove: »Jaz sem že bila v vilinskem gradu, ker sem včasih delila novice. Res je lepo.«

»Je dolga hoja?« vpraša Toni.

»Kar nekaj dni, ampak nam bo uspelo,« reče Tulipka.

»Gremo!« so vsi zaklicali v en glas.

Hodili so nekaj napornih dni. Ko so šli mimo majhne mlake, so zaslišali reganje.

Iz mlake je skočila žaba in vprašala: »Grem lahko z vami? Ves dan mi je že dolgčas in nimam kaj početi.«

»Seveda! Pridi!« je rekla Mili. Znočilo se je. Postavili so zavetje in zaspali. Naslednji dan so prišli do ogromnega grmičevja. Tulipka je stegnila krilo in odmaknila veje. Za njimi je bila prečudovita dežela z vilami. Ena od vil je prišla in jim izrekla dobrodošlico. Iz torbe je vzela ščepec vilinskega prahu in jim ga natresla v roke. Vsak od njih si je nekaj zaželel. Vrnili so se domov in živeli srečno do konca svojih dni.

Lana Vidmar, 6. b

Moj prijatelj Kosec

Vsako leto sem komaj čakal počitnice in na mesec avgust, ko je dozorela koruza na Barju. S prijatelji smo si jo vsaj enkrat na leto privoščili, pa ne vem ali zato, ker nas je bilo vsaj malo strah, da bi nas kdo zasačil ali zato, ker nam je pečena tako okusna. Verjetno bolj zaradi prvega, saj jo doma mami tudi pogosto kupi, pa ni tako slastna.

Nekega dne, ko smo se spet odločili obiskati njivo, pa sem od strahu skoraj zmrznil sredi avgusta. Dva prijatelja sta stražila na začetku njive, sam pa sem se podal med koruzo in med trganjem storžev prišel na drugem koncu njive ven ravno v trenutku, ko je velik črn ptič v kljuno zagrabil manjšega. Bil je velik trušč in krek-krek kot klic na pomoč. Od strahu najprej nisem uspel niti zavpiti kaj šele kaj drugega. V naslednjem trenutku pa sem že zbral toliko glasu in moči, da sem stekel proti črni vrani in vpil na ves glas, pridružila pa sta se mi tudi druga dva prijatelja in eden je proti velikanu zalučal storž koruze. Vrana je spustila manjšega ptiča na sosednji travnik in odletela nedaleč stran. Stekli smo do ptička in videli, da ima zlomljeno perut. Takoj smo staknili glave in malemu pomagali. Sam sem slekel majico in ptička močno povil ter ga spravil v nahrbtnik namesto koruze. Odnese sem ga domov in povedal mami, kaj se je zgodilo in kaj imam v nahrbtniku. Po ogledu in nekaj telefonskih klicih sva ptička odnesla k veterinarju. V ambulantni so ga oskrbeli in mu povezali obe krili tesno ob trup. Svetovali so nama, da ga odneseva v nek zavod, a jaz sem si želel, da bi okrevал pri meni. Dobil sem dovoljenje in napotke ornitologa, kako ga negovati in hraniti. Povedal je tudi, da je to ptič po imenu kosec. Torej sem mu dal tudi ime Kosec.

Postala sva nerazdružljiva za naslednje tri tedne in se spoprijateljila. Njegovo oglašanje se je razlikovalo od njegovih želja. Njegovo govorico pa sem znal le jaz, vsi ostali so mi govorili, da je njegov krek-krek vedno isti.

Vedel sem, da bo prišel ta dan, ko ga bom moral nesti nazaj na Barje, da bo lahko odletel k svojim. Z nami je odšel tudi ornitolog. Kosec je najprej plašno zakorakal med travo, me pogledal in zakrkal v slovo.

Naslednji dan sem se vrnil že zjutraj na travnik in ga iskal med travo, hodil sem kar nekaj časa In se oglašal v njegovi govorici. Nedolgo zatem je priletel, se stisnil ob mojo nogo, pobožal sem ga in spet sva se poslovila.

Sedaj s prijatelji kolesarimo po barjanskih poteh in uživam ob misli, da bo Kosec spet našel najin travnik, da se pozdraviva. Sedaj mi je še lepše na Barju, pa čeprav še ni zrela koruza.

Luka Jurčec, 8. a

Ko bi le bil vsak dan tak ...

Živim na Barju. Ljubljanskem barju. In ne, če si mislil, da sem star kot svet, nisem še iz časa koliščarjev. Vem, škoda. Ampak tudi tukaj v sedanjosti mi je lepo. Ne bi si mogel predstavljati boljšega

življenja. Dopoldne hodim v šolo, popoldne pa uživam življenje skupaj s prijatelji ob najlepšem jezeru na svetu. Vsi iščemo zaklade in pustolovstvo nekje v tujini, pozabljamo pa na stvari, za katere bi drugi ubijali, da bi jih lahko videli. V človekovi naravi je že zapisano, da je sosedova hiša vedno boljša, Maldivi nora počitniška destinacija, nogomet pa najbolj zaželen šport. Ampak zakaj se ne bi enkrat osredotočili na nekaj, kar imamo mi. Kaj imam jaz v življenju takega, kar je res vredno in neprecenljivo. To ti bom danes pokazal.

Ko z Miho in Juretom (najboljšima prijateljema) zavijemo v gozd, plavamo v reki, se obmetavamo s storži, plezamo po drevesih, se preprosto sprostimo. Že od nekdaj občudujem naravo. Po značaju sem tak, da težko priznam poraz, ampak proti kraljici naravi sem z največjim veseljem tudi jaz le drobno zrno na poti. Nikoli ne bom videl česa bolj mogočnega, kot so smreke, ki se dvigajo visoko v nebo in svoje veje razprostirajo po zraku popolnoma brez skrbi, da bi jih pri tem kdo oviral. Ali reka, ki dere čez vse, kar ji prestrga pot, čez vse kar jo obdaja in to popolnoma brez skrbi. Prav tako nikoli ne bom bolj spoštoval nekoga, ki ne razkraja zemlje tako zavzeto in ponižno kot deževnik, ali nekoga kot je mama medvedka, ki bi brez pomisleka dala življenje za svoje mladiče. Včasih se vprašam, ali smo res ljudje najpametnejša bitja v vesolju, ali pa je to le tolažba, saj nikoli ne bomo živalim segli niti do kolen.

Nikoli ne bom živel v mestu. Preveč sem navezan na podeželje. Danes te bom peljal s sabo v šolo in potem do jezera, da boš videl, da ni lepšega, kot je to. Zdaj sem ravno vstal. Pospravil sem posteljo, se oblekel, umil zobe, počasi pa bom šel na zajtrk. Mami mi vsako jutro pripravi mlečni zdrob. Najboljši občutek je, ko vzameš žlico, z njo zajameš kakav in ga potreseš po zdrobu. Po zajtrku sem se odpravil v šolo. Vzel sem nahrbtnik, se ustavil pri Mihi, potem pa sva skupaj šla proti šoli. Pot pelje mimo reke, skozi gozd, ob njej pa je veliko kamnov, po katerih radi hodimo. Ko sva prišla do šole, sva se preobula in odšla vsak v svoj razred. Med poukom je bilo zelo zabavno. Učitelj za fiziko nam pogosto razlaga snov kar zunaj, zraven pa nam še pokaže kakšen poizkus. Najraje pa imam športno, ko tečemo po gozdni poti ali plavamo v jezeru.

Živa Nia Mele, 9. a

Po pouku sva šla z Juretom, ki je moj sošolec, na kosilo. Potem pa v knjižnico, kjer sva naredila domačo nalogo. No, zdaj pa sledi ta dober del dneva. Pred šolo sva pobrala še Miho, potem pa smo skupaj šli do jezera. Preoblekli smo se v kopalke in odšli do gugalnice, ki visi na visokem drevesu. Najprej se zaguncaš, potem pa se moraš odriniti tako, da narediš salto v jezero. Drugače se zna zgoditi, da pristaneš na travi. Zelo radi tudi tekmuje, kdo bo ujel večjo ribo. Vendar je po navadi nihče ne ujame. Ko pa nam jo uspe ujeti, zvečer zakurimo ogenj in jo spečemo. Zraven pristavimo še kakšen krompir, na koncu pa se posladkamo s pečenimi jabolki. Včasih pa, ko imamo veliko časa, gremo še v gozd, nabereмо drva, jih zvežemo in naredimo splav. Nato zvežemo še stebela koruze in se z njimi poganjamo kot z nekakšnim veslom. Nekaj časa se kar uspešno prebijamo čez jezero, nato pa vse razpade in moramo plavati nazaj.

Zdajle že kar nekaj časa oprezamo za ribami. Jure se je kar na lepem dvignil in na široko odprl oči. Zagledal se je v jezero in se čisto počasi premikal proti vodi. Z Miho sva ga začudeno opazovala, misleč kaj za vraga počne. Potem pa je naenkrat skočil v vodo zamahnil z rokami in dvignil na površje roko, v kateri je držal ogromno ščuko. Ampak ker je bila riba sluzasta, mu je zdrsela po roki. Ščuka se je odločila, da se ne bo poslovila brez težav, zato je Miha ugriznila v roko. Miha se je drl, da bo prekleto ribo fental in tako se je začel boj. Jaz nisem bil čisto prepričan ali naj kličem rešilca ali veterinarja. Potem sem se odločil za rešilca. Ampak ali naj mu rečem za prevoz v umobolnico ali urgenco. Na koncu sem vrgel telefon ob tla in raje užival ob prizoru. Na koncu je ščuka klonila pod pritiskom močnejšega in večjega človeškega nasprotnika. Na žalost je bila riba po boju videti, kot bi jo nagazil avto, in to na avtocesti. Zato od naše večerje ne bo nič. Ampak Miha je bil tako ponosen, da

nam je bilo prav vseeno in smo kljub temu proslavili njegov ulov. Na koncu dneva smo se vrnili domov, še preden je zašlo sonce in se še dolgo poslavljali pred hišami.

Za vsak tak dan sem neizmerno hvaležen. Dedek mi je vedno govoril, da kriza oblikuje človeka. Če nisi zadovoljen z malim, tudi z velikim ne boš nikoli. Vsak se bori za svoje življenje. Enim je lažje, drugim pa malo težje. Življenje si lahko predstavljaš kot hrib. Vsak se odloči kakšno goro si bo zadal. Nekdo si bo zbral pretežko in se bo moral vrniti na začetek, ter si izbrati lažjo. Nekdo, ki pa si bo že na začetku izbral le Šmarno goro, nikoli ne bo vedel, ali je zmožen priti še na Triglav. Vendar je vsaka pot zasnovana enako. Vsi hodimo v enakem tempu. Eni iščejo bližnjice, spet drugi delajo nepotrebne korake. Eni hodijo z veseljem, eni celo pot trmarijo. Na koncu pa vsi prilezemo na vrh ene od gor. Ne vem še, na vznožju katere gore sem jaz. Vem pa, da bom vsak dan hvaležen, da se zjutraj zbudim tak kot sem. In da bom vsak dan preživel tako kot, da je moj zadnji. Ne glede na to, kdaj, kaj ali kako živiš, sledi tistemu za kar se ti zdi vredno živeti. Našel boš razlog zakaj si tukaj, vprašanje je le kako dolgo ga boš iskal. Ne upaj, da bo življenje perfektno, ampak ga raje vzemi v svoje roke in ga naredi takšnega, kot ga ne more nihče drug.

Sara Mihelčič, 8. a

VERJETNO VAM JE ZNANO, DA JE PREŠERNOVO DELO POVODNI MOŽ OSMOŠOLSKA SNOV. UČENCI 8. B PA SO SI UČNO URO POPESTRILI Z LASTNIM POGLEDOM NA DOGAJANJE, TAKO MED PLESOM NA TRGU KOT V URŠKINEM NOVEM DOMU.

Urška piše pismo domov

V nedeljo popoldan so se na Starem trgu pod zeleno lipo zbrali vsi pomembni Ljubljanci. Med njimi je bila tudi Urška, ki si je dolgo izbirala plesalca. Za rumeno mizo je zagledala mladeniča. Mladenič je pristopil in se ji predstavil. Povedal ji je, da je Povodni mož. Prosil jo je za ples.

Začela sta divje plesati in se pomikala proti bregu Ljubljanice. Tam sta se še zadnjič zavrtela in skočila v Ljubljanico. Pojavil se je vrtinec in ju odpeljal v podvodno kraljestvo, kjer Urška preživlja kazen za svojo samovšečnost in prevzetnost. Po enem letu ji je Povodni mož dovolil pisati domov.

Povodno kraljestvo, 15. 3. 1835

Dragi domači!

Pozdravljam vas iz podvodnega kraljestva. Ko sva s povodnim možem skočila v Ljubljanico, naju je vrtinec odnesel v Podvodno kraljestvo.

Tukaj sem zelo osamljena. Živim v veliki sobi. Postelja je zelo udobna in okrašena z zlatom. Imam tudi balkon, na katerem sta dve drevesi in stola. Ograja je zlata. Ko grem iz sobe, grem največkrat na vrt, kjer berem različne knjige pod drevesi. Tukaj je tudi velika knjižnica z vsemi knjigami. Vrt ima tudi teraso, s katere se vidi celo kraljestvo.

Povodni mož me obišče dvakrat na teden. Takrat pleševa v veliki plesni dvorani, okrašeni z zlatom. Med plesom nama igrajo Krap, Postrv in Som. Po plesu imava večerjo v veliki jedilnici. Tam so napisana vsa pravila lepega obnašanja.

Spremenila sem se na bolje. Vsaj tako pravi. Zelo vas pogrešam in vas imam rada. Upam, da se kmalu vidimo.

vaša Urška

Urška je zvila pismo in ga zaprla v steklenico, ki jo je dala Povodnemu možu. Ponoči jo je odnesel k njenim domačim. Potrkal je in se skril. Ko je videl, da je bilo pismo prejeto, je šel nazaj v Ljubljanico. Pol leta zatem je Povodni mož opazil, da se je Urška spremenila na bolje in se lepše obnaša. Odpeljal jo je na površje k njenim domačim. Vsi so bili zelo srečni njene vrnitve. Na koncu je Povodni mož sklenil, da jo bo obiskal enkrat na mesec.

Žan Malavašič, 8. b

Pisma iz podvodnega kraljestva

Podvodno kraljestvo, 28. 1. 1845

Draga starša!

Pišem vama iz podvodnega kraljestva. Imam se zelo dobro, čeprav vaju pogrešam. Postala sem žena Povodnemu možu in v resnici sploh ni tako zelo grozen, kot si morda vidva predstavljata. Ne odobrava prav vsega, se pa lahko čisto preprosto o vsem pogovorim z njim.

Tistega dne, ko me je pripeljal sem, sem mislila, da bom tu kot nekakšna ujetnica, a ni tako. Kadar koli bom želela, vama bom lahko poslala pismo in po določenem času vaju bom lahko prišla tudi obiskat na kopno.

Tu lahko počnem vse, tako kot doma. Lahko se igram z majhnimi ribicami ali pa preprosto obiščem sosede. Tu so ljudje skoraj takšni kot pri nas. Imajo le malo bolj špičasta ušesa, plavalno kožico med prst in dihajo na škrge tako kot ribe. Jaz nimam škrge in sem kot v nekem mehurčku. No, vsaj glavo imam v njem, tako da lahko normalno diham. Tudi tukaj sem prava gospa, saj je moj mož kralj, tako da mi ni nič hudega.

Ker vaju zagotovo zanima, kako je tukaj, vama bom opisala ta kraj. Pri nas doma je vse obarvano v zlato barvo, tu pa je večina stvari zelenih oz. turkizno zelenih. Namesto orhidej imamo tu polno alg in koral, ki s svojo živo barvo prav lepo popestrijo okna. Seveda se v gradu najde tudi kakšen lestenec ali svečnik, ki ima zlate dodatke. Edino, kar pogrešam, je oblazinjeno pohištvo. Medtem ko sem prej sedela na mehkih in udobnih foteljih, sedaj sedim na leseni plošči. Mi je pa zelo všeč, da imamo tudi tu ravno tako stopnišče, kot je pri vas doma, ki je veliko in vedno osvetljeno.

Bitje, poleg vaju, ki mi tukaj manjka, je Lisa. Prav lepo jo pozdravita in ne pozabita ji dajati briketov. Tu ni nobenih drugih živali razen morskih konjičkov in rib. Saj so prekrasni, a psi so nenadomestljivi. Vsaka hiša tukaj ima nekaj od tega, saj legenda pravi, da to prinaša srečo. Tudi jaz imam morskega konjička, ki mu je ime Albus. Vaščani so ga mi podarili ob prihodu.

Hiše tu so posebne oblike. Izgledajo kot ogromni kamni. V hiši je prostora za največ 5 ljudi in eno živalico. Ljudje se tu preprosto sprehajajo cele dni, zato so tudi grajska vrata odprta cel dan. Če moža ni doma, ga nadomeščam jaz. Če se kateri od vaščanov želi kaj pogovoriti ali posvetovati, so mu vrata vedno odprta. Naj povem še, da tukaj ne živi veliko ljudi, zato se z njimi hitro spoznaš in spoprijateljiš. Vsi ti rade volje priskočijo na pomoč.

S tem pismom bi rada tudi povedala, da naj se ne jezita na Povodnega moža, saj je s tem hotel le dobro. Preden vaju bom obiskala na kopnem, se bom na dolgo in široko pogovorila z možem, saj ima kar nekaj pravil, kot so določene ure spanca in omejeno število dni, ko se bom lahko videla z vama. Pred tem vama bom napisala tudi pismo, kje, kdaj in kako se bomo videli.

Lepo pozdravita vse brate in sestre ter vse kuharice in moje pomagače. Če vaju bo kaj zanimalo, mi bosta lahko pisala le enkrat v mesecu. Pismo pustita v steklenici na čolnu. Eden od vaščanov ga bo prišel iskat. Edino pravilo, ki tu velja, je, da me nihče od domačih ne sme obiskati v kraljestvu.

Ne skrbita zame!

Z ljubeznijo,

vajina Urška

Barbara Pišek, 8. b

Urška iz podvodnega kraljestva piše pismo domov

Urška je bila lepo mestno dekle, ki si je želela moške pozornosti. Bila je spogledljivka, ki si jo je želel vsak. Ko so jo moški povabili na ples, je mirno odgovorila z ne, dokler je ni povabil tisti, ki si ga je želela.

Nekega dne jo je na ples povabil Povodni mož. Sprejela je povabilo, za katerega ji je še danes žal. Povodni mož jo je odpeljal v čarobno kraljestvo, kjer živi čisto sama.

Urška je vedela, da njeno družino zelo skrbi, zato se je odločila, da jim napiše pismo.

Podvodno kraljestvo, 1. 10. 1888

Draga družina,

to pismo vam pošiljam v upanju, da ga dobite. Sem v čudnem kraju, ki naj bi se imenovalo Podvodno kraljestvo. Živim v prelepem gradu, kjer sem čisto sama. Grad je modre barve s stekleno streho. Ne vem, kje sem, vendar vsak večer opazujem čudovito zvezdno nebo in si znova in znova rečem, da je to edina stvar, ki nas še povezuje. Rada tečem po hodnikih, saj vsakič vidim nekaj novega. V gradu so tudi prelepe slike, ki si jih rada ogledujem, a je brez vas vse drugače.

Moram pa priznati, da zelo pogrešam hrano, ki sem jo jedla včasih. Zdaj se prehranjujem z nečim, za kar ne vem, kako se imenuje. Je nenavadne barve in brez vonja.

Če ste se sedaj vprašali, kako diham pod vodo, ne boste dobili odgovora, saj še sama ne vem.

Pismo vam pošiljam v plastični vrečki po grajskih ceveh, iz katerih prihajajo nekakšni mehurčki in predvidevam, da vodijo na površje. Upam, da se še kdaj vidimo. Zelo vas pogrešam. Če pa bere to pismo nekdo, ki ni del moje družine, si želim, da ga preda naprej.

Rada vas imam!

Urška

Pismo sem našla jaz. Sem mestno dekle in zanima me zgodovina. Pismo imam sedaj že pet mesecev in devet dni. V tem času sem ugotovila, da je njena družina mrtva že sto dvajset let, zato nisem vedela, kaj naj z njim. Poiskala sem knjigo, v kateri so zapisana družinska drevesa. Ugotovila sem, da je Urška bila moja praprababica.

Urški se je uresničila želja, da pismo dobi njena družina, vendar na malo drugačen način. Pismo sem podarila muzeju z mislijo, da naj se nobeno dekle ali fant ne obnaša tako kot ona, saj ne vemo, kdaj bo prišel naslednji Povodni mož.

Mojca Iskra, 8. b

Strašen ples

Bila je topla, sončna, poletna nedelja. Že v zgodnjih urah sem se odpravila do svojih dveh prijateljic, s katerima bi se danes odpravila na ples kot vsak teden. Bila je prva nedelja v mesecu, zato je bil ta ples še bolj slovesen in prestižnejši, kajti vsako prvo nedeljo v mesecu je bil ples večji kot ob ostalih nedeljah v mesecu. S prijateljicama smo se skupaj pripravile, naličile, oblekle in nato odšle na ples.

Ples se je odvijal na Starem trgu ob Ljubljani. Bil je popoldan, zato je sonce močno pripekalo, ampak zaradi zelene lipe nad plesiščem je bilo prav prijetno toplo. Plesišče je bilo malo dvignjeno od Ljubljane. V središču je bil rjavkast parket, velik par kvadratnih metrov. Ob parketu so se vile okrogle mize, pogrnjene s čistim belim prtom. Na mizah so bili prigrizki in vino. Tam je bilo že veliko ljudi, ki so mrmraje pod senco vrb, ki so krošnje razprostirale nad mize, čakali na ples. Ob plesišču, ki je bilo v obliki kroga, je stal malo dvignjen oder, kjer so stali glasbeniki s svojimi inštrumenti. Tam so bile trobente in gosli ter cimbele. Glasbenikom je senco delala velika zelena lipa, katere senca je segala tudi čez celotno plesišče. Takrat sem s svojima prijateljicama zagledala našo mizo, ki je stala ob rumeni mizi. Šle smo sedeti za mizo.

Kmalu je prišlo še več ljudi in ples se je končno začel. Glasbeniki so igrali zelo lepo, tako da je kmalu postalo živahno. Moji prijateljici sta šli tudi plesat, meni pa ples še ni sedel, tako da sem ostala pri mizi. Ko sem bila sama, sem imela čas razgledati se po prostoru. Tam je bilo veliko čudovitih žensk in tudi moški so bili urejeni. Nato pa sem tam zagledala kraljico večera. Urška je sedela ob mizi, na najbolj vidni in opazni točki. Njeni temni skodrani lasje so se ji spuščali na ramena. Imela je prečudovito dolgo krvavo rdečo obleko. Svojih čudovito nežnih ramen ni imela pokritih, okoli vratu pa je nosila ogrlico z rdečimi dragulji. Na stolu je fino sedela in s svojimi temnimi očmi izbirčno, a ljubeznivo opazovala dogajanje. Do nje je prihajalo veliko moških, ki pa jih je prav očitno vse zavrnila, saj so od nje vsi odhajali s sklonjeno glavo. K Urški je pristopil tudi mož z do ramen dolgimi lasmi. Mož je imel zasanjan pogled. Bil je večinoma oblečen v črno. Urški je ljubeznivo podal roko, vendar ga je ta mirno zavrnila.

Nenadoma pa se je pogled tudi njej usmeril in to proti moji mizi. Ugotovila sem, da ne gleda k meni, ampak v rumeno mizo, zraven moje. Tam je sedel mož s črnim plaščem, črnim klobukom, temnimi vihnimi lasmi in šarmantnim pogledom. Imel je sinje modre oči in nenaravno zdravo ter gladko kožo. Urškin pogled se je čisto spremenil. Naenkrat je izgledala očarljiva in prekrasna. Svoje temne oči so dobile svetlo iskrico. Vsaj tako je izgledalo. Deklica je bila popolnoma drugačna kot prej, ko je zavračala moške. Mož ob rumeni mizi jo je videl in očitno mu je bila všeč, saj je pristopil do nje. Hitro sta si izmenjala par besed, nato pa ji je podal roko in urno sta zletela po plesišču.

Plesala sta lahkotno, a viharo. Občutek je bil, kot da sta edina na plesišču. Tudi ostali so zagledali to nenaravno pojavo in se hitro umaknili s plesišča. Še celo glasbenikom je zastal dih in naenkrat je bilo vse tiho. V trenutku se je mož, ki je plesal z Urško, ustavil, zatopotal z nogo in glasno zakričal nekaj besed, ki jih nisem jasno slišala.

Nenadoma pa ni bilo več toplega, prijetnega sonca. Sonce so zakrili temni črni oblaki. Prvič je grozno zagrmelo in vsi smo od strahu obstali. Začelo je rahlo deževati, nato pa se je zabliskalo in še enkrat grozno zagrmelo. Tudi mene je bilo strah.

Kar naenkrat pa sta mož in Urška izginila s plesišča. Videli so ju na bregu Ljubljane. Nato pa sta izginila in začelo je strašno deževati ter plesa je bilo tako konec.

Kristina Nahtigal, 8. b

Rdeča kapica malo drugače

SEDMOŠOLKI STA NAPISALI PESNIŠKO RAZLIČICO PRAVLJICE, KI JO PRAV GOTOVO VSI POZNAME – RDEČE KAPICE.

Rdeča kapica

Rdeča kapica po gozdu je šla,
je videla volka in padla na tla.

Deček, ki je gledal dramo,
udaril je volka v ramo.

»Ne boš pojedel tudi nje,
tako kot babico si že.«
Volk je pogledal zmedeno,
Vse bilo je zapleteno.

Deček dela se junaka:
»Odidi ti presneta spaka.
Z mano se ne boš igral!«
Volk tam tiho je molčal.

Rdečo kapico je to ganilo,
ji srce na pol stopilo,
ampak ona se ne da,
volk ni želel ji hudega.

»Zakaj ga žališ tako grdo,
volk prestrašen je zelo.«
Deček pa še kar prepričan,
da volk je že dovolj prebrisan.

Hotel ji je dopovedat',
obisk k volku prepovedat',
saj zelo ga je skrbelo
za prečudovito lepoto njeno.

Volku dolgčas je postalo,
za njiju časa mu ni ostalo,
umirjen je odšel proč,
preden bi bila že noč.

Onadva sta šla domov,
v hiši pa volk na stolu je sedel,
trebuh je imel debel.

Deček skoraj ga ubije,
Kapica vse solze izlije,
ko iz kuhinje nenadno,
stopi babica s pladnjem.

Mladi par zdaj z nič več skrbi,
se veselo poroči,
Kapica rodi otroke tri
do konca sta živela srečne dni.

Manca Čavlek, 7. a

Rdeča kapica malo drugače

Rdeča kapica

Rdeča kapica se po gozdu sprehaja,
volk pa ne ve, kaj se dogaja.

Pride do nje in jo vpraša,
kaj jo v gozd prinaša.

Deklica odgovori:

»Babici se zelo vrti.«

Volk v trenutku odide,
da čimprej do babice pride.

Reče si: »starko bom pojedel
in se dodobra najedel.«

Počaka in potrka,
babica vrata odpre vsa mrka.

Volk v hipu usta odpre
in jo kar celo požre.

Misli si: »To je bilo premalo,
še malo bi mi pasalo.«

Hitro se preobleče
ter v naslonjač se zavleče.

Rdeča kapica kmalu vstopi
in k volku pristopi.

Vpraša: »Babica, zakaj imaš tako velika
ušesa?«

»Da te bolje slišim,« odvrne volk.

»Babica, zakaj imaš tako velike oči?«

»Da te bolje vidim.«

»Babica, zakaj imaš tako velike zobe?«
znova vpraša.

Volk skoči iz naslanjača

In reče: »Prilegli bi se mi hrana in pijača.«

Rdeča kapica vzame torbico in ga udari,
da volk zapaničari.

V grlu se mu zaleti

in babica na plano prileti.

Iz volka sta naredili preprogo,
ki prekriva talno oblogo.

Nika Skubic, 7. a

Dialogues made from titles of the songs

A: Little do you know
You are my sunshine, my happiness, my home
I am _ trully madly deeply _ falling _ in love _ with you
I want _ you and I _ happy together _ forever
Now I ask you
In the name of love
Will you marry me

B:

A: Say something

B: Oh! darling

You need me I don't need you

Have nothing left for you

Don't wanna be _ stuck with you

A: You'll regret this

B: lovely, IDGAF

Pesništvo v angleškem jeziku

Scene 1 (on the phone)

A: Hey brother!

B: Wassup

A: Where are you now

B: INDUSTRY BABY

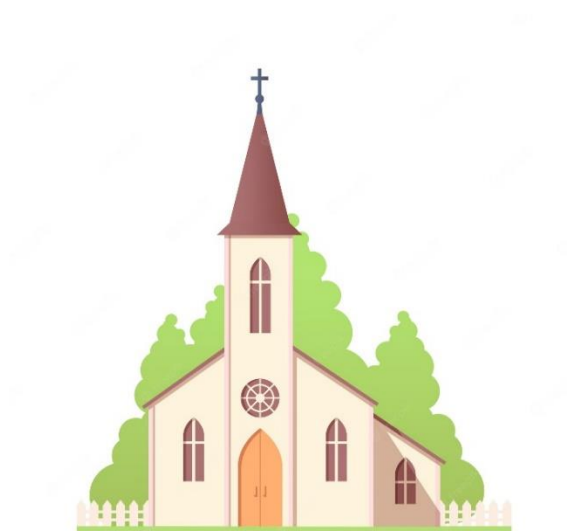
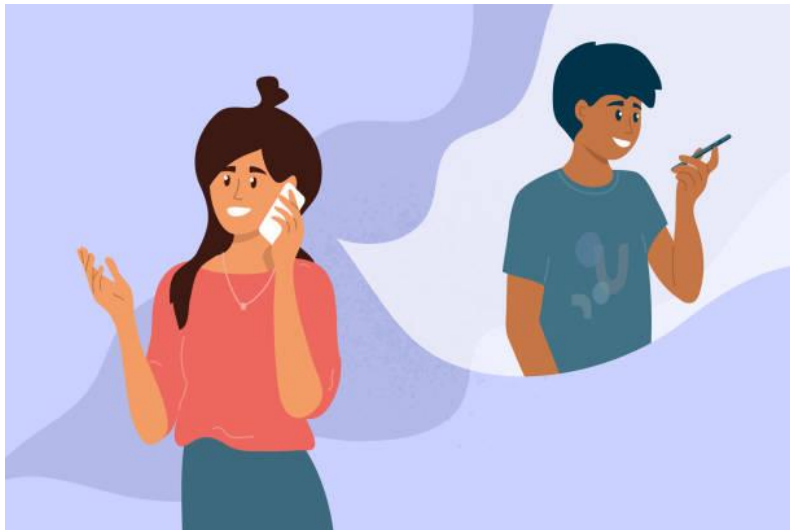
A: Bad habits

B: Take me to church

A: One call away

B: About damn time

A: On my way

Scene 2 (in the church)

A&B: Hallelujah

B: I wanna be your slave

A: good 4 u

Jesus: lay me down

A: love story

B: today my life begins

Jesus: Count on me

A: God's plan

Pesništvo v angleškem jeziku

Scene 3 (in heaven)

Jesus: I can't carry this anymore

B: Don't let me go

A: drama club

B: You're gonna miss this

Jesus: Feelings fade

B: traitor

Jesus: I need to be alone

B: listen before I go

I love you so

I don't think I'm okay

I fall apart

Jesus: Nobody likes moving on

B: I needed you

You said you loved me but you lied

I'm in love with you, sorry

Jesus: K

A: Go f*** yourself

(A&B are thrown out of heaven)

Lucy: What's up

James: Long time no see

Lucy: about damn time

James: Where are you now

Lucy: streets

James: I see

Lucy: I don't do drugs

James: mhm mhm

Lucy: no lie

James: How ya feelin

Lucy: good as hell _ what about you

James: I am lonely without you

Lucy: I will always love you

James: yes sir

Lucy: ocean eyes

James: I need _ maps!_ To find you

Lucy: goodbyes

Boy: Why am I like this?

Monster: Like what?

Boy: Falling leaves.

Monster: What do you mean?

Boy: Tired, lonely, hitting the ground.

Monster: Why?

Boy: Love.

Monster: Who?

Boy: Heartstopper.

Monster: Sorry.

Boy: Yeah.

Monster: Talk to me.

Boy: Why am I like this?

Monster: Wait.

Boy: Alone in my room.

Monster: Stop.

Boy: I can't carry this anymore.

Monster: Please,

Monter: Don't ...

Homan: Hello! What's going on?

Witch: I put a spell on you.

Homan: What do you mean?

Witch: I own you.

Homan: How?

Witch: I've already told you.

Homan: Let me go.

Witch: No.

Homan: You're crazy.

Witch: I know.

Homan: I need to go home.

Witch: See you later.

»Zlati« časi Vesele šole

Zlata Koren je vrsto let delala kot tajnica Vesele šole. O njej in njenem življenju se je z njo pogovarjala njena vnukinja Neja Koren, učenka OŠ Log - Dragomer.

Neja: Kje in kdaj si se rodila?

Babi: Rodila sem se 8. avgusta leta 1956 v Ljubljani.

Neja: Katero osnovno šolo si obiskovala?

Babi: Hodila sem na OŠ Hinka Smrekarja v Ljubljani. V moji mladosti je bila osnovna šola osemletka.

Neja: Katere šole si dokončala?

Babi: Po končani osnovni šoli sem se vpisala na trgovsko šolo. Ker sem praktični del šolanja opravljala v drogeriji, je bil moj strokovni predmet kemija.

Neja: Katero delo si opravljala?

Babi: Dve leti in pol sem delala v trgovini. Potem sem bila do upokojitve zaposlena pri Mladinski knjigi. Enajst let sem bila zaposlena pri Svetu knjige, potem pa sem šla na oddelek revij, kjer sem delala kot tajnica Vesele šole.

Neja: Kako je takrat potekala Vesela šola?

Babi: Vesela šola je potekala na treh nivojih. Najprej je bilo šolsko tekmovanje, potem občinsko in na koncu še državno. Državno tekmovanje je vedno potekalo v Cankarjevem domu. Na koncu so razglasili državne prvake, ki so prejeli lepe nagrade.

Neja: Kakšne so bile te nagrade?

Babi: To so bile različne knjige, družabne igre in izleti po Sloveniji. Tekmovalci so se najbolj veselili dodatnih točk za vpis v srednje šole. Takrat je še veliko učencev tekmovalo, a zdaj komaj kakšnega najdemo, ki bi se udeležil tekmovanja, saj žal ni več točk in tako privlačnih nagrad.

Neja: Koliko časa si že v pokoju?

Babi: V pokoj sem šla leta 2013 in od takrat naprej zelo uživam.

Neja: Kaj rada delaš v prostem času?

Babi: Zelo rada berem knjige, najbolj so mi všeč kriminalke in trilerji. Rada grem tudi na sprehod. Ker živim blizu Koseškega bajerja in Mosteca, se velikokrat odpravim tja.

Neja: Katere živali si imela v svojem življenju?

Babi: Ko sem bila še mlada, smo imeli doma kanarčke, papagaja skobčevko, dva polha, ki smo ju potem spustili v naravo, vrano in dve veverici, ki pa sta žal poginili. Kasneje, ko sem imela že sina, smo imeli še ribe in želvi. Pozneje sem imela še huskija po imenu Tara.

Neja: Za konec me zanima, če imaš kakšno sporočilo za mlade.

Babi: Mladim bi sporočila, da je življenje lepo, če si ga sami takega naredijo.

Neja: Hvala za pogovor.

Ljubljana, 5. 2. 2022

Neja Koren, 7. b

Intervju z Lenartom Škofom

Ljudem vseh ver je skupno iskanje povezanosti in varovanje šibkih ter nemočnih

V intervjuju, ki je pred vami, sem se pogovarjal s svojim očetom dr. Lenartom Škofom, ki je filozof, religiolog in teolog ter predsednik Društva za primerjalno religiologijo. Govorila sva o religijah in njihovi vlogi v sedanjem času.

Lev Škof: Zanima me, kdaj je bilo vaše društvo ustanovljeno in kdaj ste postali njegov predsednik?

Lenart Škof: Društvo za primerjalno religiologijo je bilo ustanovljeno leta 1990 z namenom, da bi v Sloveniji, ki je takrat postajala samostojna država, pokrivalo področje religije, ki je bilo v času komunizma slabo ovrednoteno. Predsednik društva sem postal leta 2009.

Lev Škof: Kaj je temeljni namen društva?

Lenart Škof: Društvo želi obravnavati različne religije, pri čemer nobeni ne daje prednosti pred drugimi. Društvo želi tako promovirati religiologijo in v slovenski družbi spodbujati medreligijski dialog ter podpirati sodelovanje med različnimi religijskimi skupnostmi in njihovimi pripadniki.

Lev Škof: Kaj vas pri religijah najbolj navdušuje?

Lenart Škof: Povsod po svetu najdemo religije v takšni ali drugačni obliki. Navdušuje me pa to, da skoraj brez izjeme in v vseh kulturah sveta najdemo zelo podobne vzorce razmišljanja in verovanja. Vsem je namreč skupno iskanje povezanosti med ljudmi in varovanja šibkih ter nemočnih med njimi. Ne maram pa tistih oblik ali celo zlorab religije, pri katerih se ljudje s svojo religijo bahajo, zasmehujejo druge religije ali pa celo religijo uporabljajo kot izgovor za nasilje in vojne.

Lev Škof: Katera religija pa vas najbolj zanima in navdušuje?

Lenart Škof: Po osnovnem prepričanju sem kristjan, sem pa se zelo veliko ukvarjal s staro indijsko religijo in v slovenski jezik iz sanskerta tudi prevedel stare indijske vedske spise - *Upanišade*. To so čudovita besedila, v katerih se stari indijski filozofi in teologi sprašujejo o svetu in naravi. Zelo pa me je pritegnil tudi budizem, veliko časa sem namenil tudi študiju indijskega in tibetanskega budizma.

Lev Škof: Za zaključek še eno vprašanje – kako mislite, da bi lahko ljudje preprečili spore med religijami in zlorabe vere za nasilna dejanja?

Lenart Škof: To je zelo dobro in pomembno vprašanje. Samo ena pot vodi do rešitve tega problema – in to je izobrazba. Če otroke izobražujemo v šolah, ki ne smejo biti strogo verske šole, in če jim podajamo široko znanje o različnih religijah, potem ne bodo nikoli postali nestrpni do drugih religij.

Lev Škof: Hvala za nadvse zanimive odgovore.

Lev Škof, 7. b

Karate je naša strast

V karate klubu Ljubljana je potekalo tekmovanje. Videli smo, kako trener, Uroš Rozman, spodbuja svoje izbrance in jih pripravlja na tekmo. Po zmagi tekmovalke, ki jo g. Rozman trenira, ga je Živa Kristančič spraševala o karateju in njegovem življenju.

Živa: Gospod Uroš Rozman, kdaj ste začeli trenirati karate in približno koliko let ste bili takrat stari?

Uroš Rozman: Karate treniram od leta 1984 v karate klubu Ljubljana. Na začetku je bil moj trener Ciril Klajnšček, takratni glavni trener in predsednik karate kluba Ljubljane. Star sem bil trinajst let.

Živa: Bili ste na različnih tekmovanjih. Ali ste uživali v tem?

Uroš Rozman: Seveda sem užival v tem. Če ne bi užival v tem, ne bi prišel do osmih naslovov državnega prvaka in ne bi bil tako uspešen na nobenem tekmovanju. Karate me je naučil živeti. Znal sem se umiriti in obvladovati jezo ter se naučil skriti strah.

Živa: Katero tekmovanje Vam je najbolj ostalo v spominu?

Uroš Rozman: V spominu mi je najbolj ostalo tekmovanje v Riu de Janeiru leta 1997. Takrat sem se uvrstil med najboljših 16 na svetovnem članskem prvenstvu.

Živa: Kaj ste po izobrazbi in kaj Vas je pripeljalo do tega?

Uroš Rozman: Po izobrazbi sem profesor športne vzgoje. Rad se ukvarjam z mladimi in sem tudi ravnatelj na OŠ Mirana Jarca. Poleg tega sem učitelj športne vzgoje in trener v karate klubu Ljubljana.

Živa: Od katerega leta naprej ste trener?

Uroš Rozman: Trener sem od leta 1993. V letih 2000 in 2001 sem bil tudi trener mladinske selekcijske slovenske reprezentance. Bil sem član IO Karate zveze Slovenije v letih od 2006 do 2008.

Živa: Kakšen pas imate pri karateju?

Uroš Rozman: Imam črn pas. Poskušam in veliko treniram, da mi bo uspelo opraviti 4. dan. Pri tem me ovira nekaj poškodb, katere poskušam odpraviti s terapijami.

Živa: Kaj pomeni 4. dan pri črnem pasu?

Uroš Rozman: V našem klubu moraš najprej opraviti "tri črtice" – tri izpite, da lahko dobiš prvi barvni pas rumene barve. Nato sledijo oranžen, zelen, moder, rjav, na koncu pa še črn pas. Po končanem izpitu za črn pas se lahko odločiš in nadaljuješ z dani.

Živa: Ali imate poleg karateja še kakšen drug hobi?

Uroš Rozman: Seveda! Zelo rad potujem po svetu z mojo ženo in hčerkama. Nazadnje smo bili v Maroku in bilo mi je zelo všeč. Bili pa smo tudi že na Kubi, v Omanu ...

Živa: Hvala, ker ste mi odgovorili na nekaj vprašanj o svojem življenju in imejte lep dan še naprej.

Dragomer, 21. 3. 2022

Živa Kristančič, 7. b

Uresničevanje sanj

Starše sem že dolgo prepričevala, da bi mi dovolila iti v Anglijo na enega od koncertov mojega najljubšega pevca. Seveda se nikoli nista strinjala, saj nihče od njiju ni znal dovolj dobro angleško, da bi se tam lahko tekoče sporazumeval, sama pa še nisem mogla iti, ker še nisem bila polnoletna. Tako sem se po petih letih, ko sem ravno dopolnila devetnajst let, odločila odpraviti sama. Starša me nista želela spustiti same in tako smo se marca odpravili vsi skupaj.

Sama sem bila presrečna, že ko smo prestopili z letala na angleška tla. Najbolj sem se veselila pogovarjanja z domačini. Nastanili smo se v hotelu The Red Lion blizu mestnega centra Doncaster. Tam so imeli še poseben yorkshirski naglas, katerega sta starša še težje razumela, zato sem sporazumevanje prevzela jaz.

Naslednji večer smo se odpravili z moje strani na težko pričakovan koncert. Na moje presenečenje je ati precej užival, mami pa se je vse zdelo preglasno in nesmiselno. Hotel smo imeli rezerviran za dva tedna, tako da smo se odločili, da se odpravimo in si ogledamo nekaj znamenitosti.

Ogledali smo si Big Ben, Londonski most in kraljeve botanične vrtove, nad katerimi je bila mami navdušena, saj obožuje rože. Nazadnje pa smo šli še na Londonsko oko. Zvečer smo se večkrat odpravili po mestu in videli tudi kraljeve stražarje. Po koncu prvega tedna sta starša spoznala, da tujina le ni tako strašna.

Med vsem tem časom sem se naskrivaj pozanimala o družinah v bližini, pri katerih bi lahko ostala kot Au-pair. Ko mi je družina Tomlinson odpisala, da bi me z veseljem sprejeli, sem to povedala tudi atiju in mami. Na začetku sta bila zelo proti, a sem ju nekako do odhoda uspela prepričati, da sta mi dovolila ostati. Dala sta mi nekaj denarja in mi pustila ostati pod pogojem, da ju pogosto pokličem.

Vselila sem se k družini Tomlinson, ki so jo sestavljali Edward, William in njuna posvojena otročka Freddie in Felicite. Družina ne bi mogla biti bolj popolna zame. Bili so zabavni, srečni, ljubeči in zaščitniški ljudje s posebnim smislom za humor. William in Edward sta mi pomagal najti službo in tako sem se že naslednji mesec zaposlila v domači pekarni in spoznala veliko ljubečih ter prijetnih ljudi. Seveda pa sem večino časa preživela z njunima otrokoma, ki sta mi kmalu postala kot bratec in sestra.

Za božič sem se odpravila domov, saj smo ta čas vedno preživeli vsi skupaj. Prišla sta tudi moja brata in sestra z družinami in tako smo nadoknadili vse za nazaj.

Dan pred novim letom sem se odpravila nazaj v Doncaster kljub nasprotovanju družine. Še posebej so nasprotovali paru, pri katerem sem živela. Tam smo skupaj praznovali novo leto, ki je bilo obdano s snegom in veseljem. Nič pa ne prekosi svetlečih očk Freddija in Felicite pri odpiranju daril.

Tako sem z njimi hodila na potepe, nogometne tekme, razne koncerte in seveda šolske predstave. Našla sem si novo družino, s katero smo uživali vsak dan posebej.

Ema Božič, 9. b

Selitev v Grčijo

Vse se je začelo 25. 6. 2021, ko smo bili za dan državnosti doma. Mami, oči, brat in jaz smo zunaj na terasi igrali monopoli in se pogovarjali. Tema je bila morje. Mami je spraševala, v katere države si z bratom želiva iti oziroma ali obstaja država, v katero bi si želela preseliti. Brat se nasmejal in rekel, da mu je tukaj v Sloveniji čisto v redu, jaz pa sem rekla, da bi se želela preseliti na Finsko, saj je v povprečju na Finskem štiri mesece konstantno sneg, pri nas pa ga je vsako leto manj. Zanimivo je, da obožujem zimo, moja starša pa obožujeta poletje.

Nekaj časa smo se pogovarjali o Finski in o vsem tem, kaj bi si z bratom želela v prihodnosti. V nekem trenutku sem starša vprašala, kam bi si onadva želela preseliti. Mami in oči sta odgovorila, da bi se v prihodnosti želela preseliti v Grčijo, saj obožujeta morje in sredozemsko podnebje.

V Grčiji smo skupaj bili že dvakrat, enkrat na Rodosu in drugič na Zakintosu. Res je, da smo se imeli ZELO dobro, vendar ne vem, če bi lahko živela nekje, kjer so poletja suha in vroča, zime pa kratke in mile.

20. 7. 2022 smo se z družino preselili na Kreto, kjer sta si mami in oči kupila družinski hotel, saj sta si to že od nekdaj želela, da bi lahko imela svoj družinski hotel, v katerem bi skrbela zanj in za goste. Jaz sem v Sloveniji končala osnovno šolo, brat pa srednjo šolo. Tudi v Grčiji sva še naprej šolala.

Meni in očiju je bila na Kreti najbolj všeč zgodovina, mami in bratu pa morje in plaže. Vsak dan smo se po šoli in službi odpravili na plažo, kjer smo se spočili. Zvečer pa smo večkrat šli v mesto na sprehod in sladoled.

Vsi smo si hitro našli prijatelje in se naučili grškega jezika. Poleg lepih plaž pa nam je bila všeč tudi hrana, kultura, narava in ljudje.

Po končani srednji šoli in bratovi fakulteti se je brat vrnil v Slovenijo, mi trije pa smo ostali v Grčiji, a smo med poletnimi in zimskimi počitnicami vedno prišli na obisk k sorodnikom v Slovenijo.

Po vseh tem letih sem v Grčiji vzljubila poletje in morje. Ko sem bila stara 25, sem se preselila na Finsko, kamor sem se že od majhnega želela preseliti. Sicer sem na začetku pogrešala morje, vendar sem se zelo hitro navadila na sneg in zimo.

Lana Vasić, 9. b

Moja domovina – hodim po naši rodovitni zemlji

Moja dobra prijateljica se je preselila iz Slovenije v tujino. Med pogovori preko telefona ali Zooma mi je večkrat rekla,

kakšno srečo imamo, da živimo v tako lepi in razgibani deželi ter da komaj čaka, da se spet vrne. Nemalokrat sem premišljevala o tem, kaj sploh mi želi povedati. Vse se mi je zdelo samoumevno. Potem sem tudi sama postala bolj pozorna na lepote naše domovine, na našo zemljo, razgibanost pokrajine in še mnogo drugega, kar našo deželo loči od ostalih.

Že v zgodovini so mnogi slovenski avtorji različnih literarnih del pisali o naši lepi deželi, čudoviti pokrajini in dobrih ljudeh. Zavedali so se koristi naše zemlje, ki nam lahko pomaga k boljšemu življenju. Na primer že Valentin Vodnik je v obdobju razsvetljenstva v domoljubni pesmi Dramilo opisal našo deželo, zemljo, njeno lego, polje, vinograde, gore in morje ... Slovence pa je nagovarjal k delovnemu življenju, ki bo prineslo srečo.

Vse skupaj mi je postajalo zanimivo in začela sem razmišljati. Imamo zelo pestro in dobro ohranjeno naravo. Na majhnem ozemlju živi mnogo rastlinskih in živalskih vrst. Slovenska zemlja nam daje veliko možnosti, da si pridelamo hrano, ki jo potrebujemo za življenje.

Ko se peljem po bližnjih vaseh, opazim, da ima skoraj vsaka hiša pisan vrtiček, kjer gojijo raznovrstno zelenjavo. Zelenjavni vrtički krasijo dvorišča hiš in vrtičkarstvo ima marsikateri Slovenec tudi za hobi. Ljudje z veseljem obdelujejo zemljo in na vrtovih preživijo veliko svojega časa predvsem spomladi in poleti. Vrt je marsikomu v ponos. Vidim veliko sadnih dreves, ki dopolnjujejo zelenjavni vrtiček, ljudem pa dajejo še dodatne vitamine za zdravo življenje. Vse to ima velik pomen, saj si ljudje tako sami pridelajo vsaj delček hrane, ki jo potrebujejo za preživetje.

Pri nas se prepletajo različne vrste podnebja, geološke strukture, velike višinske razlike, opazimo pa lahko tudi raznovrstnost prsti. Vse to vpliva na vrsto pridelkov, ki jih gojijo v različnih pokrajinah. Na poljih in njivah na ravninskih območjih kmetje pridelujejo koruzo, pšenico, krompir, zelje, buče ... V hribovitih predelih pa so zaradi naklona površja in hladnejšega podnebja slabši pogoji za poljedelstvo. Tudi obdelovanje površin je težje. V sadovnjakih v gričevnatem svetu najdemo jabolane, hruške, breskve in češnje. Na štajerskih in primorskih gričih gojijo vinsko trto. Največ njiv z žiti je v vzhodni Sloveniji. Na kraškem površju je zaradi pomanjkanja površinske vode poljedelstvo ovirano in je možno le v vrtačah, uvalah in na robovih kraških polj.

Ob vsem tem pa so pridelovalci hrane zelo odvisni tudi od vremena. Lansko leto je bilo tako težko najti primorske jagode in marelice. Kupovali smo predvsem uvožene. Na skromno letino sadja vpliva spomladanska pozeba, mrzla pomlad in poletna suša, včasih pa jo oklesti tudi toča.

Zdi se mi, da ima danes pridelava hrane na slovenski zemlji še večji pomen kot pred leti. Razlog za to so negotove gospodarske razmere in vojna v Ukrajini. V časopisu sem prebrala, kako pomembna za nas je samooskrba s hrano. Pomembno je, da bi ohranili primerna kmetijska zemljišča in površine za pridelavo hrane. Doseči bi morali čim višjo stopnjo samooskrbe, s čimer bi povečali prehransko varnost. To bi imelo velik pomen tudi za prihodnost našega naroda.

Moja prijateljica je imela res prav. Naša dežela je lepa in razgibana, naravni dejavniki, med katere sodi tudi naša rodovitna zemlja, pa nam omogočajo, da si doma z malo želje in volje ustvarimo svoj vrtiček. Ta nam podarja pridelke in nas osrečuje.

Tara Wolf, 8. b

Naša zemlja je naše bogastvo

Tjaša Zorc, 9. a (relief)

V Sloveniji imamo bogato naravno dediščino: morje, ravnine, alpski in kraški svet in drugo. Posledično smo se tudi ljudje na drugačne naravne danosti drugače prilagodili. Naša zemlja je tako bogata, da je večina ljudi včasih živela samo od nje in nekateri ljudje še danes tako živijo.

Moja stara mama živi na Dolenjskem in ima pred hišo ter malo stran od nje pri zidanici vinograd. V zidanici imamo tudi sode shranjenega vina. Za vinograd pa je treba redno skrbeti in da pridemo do samega vina, je potrebno skozi celotno leto skrbeti za vinograd.

Postopek se prične decembra, ko je potrebno trto obrezati in jo privezati ob kamnite kole. Od maja do avgusta poteka občasno škropljenje vinograda. Septembra je nato trgatev, ko grozdje potrgamo, ga zmeljemo in ga stisnemo v stiskalnici za vino, da nastane mošt. Oktobra mošt prvič pretočimo in po končanem vretju dodamo še žvepleno kislino. Na praznik svetega Martina, 11. novembra, mošt postane vino. Januarja izmerimo vsebnost žvepla v vinu, nato drugič pretočimo vino in mu glede na rezultate meritev dodamo žvepleno kislino. Med letom vsaka dva meseca merimo vsebnost žvepla in ga po potrebi dodajamo. Ves čas pa je treba spremljati tudi vonj in okus vina ter ga nato po potrebi zdravimo s potrebnimi pripomočki. Tako poteka pridelava vina skozi celotno leto. Nekaj vina se nato proda in se od tega malo zasluži, nekaj pa ga shranimo, saj se držimo načela »bolj je žlahten, boljši je.«

Poleg vina pa se veliko pridelkov v Sloveniji pridelava tudi na vrtovih in poljih. Tam lahko pridelamo hrano za vsakdanje življenje. Na poljih in vrtovih se v Sloveniji večinoma prideluje solata, krompir, paradižniki, fižol, koruza, pšenica, korenje in raznorazna zelišča. Na ravnini so v večini polja, na gričih vinogradi, vse je odvisno od zemlje in reliefa.

V Sloveniji je tudi Ljubljansko barje, kjer je zemlja bolj vlažna, zato je tam zopet drugačen način obdelovanja zemlje. Zaradi toliko raznolikega površja se posledično tudi sama pridelava od kraja do kraja razlikuje.

V preteklosti je bila vsa ta pridelava različnih pridelkov na različnih delih Slovenije bolj pogosta. Tako je bilo, ker je večina ljudi živela na podeželnih, ker niso imeli denarja ali izobrazbe, da bi šli živeti v mesto. V starih časih tudi ni bilo toliko tovarn, kjer bi vse pridelke naredili in nato kupili po nizki ceni. Tako so bili večinoma odvisni od svojih pridelkov, ki pa so v veliki meri odvisni tudi od vremena, zemlje in potrebnih oziroma nepotrebnih živali.

Dandanes se vse več mladih preseljuje v mesta, tako da imajo kmetije v lasti v večini le še starejši ljudje oziroma tudi nekaj mlajših. Samooskrbno kmetijstvo na sploh ni več tako cenjeno, kot je bilo včasih, saj je dandanes veliko tovarn in strojev, ki opravijo veliko stvari in del namesto nas.

Odvisno od mladine je, koliko se bodo v prihodnosti zavzeli za naše pridelke in koliko bodo znali spoštovati ter uporabljati naše naravne danosti. Tudi danes nekateri mlajši podedujejo polja, vinograde ali kmetije od svojih staršev ali starih staršev. Če bodo mladi dobro ohranjali, kar so začeli in oskrbovali naši predniki, je naša zemlja v dobrih rokah. Na mladih svet stoji.

Zarja Zaplata, 8. a (relief)

Če uničimo prst, bomo uničili planet

Veliko ljudi na zemlji se preživlja s samooskrbo in tako je že od prazgodovine. Za to so poleg dela in znanja potrebni tudi zunanji dejavniki, kot na primer rodovitna prst - humus, podnebje, svetloba (za proces fotosinteze) in voda z mineralnimi snovmi. Humus nastane z razpadanjem odmrlih delov rastlin in živali. Pri tem sodelujejo živi organizmi, kot so npr. bakterije, glive in nekatere živali v tleh. Na nastanek vplivata tudi toplota in vlaga.

Poznamo veliko tipov prsti. Nekatere so bolj rodovitne, nekatere manj. Tipi in njihova razporeditev so odvisni zlasti od naklona reliefa, nadmorske višine ter delovanja površinske in talne vode. V nižjih legah jih je močno preoblikoval človek. Prst poleg podnebja močno vpliva na rastje, zato se v rastlinah zrcalijo lastnosti prsti. Kot primer vzemimo recimo trto enake vrste. Iz te trte na kraških tleh pridobivajo vino teran, na istrskih pa zaradi vpliva prsti, ki jo imenujemo »terra rosa«, iz istovrstne trte pridelujejo vino refošk.

V Sloveniji poznamo več tipov prsti. Ena od teh je prst, ki je značilna za dinarski svet. Ta je težka in ilovnata, na nekaterih predelih pa tudi peščena in debela. Prst v panonskem svetu je najrodovitnejša prst v Sloveniji. Poznamo tudi prst, ki jo najdemo v primorskem svetu. Le-ta je kisl. Imenujemo jo tudi rankerjeva prst. Poznamo še prst v alpskem in predalpskem svetu, ki je rahlo kisl zaradi apnenca. Vsebuje tudi veliko kamenja in je ni veliko. Ta tudi ni primerna za kmetijstvo.

Potrošniki radi kupujemo zelenjavo in sadje, ki je lepo na pogled. Dostikrat niti ne pomislimo, kje je ta hrana bila, predno je prišla na trgovske police, koliko kilometrov je prepotovala, kolikokrat je bila poškropljena z različnimi strupi in ali je ta rastlina sploh srečala prst. Tega se na žalost skoraj nihče več ne vpraša. Velikokrat gledam po trgovinskih policah in opazim, da je le malo artiklov domače (slovenske) pridelave. Solata je iz Italije, češnje iz Čila, jabolka iz Poljske ... Dostopnost različnih vrst sadja in zelenjave s celotnega sveta predstavlja zelo resno težavo za slovenske pridelovalce domače hrane.

V Sloveniji pridelujemo veliko vrst zelenjave in sadja. V vsaki pokrajini je od podnebja in tudi prsti odvisno, kaj najbolj uspeva. Tako se na primorskem koncu ponašajo predvsem s sadjem in grozdom, na Gorenjskem obilno pridelujejo krompir, Prekmurje je žitnica Slovenije, Štajerska in Dolenjska pa nas navdušujeta z jabolki in hruškami.

V Sloveniji prevladujejo manjši domači pridelovalci, ki gojijo veliko različnih vrst zelenjave in sadja, zato ne morejo biti tako konkurenčni kot veliki tuji proizvajalci hrane, ki se po navadi usmerijo v eno vrsto pridelkov (žito, krompir, paradižnik ...). Pri tem seveda uporabljajo veliko raznih kemikalij, ki niso najbolj zaželeni, prav tako pa z njimi uničujejo prst. Posledično domači pridelovalci prodajajo izdelke po višjih cenah. Pridelki so za oči manj privlačni, saj niso toliko škropljeni. Ko pa primerjaš okus industrijsko pridelanega sadja in zelenjave z domačim, pa ti, manj privlačni sadeži, gotovo zmagajo. Seveda pa je pri nas pozimi manj domačih pridelkov kot v drugih letnih časih. Takrat smo »prisiljeni«, da kupujemo pridelke iz uvoza, če hočemo jesti svežo zelenjavo ali sadje.

V trgovinah v Sloveniji imamo na pridelkih, ki so 100-odstotno pridelani v Sloveniji, oznako »Izbrana kakovost Slovenije«. Ti pridelki so po navadi dražji, ampak po mojem mnenju se jih splača kupiti, ker menim, da so bolj kvalitetni. Ljudje, ki živijo v blokhi in nimajo svojih vrtov, imajo trgovine za glavni vir zelenjave in sadja. Ostali, ki živimo izven velikih mest in imamo svoje vrtove, pa imamo večjo srečo in privilegij. Vemo namreč, kaj pomeni solata z okusom in kako okusne so sveže utrpane češnje z drevesa poleg domače hiše. Poleg tega pa se v obdobju, ko sadje in zelenjava raste, z obdelavo tal in skrbjo za rastline tudi čisto lepo »razmigamo«, saj je potrebno na vrtu marsikaj postoriti, da lahko ob primernem času pobere pridelke.

Pozimi, ko pridelkov na vrtu in njivah ni več, kupujemo solato iz trgovine, ki niti približno ni tako okusna kot domača, in komaj čakamo, da bo spet pomlad in z njo solata z domačega vrta. V vsakem primeru pa mislim, da je domača hrana veliko boljša kot kupljena in jo moramo ceniti.

Vsako leto konec aprila (22. april) praznujemo svetovni dan Zemlje. Ena od tem letošnjega dneva Zemlje je bila tudi skrb za kmetijska tla – rodovitno prst, ki po celotni zemeljski polobli izginja. S tem z obličja planeta izginjajo ali so izginile številne rastlinske in živalske vrste. Vsako minuto se v puščavo spremeni obdelovalna površina v velikosti 30 nogometnih igrišč. Ko iz tal izgine humus, je ogrožen glavni vir naše hrane in s tem življenje, kakor ga poznamo. Po podatkih Združenih narodov bi bilo lahko do leta 2050 uničenih več kot 90 % tal v svetovnem merilu, če ne spremenimo načina ravnanja s prstjo.

Živa Vehar 9. a (relief)

V preteklosti so se ljudje bojevali predvsem za preživetje. Dandanes pa se bojujejo zaradi želje po denarju, moči in vplivu. Mlade generacije v razvitem svetu na srečo zaenkrat še ne poznamo krize zaradi pomanjkanja osnovnih virov za preživetje, kot sta hrana in voda, ampak že moji stari starši predvsem pa njihovi starši so to občutili. Slovenci imamo srečo, da živimo v delu sveta, kjer izguba rodovitnosti prsti še ni tako problematična in zaradi tega se morda ne zavedamo, kako s pozidavo najboljše kmetijske zemlje ogrožamo prihodnje rodove. V tem globalno povezanem svetu bodo močnejše oboroženi ali bolj bogati s silo ali denarjem zavzemali zemljo in s tem hrano tam, kjer jo bodo dobili. To pomeni, da smo ogroženi vsi.

Danes smo priča vojni v Ukrajini, ki lahko pomeni lakoto v številnih delih sveta, saj bo rodovitna prst ostala neobdelana. Leta 2050 pa bo naša generacija imela otroke, ki bodo nekako naših let in močno upam, da bodo tudi oni lahko okušali hrano, ki bo zrasla iz rodovitne prsti.

Živa Kristančič, 7. b

NOVIČKE IZ ŠOLSKE KNJIŽNICE

Šolsko leto se bliža h koncu, zato ste v šolsko knjižnico morali vrniti vse knjige – nekaj zamudnikov še potrpežljivo čakam.

Kljub epidemiji sem zaradi super obiska šolske knjižnice pripravila nekaj zanimivih podatkov.

V šolskem letu 2021/22 ste si učenci izposodili **5853 knjig**, kar pomeni, da si je vsak naš član izposodil povprečno 12 knjig.

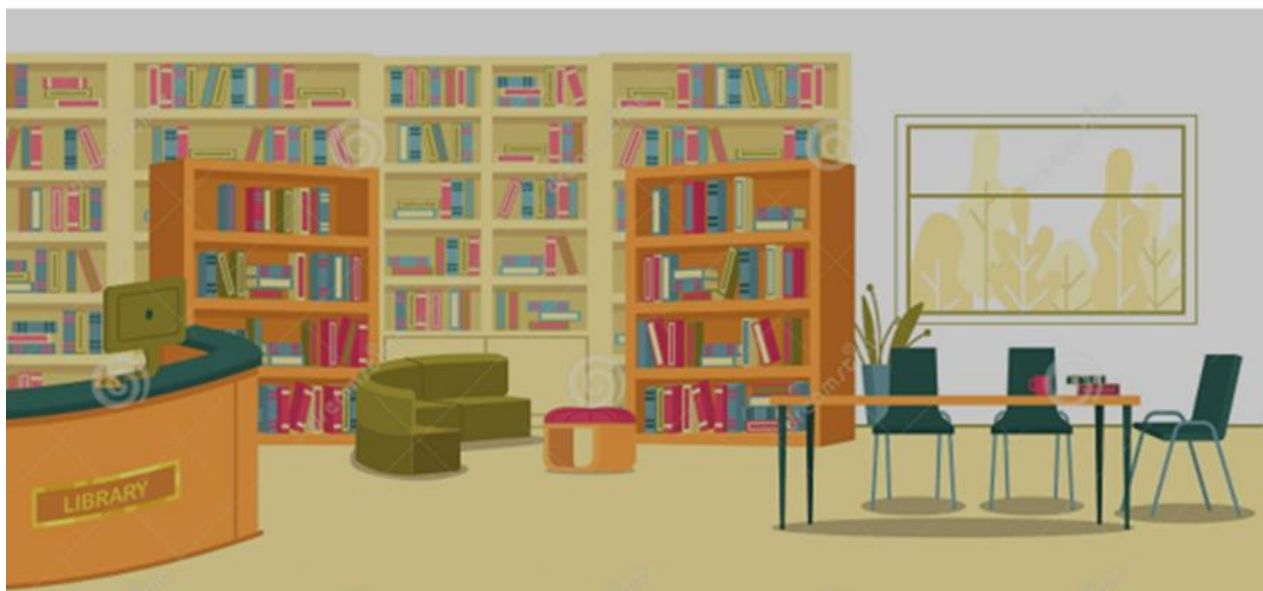
V mesecu **novembru** je bilo izposojenih največ knjig, najmanj pa v mesecu februarju.

Največ knjig so si v tem šolskem letu izposodili učenci **4. b, 3. b** in **4. a** razreda. Najbolj zvesti obiskovalci knjižnice so **učenci 4. b**, ki so si v letošnjem šolskem letu izposodili kar **1430 knjig**. Super bralci, ni kaj! Starejši učenci bi si morali vzeti zgled, ker so po izposojah daleč daleč zadaj.

Najbolj izposojena knjiga letošnjega šolskega leta je bila **Garfield** (kar cela zbirka), ki ji sledi roman Gremo mi v tri krasne.

Knjižničarka Urška Jesenko

Koliko meniš, da meri najmanjša knjiga na svetu?

Odgovor najdeš na koncu glasila.

S KNJIGO NA POČITNICE

Počitnice so čas, ko odmislimo vsakodnevne skrbi, čas, ko počnemo kar nas zanima, čas, ko raziskujemo, potujemo... Počitniški čas pa je tudi čas za branje; kaj je lepšega kot se v senci zlekniti v ležalnik in vzeti v roke napeto knjigo, ki nas popelje v različne svetove. Za učence vseh starostnih stopenj sem pripravila izbor poletnega branja, s katerimi vas želim še dodatno navdušiti za svet branja, svet čudežnega popotovanja. Mogoče najdete kakšen naslov tudi zase.

Za učence prvega triletja:

1. Kos, Gaja: **NE POZABI NA NASLOV!**

Ta neobičajna knjiga je polna komičnih domislic. Zelo primerna je za družinsko branje, ki se bo končalo s krohotanjem v naročju. Lahko pa ob tej neobičajni slikanici spoznavamo, kako sicer nastajajo slikanice in kaj jih sestavlja - kdo je pozabil napisati besedilo? Kaj vse v knjigi manjka? Kdo pa je opravil svoje delo?

(Vir: <https://www.emka.si>)

2. Sitar, Ana: **VELIKA KOSMATA ZELENA USTA**

Govori se, da je v gozd prišel medved, in govori se, da ima velika kosmata zelena usta. Pa jih ima res?

Ko zgodba potuje od ust do ust, se lahko določeni deli in podrobnosti zelo spremenijo ali popačijo, kar utegne močno izkriviti prvotno sporočilo. Pričujoča knjiga odpira razmislek o pomenu govoric in posledicah, ki jih lahko povzročijo.

(Vir: <https://epistola.si/>)

3. Small, Steve: **RACA, KI NI MARALA VODE**

Raca ni podobna racam. Ne mara vode. Prav dobro se počuti na suhem in toplem in z dobro knjigo. Sama. Toda neke nevihtne noči se pred njenimi vrati znajde izgubljena žaba. Bosta skupnih moči našli njen dom? Mogoče med potjo sklenili še prijateljstvo?

(Vir: <https://zalozba-zala.si>)

4. Peroci, Ela: **MED PRAVLJICE**

Stoto obletnico rojstva Ele Peroci praznujemo s knjigo Med pravljice – zbirko njenih najlepših in znanih pravljic. Med njimi je šest legendarnih slikanic z izvrstnimi ilustracijami, ki so se vtisnile v spomin več generacij otrok pri nas.

(Vir: <https://www.mladinska-knjiga.si>)

5. Štefan, Anja: **MEDVED IN KLOBUK**

Močna in slikovita zgodba dveh izjemnih ustvarjalk Anje Štefan in Ane Zavadlav, v kateri spremljamo hudomušnega medveda, ki ima nov, prelep rdeč klobuk. A nekega dne mu ga odpihne veter ...

Za učence drugega triletja:

1. Pilkey, Dav: **STRIPOVSKI KLUB MAČJEGA MULCA**

Še ena zbirka Dava Pilkeya, »očeta« mega uspešnic kapitana Gatnika in Pasjega moža – Stripovski klub Mačjega mulca! Paglavci v njem ustvarjajo na veliko: preizkušajo najrazličnejše tehnike pri risanju stripov, pri čemer jim pomaga potrpežljivi Čofko. Vmes se zgodi cel kup zabavnih reči in se tudi marsičesa nauči.

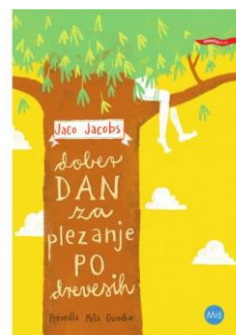

2. Griffiths, Andy: **52-NADSTROPNA HIŠICA NA DREVESU**

Neverjetna hišica, v kateri živi Andy in Terry, nenehno raste; dodala sta ji trinajst novih nadstropij, vključno s sobo za razbijanje lubenic, s strojem za valove, z igro "Kače in lestve" v naravni velikosti (s pravimi lestvami in pravimi kačami), izstreljevalnikom korenja na raketni pogon, z akademijo za urjenje nindža polžev in najmodernejšo detektivsko agencijo z vso najmodernejšo detektivsko tehnologijo, kar je prava sreča, ker morata razrešiti VELIKO skrivnost: kje je gospod Veliki nos? Kaj torej še čakate? Kar hitro gor!

3. Jacobs, Jaco: **DOBER DAN ZA PLEZANJE PO DREVESIH**

Marnus ima dovolj tega, da je neviden, da živi v senci svojih bratov. Starejši brat je dober pri postavljanju plavalnih rekordov in lomljenju dekliških src. Mlajši brat je že zdaj premeten poslovnež, ki ga je z ukano pripravil do tega, da bo vse poletje pomival posodo. A ko se nekega jutra na pragu s peticijo pojavi dekle po imenu Leila, se začne nepričakovana pustolovščina. Marnus ima končno priložnost biti opažen.

4. Mebs, Gudrun: **POČITNICE SAMO Z OČKOM**

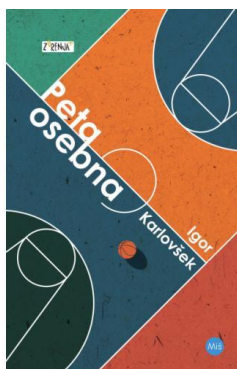
Maja se odpravlja na prve počitnice s svojim vedno zelo zaposlenim očkom. Oddih načrtujeta v fini počitniški hišici, kjer bo Maja jahala ponije, medtem ko bo "daddy" lenaril ob bazenu. Vendar jima nekaj prekriža načrte - na srečo!

5. [Mitrevski](#), Ivan: **ŽANOV SUPER MEGA FANTASTIČNI POTEPO PO ZGODOVINI SLOVENIJI**

Zbirka kratkih stripov o pomembnih in manj pomembnih epizodah iz zgodovine Slovenije od pradžine do polpretekle zgodovine. Priporočljivo za otroke in odrasle od druge triade naprej. Pri nastanku je sodelovalo 16 slovenskih muzejev in ena galerija, ki so na koncu knjige tudi kratko in jedrnato predstavljeni. Zabavno! Poučno! Fulšponsko!

Za učence tretjega triletja:

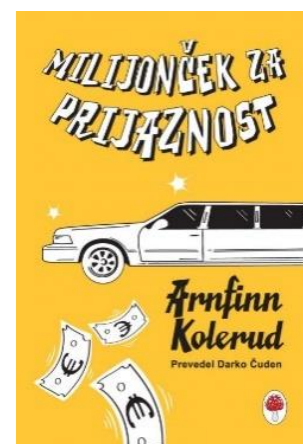

1. Karlovšek, Igor: **PETA OSEBNA**

Domen zaradi maminih finančnih težav konča tako rekoč na koncu sveta – v Selcih. Tam ga čakajo nov dom, nova šola in novo košarkarsko igrišče. Domen je namreč obetaven športnik, ki živi samo za košarko. Toda nekega dne se njegov svet postavi na glavo, nepričakovani dogodki pa usodno zarežejo v njegovo prihodnost.

2. [Kolerud](#), Arnfinn: **MILIJONČEK ZA PRIJAZNOST**

Nekega povsem običajnega dne Frank in mama zadeneta na loteriji. Štiriindvajset milijonov! Ko se razve, kdo sta srečna dobitnika, je njunih običajnih dni konec. Mama si želi prijaznih ljudi, zato obljubi najprijaznejšemu v skupnosti nagrado – milijon kron. Med otroki in odraslimi se začne tekma. Tekma v prijaznosti. Tekma za denar. Humorno napisan roman dobro razkriva človeške značaje, slabosti in veličine, in odpira mnoga vprašanja. Osrednje je gotovo eno. Je denar res sveta vladar?

Novice iz šolske knjižnice

3. Gomboc, Mateja: **BALADA O DREVESU**

Roman je napisan v obliki prvoosebne pripovedi/izpovedi gimnazijke Ade, ki jo nekega torka doleti tragedija – njen fant Majk stori samomor. Ada prihaja iz urejene, a nekoliko hladne družine – dekle ima občutek, da sta starša sama sebi dovolj in v zvezi s hčerama le opravljata starševske dolžnosti. Ima pa topel odnos z mlajšo sestro, pa čeprav je le-ta njeno nasprotje – brezskrbna in družabna, zanjo je vse enostavno. V nasprotju z njo je Ada pretirano zaskrbljena, kot vrhunska violinistka pa za druženje niti nima časa. Najbližja ji je govorica glasbe in njenega inštrumenta, kar v osnovni šoli kmalu postane podlaga za zbadanje med vrstniki. V srednji šoli ji gre po tej plati bolje, a zares vse spremeni šele Majk, karateist in kitarist, ob katerem je zmožna zaživeti tudi nekoliko drugače. Dokler nekega dne on ne odide, Ada pa spet ostane sama. Sama z množico vprašanj, z občutkom krivde in silovitimi čustvi, ki nihajo od žalosti do jeze. Zakaj, zakaj, zakaj?

(Vir: <https://www.miszalozba.com>) **Knjiga je prejela nagrado desetnica 2022.**

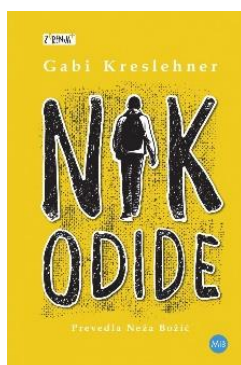
4. Jägerfeld, Jenny: **KRALJICA SMEHA**

V romanu spremljamo dvanajstletno Sasho, ki je nedavno izgubila mamo, katera si je po borbi s trdovratno potrlostjo vzela življenje. Edinka, ki je ostala sama z obupanim očetom, se spopada z občutki jeze, nemoči, krivde, zapiše celo seznam stvari, ki jih ne bo več počela, da ne bi postala takšna kot mama. Zanimanje žalosti pa traja le nekaj časa, kljub ljubeči pomoči sorodnikov in zveste prijateljice nekega dne solze pritečejo kot hudournik ...

(Vir: <https://zalozba-zala.si>)

5. Kreslehner, Gabi: **NIK ODIDE**

Nik je tipičen izobčenec: je dober učenec, marsikaj ga zanima, vendar je majhen, sramežljiv, povrhu vsega se rad drži zase. Na piko ga vzame skupina štirih razrednih frajerjev in ga dnevno nadleguje. Nekega dne profesor Niku naroči, naj sošolki Mili, najlepši punc v razredu in eni od »mogočne četverice«, pomaga pri učenju matematike. Mila skozi tedne skupnega učenja povsem spremeni svoj odnos do »čudaškega« sošolca, kar pa sproži plaz nepredvidenih dogodkov. A kaj storiti, ko vsi gledajo stran? Nasilje namreč ne izgine samo od sebe. In Nik to dobro ve, zato se v nekem trenutku postavi zase. Toda stvari gredo predaleč in znajde se pred največjo preizkušnjo v življenju, v kateri bo spoznal, kaj je pravi pogum.

(Vir: <https://www.miszalozba.com>)

Učiteljski zbor opozarja: prekomerno uživanje ob branju ne obstaja. Pred uporabo se posvetujte s knjižničarko in udobnim foteljem.

Odgovor: Stranice najmanjše knjige na svetu v širino merijo 0,75 mm.

